Acesta este ISLAMUL

Acesta este islamul

Fahd Salem Bahammam

introducere

- Oare nu ți-ai dori să poți vedea cu claritate imaginea celei mai dezbătute religii din mass-media din jurul tău?
- Oare nu ar merita să te oprești un moment pentru a afla informații detaliate despre una dintre religiile cu cea mai largă răspândire și cu cea mai rapidă creștere de pe glob, conform statisticilor?!
- Oare nu îți dorești să descoperi cultura și filosofiile altora cu privire la viață, religie și universul din jurul nostru?!
- Oare nu ar merita să îți acorzi șansa de a afla informații autentice despre islam chiar din sursele sale, după care să supui toate acestea la judecata intelectului și logicii tale?…

Dacă acest subiect ți se pare important sau interesant, atunci această carte ți se adresează...

Cuprins

Întrebări care ne frământă pe fiecare dintre noi…

Oare cine dintre noi nu s-a oprit un pic într-un anumit moment al vieții sale pentru a se întreba…

Care este povestea?

Cine sunt eu?

De unde provin, unde mă duc și care este destinația mea?

Care este scopul acestei existențe?

De ce ar fi necesar tot efortul acesta al creării lumii, dacă sfârșitul nu ar fi decât moartea, (întoarcerea în) pământ și nimic altceva?

Musulmanii și oamenii aparținând religiilor revelate Divin consideră că viața fără credința în existența unui Creator Drept și într-o altă viață (după moarte), în care cel care a făcut bine este răsplătit și cel care a făcut rău

este pedepsit, este zadarnică, lipsită de sens, un chin și o durere fără compensație și un joc de noroc, fără niciun fel de câștig sau răsplată.

Fără toate acestea, nu am putea înțelege paradoxurile vieții și înțelepciunea din spatele greutăților acesteia, a greșelilor, a dreptății și a suferinței din timpul ei, care nu pot fi înțelese decât prin credința într-un Domn, Care este Creatorul, un Conducător Drept și Preaînțelept. El a hotărât ca această viață să aibă un final, după care fiecare persoană va primi ceea ce i se cuvine, în conformitate cu ceea ce a făcut și a trimis înaintea sa.

Numai astfel vom avea o credință profundă în valorile și conceptele noastre, la care invităm – precum dreptatea, dragostea, afecțiunea, onestitatea, răbdarea și compasiunea – și care sunt în conformitate cu sufletul… Apoi, încercările vor avea un sens, realizările aromă, iar perseverența dulceață.

În Nobilul Coran, Scriptura musulmanilor, găsim că Allah Preaînaltul spune cu referire la oamenii care cugetă și contemplă: „(…) şi cugetă la facerea Cerurilor şi a Pământului, (zicând): «Domnul nostru, n-ai făcut acestea în deşert! Slavă Ţie! (…)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:191]

Religia islamică:

Majoritatea religiilor existente pe acest Pământ și-au primit numele după o persoană, o națiune sau după locul în care au apărut. Spre exemplu, creștinismul și-a primit numele de la Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!), iudaismul de la tribul lui Iuda, budismul de la fondatorul său, Buddha, hinduismul de la India și așa mai departe.. Însă, în ceea ce privește islamul, numele acestuia nu este legat de nicio persoană, trib, rasă sau națiune și aceasta deoarece el nu este destinat unei anumite rase de oameni și nici

nu a fost inventat de către o anumită persoană, astfel încât să fie numit după aceasta. El a fost numit simplu: islam.

Semnificația termenului de «islam»:

Atunci când ne întoarcem spre înțelesul termenului de «islam» din limba arabă, observăm că acesta poartă cu sine numeroase semnificații, printre care supunere, smerenie, ascultare, sinceritate, siguranță sau liniște.

Islam: înseamnă supunere totală în fața Unicului Dumnezeu, Creatorul și Suveranul, și eliberarea de sub toate tipurile de supunere sau servitute față de alții. Această semnificație se regăsește în Nobilul Coran în nenumărate versete.

Nobilul Coran ne spune că aceluia care se întoarce către Allah Preaînaltul cu inima și cu toate membrele trupului său, fiind smerit în fața Lui și acționând în conformitate cu Poruncile și Interzicerile Sale, s-a prins de cea mai trainică toartă a salvării și a obținut succesul în tot ceea ce este bun. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:22]

Prin urmare, islamul înseamnă supunere totală față de Allah și eliberare de sub servitutea și supunerea față de alții, iar musulmanul este acea persoană sinceră în adorarea sa, care simte liniște interioară și răspândește pace în jurul său.

Însă, este aceasta ceea ce au adus toți Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!)?

Islamul este religia tuturor Mesagerilor (Pacea fie asupra lor!):

Nobilul Coran afirmă că tuturor națiunilor din toate timpurile le-a fost trimis un Profet care să le facă cunoscută religia lui Allah. În Nobilul Coran,

Profetului Mohammed i se spune: „Noi te-am trimis cu Adevărul, ca binevestitor şi prevenitor, şi nu este comunitate care să nu fi avut un prevenitor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:24] Astfel, toți Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) au venit cu religia Adevărului, iar mesajul lor nu s-a diferențiat în vreun fel în ceea ce privește doctrina (imān-ul), regulile de bază și etica.

Islamul, religia cu care a fost trimis Mohammed, Pecetea tuturor Profeților, acum mai bine de o mie patru sute de ani, este o continuare a religiilor cu care au venit toți Mesagerii anteriori (Pacea fie asupra lor!). Nobilul Coran le poruncește tuturor musulmanilor să creadă în cele în care au crezut Profeții anteriori, precum Avraam, Isaac, Iacob, Moise și Isus (Pacea fie asupra lor!). [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:136]

Este interesant faptul că Nobilul Coran ne vorbește despre îndemnul Profetului Avraam, părintele tuturor Profeților (Pacea fie asupra lui!), oferit fiilor săi pe când se afla în pragul morții (și același lucru l-a făcut și Profetul Iacob, pacea fie asupra sa!), cerându-le să rămână musulmani până la finalul vieții, deoarece Allah Preaînaltul a ales pentru ei religia cea adevărată. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:132]

Prin urmare, această religie este o continuare a religiei tuturor Profeților (Pacea fie asupra lor!). Principiile credinței sunt aceleași, iar schimbările s-au produs doar în legătură cu legile și regulile sale, astfel încât acestea să fie potrivite cu condițiile diferitelor epoci, și ele au continuat să se producă până când ultimul Mesager, Mohammed, a fost trimis pentru a stabili Legea finală pentru întreaga omenire.
Astfel, Nobilul Coran a afirmat fără echivoc că religia este una, iar aceasta este islamul, și că diferențele pe care le putem observa printre oamenii aparținând religiilor revelate Divin în ceea ce privește credința sunt doar

rezultatul propriilor lor distorsionări, care i-au distanțat de religia cea adevărată ce le-a fost adusă de către Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!). [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:19]

Universalitatea islamului

În mod surprinzător, termenul de «arabi» nu este menționat în Nobilul Coran, în ciuda faptului că el a fost revelat în limba lor, iar Mesagerul lui Allah, Mohammed , a fost unul dintre ei. În plus, putem observa faptul că, astăzi, arabii sunt o minoritate printre musulmani, aceștia reprezentând mai puțin de 20% din populația musulmană. Cea mai mare comunitate musulmană se află în Indonezia, care se găsește, în mare măsură, în Asia de Sud-Est. Numai minoritatea musulmană din India este aproape de două ori mai mare decât populația musulmană din cea mai mare țară arabă.

În mod surprinzător, termenul de «arabi» nu este menționat în Nobilul Coran, în ciuda faptului că el a fost revelat în limba lor, iar Mesagerul lui Allah, Mohammed , a fost unul dintre ei. În plus, putem observa faptul că, astăzi, arabii sunt o minoritate printre musulmani, aceștia reprezentând mai puțin de 20% din populația musulmană. Cea mai mare comunitate musulmană se află în Indonezia, care se găsește, în mare măsură, în Asia de

Sud-Est. Numai minoritatea musulmană din India este aproape de două ori mai mare decât populația musulmană din cea mai mare țară arabă.

Islamul a venit ca o îndurare și o călăuzire pentru întreaga omenire, indiferent de diferențele culturale, rasiale, de obiceiuri sau de țară, după cum a fost menționat în Nobilul Coran: „Şi Noi nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:107]

Islamul a introdus conceptul de diversitate a ființelor umane într-un fel care nu a mai existat în niciun alt sistem și care nu a mai fost observat mai înainte de către națiunile Pământului.

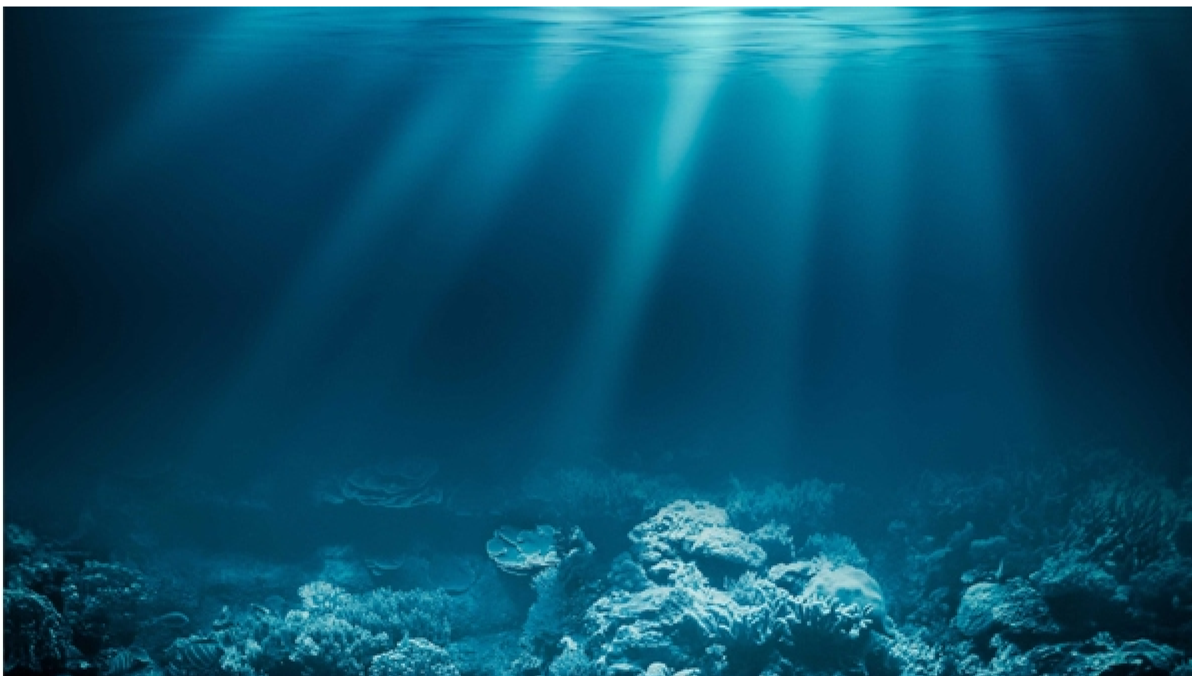
Haideți să contemplăm asupra călăuzirii Coranice, care nu a fost oferită doar pentru arabi sau doar pentru musulmani, ci, mai degrabă, aceasta reprezintă un Mesaj pentru întreaga omenire, cu diferitele sale rase și doctrine. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran: „O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat şi o femeie şi v-am făcut pe voi popoare şi triburi, pentru ca să vă cunoaşteţi. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Khabīr (Atoateştiutor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Astfel, Nobilul Coran afirmă că întreaga omenire descinde din Adam și Eva (Pacea fie asupra lor!), indiferent de culoarea și rasa acesteia, și că diferențele și diversitatea care există printre oameni nu au ca scop plasarea pe un nivel superior a unora față de alții, ci, mai degrabă, cunoașterea între oameni, precum și colaborarea și cooperarea dintre aceștia. Onoarea și superioritatea sunt doar pentru acei robi ai lui Allah care Îl adoră și au taqwa (evlavie și conștiință de Allah).

În plus, Nobilul Coran ne atrage atenția asupra faptului că diferențele de culoare și de înfățișare dintre oameni, precum și varietatea limbilor și a

obiceiurilor acestora sunt o parte a Binecuvântărilor lui Allah asupra creației Sale, a Semnelor și a Minunilor Sale din acest Univers. El a comparat Măreția Sa cu importanța creării celor șapte Ceruri și a Pământului, iar toate acestea sunt lecții și semne pentru cei care au știință și raționament. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:22]

În timp ce primul și cel mai important articol din Declarația Universală a Drepturilor Omului afirmă că toți oamenii sunt egali în ceea ce privește libertatea, demnitatea și drepturile, care a intrat în vigoare în mod oficial în anul 1948, constatăm că acum mai bine de o mie patru sute de ani Mesagerul islamului, Mohammed, a enunțat același principiu și a pus bazele unei noi ere pentru omenire, atunci când a spus în timpul Predicii sale: „O, oameni! Cu adevărat, Domnul vostru este Unul Singur și părintele vostru (Adam) este unul singur. Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și niciun nearab nu este superior în fața unui arab și nicio persoană de culoare neagră nu este superioară în fața unei persoane de culoare albă şi nicio persoană de culoare albă nu este superioară în fața uneia de culoare neagră, decât în ceea ce privește taqwa (evlavia şi conștiința de Allah).” (Ahmad 23489)

Grija pentru mediul înconjurător este o ramură a credinței (imān)

Unele filosofii consideră că omul este stăpânul absolut al acestui Univers, pe care îl administrează în funcție de ceea ce se potrivește cu propriul interes și cu dorințele sale fără a fi judecat și fără a avea vreun supraveghetor, indiferent dacă tot ceea ce face conduce la alterarea unor părți ale Universului sau la distrugerea anumitor creaturi ale sale. În opoziție, alții consideră că omul nu are niciun fel de virtute în plus față de alte creaturi din jurul său; el este doar o creatură dintre milioane de alte creaturi. Așadar, care este punctul de vedere islamic cu privire la relația dintre om și Univers?

Punctul de vedere islamic cu privire la natura relației dintre om și Univers are la bază o perspectivă spirituală și se încheie cu norme detaliate care reglementează relația dintre ființele umane, animale, Pământ și resursele naturale.

Primul lucru care îi atrage atenția unui cercetător al filosofiei cu privire la o astfel de relație este echilibrul pe care Nobilul Coran îl stabilește, căci Allah Preaînaltul l-a onorat pe om și l-a ales înaintea altor creaturi. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70] El a făcut ca Universul și creaturile din jurul omului să îi fie supuse acestuia, astfel încât să primească anumite beneficii din partea lor și să aibă grijă de ele. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:32-33] Astfel, omul nu este doar una dintre alte milioane de creaturi, fără niciun fel de superioritate față de ele, ci, mai degrabă, el este o creatură onorată, căreia natura i-a fost supusă astfel încât să beneficieze de pe urma ei. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:29]

Cu toate acestea, Nobilul Coran indică fără echivoc faptul că omul nu este stăpânul absolut al acestui Univers, astfel încât să facă ceea ce dorește. De asemenea, el ne arată că acest statut remarcabil al său (pe care îl ocupă) în raport cu alte creaturi nu îi dă dreptul de a distruge mediul înconjurător, risipind resursele sale naturale, căci, cu siguranță, Stăpânul acestora este Adevăratul Dumnezeu Creator (Allah), iar rolul omului și statutul său se datorează doar faptului că Allah l-a făcut un locțiitor în acest Univers. Aceasta înseamnă că omul are dreptul de a se folosi și de a se beneficia de pe urma acestuia, pe care, de asemenea, trebuie să îl ocupe și să îl dezvolte fără a produce niciun fel de daună sau alterare lui însuși sau celorlalte creaturi. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 11:61 și Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:30]

În acest sens, Legea islamică a recunoscut și a stabilit sute de reguli și de linii directoare pentru reglementarea unor astfel de relații de interrelaționare dintre om și mediul înconjurător. Dintre acestea, amintim, spre exemplu:

1. Grija pentru animale

Multe dintre relatările Profetului Mohammed cheamă la o bună purtare față de animale și la respectarea drepturilor acestora, atribuind răsplăți mărețe în Viața de Apoi pentru bunătatea arătată față de ele și pentru abținerea de a le face rău.

În timp ce prima organizație care a apărat drepturile animalelor s-a format în Marea Britanie în anul 1824, sub numele de „Societatea Regală pentru Prevenirea Cruzimii împotriva Animalelor (RSPCA)", și în timp ce prima lege pe care lumea de astăzi o cunoaște cu privire la condamnarea tratamentului brutal față de animale a fost emisă în Marea Britanie în anul 1949, putem constata că, în urmă cu mai bine de o mie patru sute de ani, islamul a interzis maltratarea animalelor și a considerat-o a fi un act ilegal. Multe exemple în acest sens pot fi găsite în relatările Profetului Mohammed, precum interzicerea lăsării animalelor să sufere de foame sau chiar lovirea acestora peste față! De asemenea, multe alte reglementări populare pot fi găsite în cărțile de Jurisprudență islamică.

Cititorul poate observa măsura în care islamul s-a îngrijit de îndurarea arătată față de animale atunci când citește cuvintele Profetului Mohammed, care ne-a informat: „O prostituată a fost iertată de către Allah pentru că, trecând pe lângă un câine însetat aflat lângă o fântână, și văzând că acesta era pe punctul de a muri de sete, și-a dat jos pantoful, l-a legat cu șalul de pe cap și l-a coborât pentru a lua apă în el. Așadar, Allah a iertat-o din acest motiv." (Al-Bukhari 3280)

2. Grija față de plante

Islamul încurajează grija față de plante și cultivarea acestora, fie că omul face aceasta pentru sine sau pentru alte ființe umane și creaturi din acest

Univers.

Profetul Mohammed ne-a informat: „Nu există niciun musulman care plantează un copac sau niște seminţe din care apoi o pasăre, o persoană sau un animal mănâncă, fără ca aceasta să fie considerată o caritate pentru el.” (Al-Bukhari 2320)

Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, Profetul Mohammed le-a cerut musulmanilor să nu precupețească niciun fel de efort pentru conservarea mediului înconjurător, dezvoltarea pământului și îmbunătățirea acestuia prin cultivare, chiar și dacă este sigur că nu va beneficia de pe urma acestei acțiuni. Mesagerul lui Allah a spus: „Dacă Ziua Judecății – cel mai măreț eveniment al acestui Univers – a fost stabilită în timp ce unul dintre voi ține în mâna sa un lăstar, ar trebui să îl planteze (în grabă) dacă poate (astfel încât aceasta să devină o caritate pentru el.)” (Ahmad 12981)

Astfel, cultivarea pământului și dezvoltarea acestuia devin un obiectiv și un act de adorare chiar și în cele mai grele timpuri și nimic nu trebuie să îl distragă pe om de la acestea, indiferent cât de măreț este acel lucru.

3. Grija pentru resursele naturale

Islamul a accentuat necesitatea protejării mediului înconjurător și a resurselor sale, fără a le distruge prin contaminarea sau alterarea acestora. El i-a oferit omenirii un program complet, bazat pe principiul „a preveni este mai ușor decât a trata”. Printre ideile care stau la baza acestuia se numără: asigurarea igienei personale și conservarea detaliilor acesteia, conservarea resurselor naturale și economia în utilizarea acestora, precum și interzicerea distrugerii și a contaminării lor. Câteva exemple ale unor astfel de acțiuni sunt următoarele:

- interzicerea exagerării în ceea ce privește folosirea resurselor naturale, iar dintre acestea, cea mai importantă este apa, chiar dacă discutăm despre folosirea ei cu scopul adorării prin abluțiune (spălarea părților delimitate ale corpului făcută înainte de efectuarea rugăciunii).

- interzicerea pentru oamenii care dețin puterea de a monopoliza resursele naturale, fapt care ar putea conduce la rănirea altora. De aceea, islamul a interzis monopolizarea apei (ca exemplu de resursă naturală), a focului (ca exemplu de energie) și a pășunatului (ca exemplu de nutriție). (Abu Dawud 3477)
- interzicerea oricărui fapt care distruge mediul înconjurător. Exemple în acest sens sunt interzicerea urinării într-o apă stătătoare, fapt care o va contamina; interzicerea defecării sub un loc umbros sau pe drum, unde oamenii se pot întâlni, sau în locurile pe care călătorii le folosesc pentru a se odihni după oboseala cauzată de o călătorie.

These are only a few examples. They are only natural in a religion whose Prophet considers the cleanliness of the environment and the removal of harmful objects from people's way not merely good actions, but parts of the essence of the faith (Related by Muslim, hadith No. 35).

Aceste exemple sunt doar câteva, iar ele nu sunt deloc surprinzătoare într-o religie al cărei Mesager generos a spus că, atunci când o persoană curăță mediul înconjurător de murdărie și participă la reformarea acestuia prin îndepărtarea unui obiect dăunător din drum, aceasta nu este doar o faptă bună, ci, de asemenea, este o parte a credinței. (Muslim 35)

Îngrijirea mediului înconjurător și contribuirea la diminuarea poluării din acesta fac parte din credință, după cum a spus Mesagerul islamului.

Religia cunoașterii:

Nu este o întâmplare faptul că primul cuvânt Coranic care i-a fost revelat Profetului Mohammed a fost: „Iqra' (Citește)!". Există nenumărate dovezi în Coranul cel Glorios și în cuvintele Mesagerului lui Allah care arată faptul că islamul sprijină toate tipurile de cunoaștere care sunt benefice omenirii, mergând până într-acolo încât pașii pe care un musulman îi face în

căutarea cunoașterii devin calea sa spre Paradis, după cum a spus Trimisul lui Allah: „Celui care urmează o cale în căutarea cunoașterii Allah îi va face ușoară calea către Jannah (Paradis).” (Muslim 2699)

Într-o analogie minunată, nobilul Mesager a explicat aceasta spunând: „Superioritatea învățatului față de adorator este asemenea superiorității mele față de ultimul dintre voi (…)” (At-Tirmidhi 2685)

Din această cauză, islamul nu a cunoscut niciodată un conflict între religie și știință, așa cum s-a întâmplat în cazul altor religii. De asemenea, învățații musulmani nu au fost contraziși sau dezaprobați în ceea ce privește opiniile lor științifice, așa cum s-a întâmplat în Evul Mediu în cazul altor religii. Mai degrabă, în mod cu totul opus, islamul a fost lumina călăuzitoare a științei, a fost suportul ei și cel care a chemat la aceasta, atât în ceea ce privește predatul, cât și învățatul. Moscheile au fost farul călăuzitor pentru diferitele tipuri de științe și de cunoaștere, atât timp cât aceasta a fost spre beneficiul omenirii.

Prin urmare, nu vom fi surprinși să aflăm faptul că majoritatea învățaților musulmani și-au început viața prin învățarea și memorarea Coranului, apoi prin obținerea înțelegerii religiei islamice, după care au început studiul științei în care s-au specializat.

Allah Preaînaltul a ridicat statutul unui învățat care le transmite oamenilor cunoștințe benefice până într-acolo încât Profetul Mohammed a spus: „Întreaga creație a lui Allah se roagă pentru cei care le transmit oamenilor cunoștințe benefice.” (At-Tirmidhi 2685)

Majoritatea învățaților și a experților în domeniul islamului au învăţat mai întâi Coranul, care i-a determinat apoi să își aprofundeze studiile în alte științe.

Unii dintre oamenii de ştiinţă musulmani

1

Al-Khawarizimi (780-850 e.n., Bagdad) a fost un învățat în domeniile matematicii, ingineriei și astronomiei, precum și fondatorul algebrei. Cărțile sale au fost traduse în multe dintre limbile lumii, ba chiar mai mult decât atât, unele cuvinte din limba arabă, precum al-gabr (algebră) și sifr (zero) au fost transferate în limba latină datorită lui.

2

Ibn Al-Haitham (965-1040 e.n., Cairo), a fost un învățat în domeniile fizicii și ingineriei. El a fost asociat moscheii Al-Azhar și a oferit un suport extraordinar în domeniul opticii. Principiile care stau la baza inventării aparatului de fotografiat i se datorează lui. Mulți cercetători afirmă că termenul de „cameră”, care este un cuvânt popular în multe limbi, provine de la cuvântul „cumara (cameră)”, care este un termen de origine arabă și este denumirea camerei de lumină care a fost inventată de către Ibn Al-Haitham.

3

Al-Biruni (973-1048 e.n., Khawarizm), a fost un mare învățat în domeniul astronomiei. El a fost primul care a afirmat că Pământul se rotește în jurul axei sale și a subliniat legea gravitației Pământului.

4

Az-Zahrawi (936-1013 e.n., Andaluzia), a fost un chirurg musulman. El este cel prin intermediul căruia câmpul chirurgiei a avansat până într-acolo încât acesta a inventat și a descris în cărțile sale sute de obiecte utilizate în operațiile chirurgicale. Cărțile sale au devenit principala sursă de

călăuzire în chirurgie timp de secole după el, existând în mai multe limbi.

5 Ibn Sīna (980-1037 e.n., Bukhara), cunoscut în cercurile științifice drept Avicenna; a fost un doctor faimos și un filosof măreț. El și-a precedat epoca prin descrierea multor chestiuni medicale, alături de leacurile acestora. În plus, el a subliniat importanța experimentelor științifice în cercetările și studiile sale medicale, care l-au condus la rezultate precise, ce l-au ajutat să își preceadă epoca și au rămas până astăzi. Acest fapt reiese foarte clar din cartea sa – Canonul medicinei, care a rămas sursa de bază a studiului medicinei timp de șapte secole și care a continuat să fie folosită în Universitățile europene până la jumătatea secolului al XVII-lea. Dincolo de popularitatea sa în domeniul medicinei, el obișnuia să îi trateze pe cei bolnavi pe gratis, ca un gest de omenie și de recunoștință față de Allah Preaînaltul pentru binecuvântările științei și ale intelectului.

6 Ibn An-Nafis (1213-1288 e.n., Damasc), a fost un învățat în domeniul Legii și Jurisprudenței islamice și, în același timp, a fost unul dintre cei mai măreți oameni de știință în domeniile medicinei și fiziologiei din istorie. El a fost primul care a descoperit detalii cu privire la circulația pulmonară a sângelui, pe care a descris-o în mod detaliat. El a dezvoltat multe principii medicale, multe dintre acestea fiind utilizate până în ziua de azi.

Islamul acoperă toate aspectele vieții umane:

Mulți oameni vor fi uimiți să afle că islamul nu este doar un set de ritualuri și de linii directoare cu privire la comportament, așa cum se întâmplă în cazul multor altor religii.

În realitate, islamul nu este doar o necesitate spirituală pe care musulmanii să o îndeplinească doar în moschei, rostind suplicații și efectuând rugăciuni...

Acesta nu reprezintă doar niște simple opinii, credințe și filosofii, în care adepții săi cred…

De asemenea, el nu este doar un sistem economic sau de mediu integrat…

În plus, el nu înseamnă doar principii și teorii pentru construirea ordinii publice și a societății…

Mai mult decât atât, acesta nu este doar o grămadă de coduri etice și comportamentale pentru relațiile cu cei din jur…

Mai degrabă, islamul este o metodologie completă pentru toate sferele vieții, în toate dimensiunile sale. El cuprinde toate acestea (cele afirmate mai sus) și multe altele. Cu toate acestea, islamul nu a restricționat libertatea oamenilor decât pentru a le ușura viața, astfel încât să își concentreze eforturile spre creativitate, dezvoltare și civilizație. Aceasta este una dintre cele mai mărețe Binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra robilor Săi, așa cum spune Nobilul Coran. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

Odată, un nemusulman l-a întrebat în mod sarcastic pe Salmān Al-Farsi (unul dintre companionii nobilului Mesager): „«Tovarășul vostru (adică Mesagerul lui Allah) v-a învățat totul, chiar și cum să urinați și să defecați?» El a răspuns: «Da (ne-a învățat).»” Apoi, el (Allah să fie mulțumit de el!) a

menționat normele islamice și etichetele cu privire la aceste chestiuni. (Muslim 262)

Viața lumească și Viața de Apoi

Vechii egipteni obișnuiau să îl mumifice pe cel decedat, după care plasau alături de acesta bunurile sale prețioase, considerând că va avea nevoie de ele în viața de după moarte.

Pe de altă parte, unele popoare din Tibet obișnuiau să taie (în bucăți) trupul celor decedați, plasând apoi bucăți din acesta în locuri înalte, ca hrană pentru păsările de pradă.

Hindușii încă îi incinerează pe cei morți, deoarece, conform credinței lor, aceasta este unica modalitate de salvare a sufletelor acestora.

Acestea sunt doar câteva exemple ale unor tipuri diferite de ritualuri de comemorare a celor decedați, prin care se ia rămas-bun de la aceștia. Ele variază în funcție de timp și de loc, de religia și de credințele popoarelor cu privire la ceea ce există după moarte.

Există multe întrebări la care ar trebui să căutăm și să aflăm răspunsurile corecte, precum: „Există o altă viață?” – „Care va fi natura acesteia?” – „De ce anume vom avea nevoie acolo?”

Moartea este singura realitate cu privire la care fiecare dintre noi este de acord, căci ne așteaptă pe fiecare dintre noi (fără nicio excepție), fie că avem credința în existența unei alte vieți sau înțelegerea noastră se limitează doar la ceea ce putem vedea și la ceea ce putem simți prin intermediul propriilor simțuri, fie că suntem pregătiți pentru acest moment ce ne este destinat, fie că doar alegem să îl uităm și să îl neglijăm prin intermediul multor distracții și al unor programe încărcate.

Alte întrebări, care rezistă în fața oricărui fel de neglijență sau uitare, apar în mod repetat în mintea omului de fiecare dată când acesta ia o pauză și rămâne doar cu el însuși: „Este această viață sfârșitul și nu mai există nimic altceva apoi? Este existența noastră în zadar?”

Aceste întrebări apar în mințile noastre de nenumărate ori. Nobilul Coran le repetă în diferite Capitole și ne informează cu privire la regretul și mâhnirea pe care mulți oameni le vor simți din Ziua Învierii și aceasta deoarece ei nu s-au oprit pentru un moment pentru a își răspunde la aceste întrebări și nu s-au pregătit pentru momentul plecării (moartea). În acel moment, unul va spune: „(…) Vai! Dacă aș fi trimis înainte (fapte bune în timpul vieţii mele lumeşti, astfel încât ele să îmi fie de folos acum) pentru viaţa mea (din Viaţa de Apoi)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 89:24], iar altul va spune: „(…) Îmi doresc să fi fost ţărână (şi să nu fi fost înviat, pentru a primi aceste pedepse)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 78:40]

Toți adepții religiilor revelate Divin (musulmanii, creștinii și evreii) cred în Viața de Apoi și în răsplățile și pedepsele existente în ea deoarece Mesajul cu care au venit toți Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) a fost același, iar mintea depune mărturie cu privire la faptul că nici viața, nici religia și nici etica nu ar avea niciun fel de însemnătate dacă nu ar exista o Viață de Apoi, în care fiecare ființă umană să fie judecată și să culeagă roadele pentru binele sau răul făcut.

Cu toate acestea, mulți oameni încă mai cred că religia și adorarea nu pot coexista cu căutarea averii, a distracției și a progresului, considerând că faptele au fie scopuri lumești, fie sunt destinate pentru Viața de Apoi și că este imposibilă combinarea lor, la fel cum ziua și noaptea nu pot exista în același timp. Momentul este fie aici, fie acolo… Uimirea lor nu încetează,

devenind extrem de greu pentru unii dintre oameni să creadă că o asemenea barieră dintre adorare și distracție, spre exemplu, sau dintre adorare și avere nu există în islam. Mesagerul cel nobil, Mohammed, ne-a informat că, dacă o persoană face ceea ce este corect cu o intenție bună, indiferent de domeniul din care face parte aceasta, ea va fi cu siguranță răsplătită pentru acea acțiune în Viața de Apoi. Răsplata va ajunge până într-acolo încât, chiar și dacă persoana a îndepărtat un ghimpe de pe un drum pe unde circulă oamenii sau a pus o bucată de mâncare în gura soției sale, ea va fi răsplătită pentru aceste acte! (Al-Bukhari 56)

Atunci când Profetul Mohammed i-a informat pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) cu privire la faptul că porțile milei sunt nenumărate și că acestea nu se termină niciodată, aceștia au fost extrem de uimiți de cuvintele sale: „«(…) în actul sexual al bărbatului (cu soția sa) este caritate.» Ei (companionii) au întrebat: «O, Trimis al lui Allah, există o răsplată pentru acela dintre noi care își satisface dorințele sexuale?» (Profetul) a spus: «Spuneți-mi, dacă și-ar satisface nevoile prin mijloace nepermise (haram), oare nu i-ar fi (scris) pentru aceasta un păcat?» Ei au spus: «Da.» Atunci, el (Profetul) a spus: «Tot astfel, dacă își va satisface nevoile prin mijloace permise, îi va fi (scrisă) o răsplată.»” (Muslim 1006)

Astfel, cel care ajunge să cunoască islamul va înțelege încă din primul moment realitatea existenței unui echilibru între viața lumească și Viața de Apoi, fapt ilustrat și de către Nobilul Coran, care, de fiecare dată când încurajează oamenii să efectueze acte de adorare pentru Viața de Apoi, accentuează și necesitatea de a face eforturi în această viață pentru a căuta Binecuvântările lui Allah. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 62:9-10] Cel care îndeplinește în această viață o acțiune sau o muncă de dragul lui Allah (ca, spre exemplu, muncește pentru a își hrăni familia, deoarece aceasta este Porunca lui Allah) va fi răsplătit în Viața de

Apoi pentru aceasta. Unui musulman i se poruncește să muncească din greu pentru a îi sprijini și a îi educa pe propriii copii, pentru a avea grijă de propria sănătate și de mediul înconjurător, precum și pentru dezvoltarea unei relații cu propria comunitate, în același mod în care i se poruncește să Îl adore pe Allah prin intermediul rugăciunilor, postului și carității sale. Acesta este unul dintre secretele liniștii și păcii interioare pe care un musulman le are atunci când simte armonia existentă între această viață și Viața de Apoi, precum și între distracția și adorarea sa. Astfel, nu există niciun fel de conflict (în islam), ci o construcție integrată, în care fiecare parte o susține pe cealaltă.

Nobilul Coran indică motto-ul musulmanului, care combină filosofia islamică cu privire la cele afirmate (mai înainte), poruncindu-i acestuia (musulmanului) să anunțe, spunând cu putere: „Întreaga mea viață înseamnă adorarea lui Allah în toate aspectele acesteia, nu doar rugăciunile și actele mele de adorare sunt pentru Allah, ci, mai degrabă, toate căile vieții mele sunt de dragul lui Allah, iar după moartea mea, El îmi va judeca faptele și mă va răsplăti în conformitate cu acestea. Acest fapt se datorează aderării la Porunca lui Allah și la religia Sa, islamul.” [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:162]

Religia interrelaționării și a colaborării:

Descrierile călătorului musulman Ahmad ibn Fadlan cu privire la porțiuni mari din Rusia sunt considerate a fi primele dintre cele mai precise descrieri cu privire la condițiile de viață ale oamenilor și la natura popoarelor din aceste țări.

În anul 921, Ahmad ibn Fadlan a pornit în această călătorie minunată, care este privită ca fiind una dintre cele mai importante călătorii de conexiuni între civilizații efectuate în Evul Mediu. El a părăsit Bagdadul – capitala

cunoașterii și a civilizațiilor la acel moment – și a călătorit prin mai multe țări, cunoscând popoare și colectând cele la care a fost martor și evenimentele care au existat în timpul acestora într-o carte, care a fost publicată pentru prima dată în anul 1923, având la bază Codexul găsit în Rusia.

Importanța cărții lui Ibn Fadlan a fost menționată de către scriitorul american, Michael Crichton, care a afirmat că musulmanii din Bagdad, dincolo de aderența lor puternică la religie, au fost foarte deschiși față de alte popoare, care erau diferite față de ei în ceea ce privește aparența, credința și metodologia, iar acest fapt i-a determinat să observe alte culturi străine. (Michael Crichton, Devoratorii morților)

Islamul cheamă la colaborarea dintre popoare cu scopul creării unei civilizații și al reformei, precum și la asocierea cu alte popoare și la relaționarea cu acestea dând dovadă de cel mai înalt grad de comportament și cele mai mărețe etici, indiferent de culturile și religiile pe care le au aceștia. În plus, acesta avertizează împotriva izolării și a distanțării de ceilalți oameni, căci aceasta nu face parte din metodologia islamică. Datorită acestui fapt, Mesagerul lui Allah l-a considerat pe cel care se asociază cu alți oameni și îndură greutățile și greșelile care vin din partea lor ca fiind mai bun decât cel care nu se asociază cu oamenii și se izolează de aceștia. (Ibn Majah 4032)

UN SINGUR CREATOR… O SINGURĂ DIVINITATE

Islamul afirmă că nu este suficientă credința teoretică pentru ca o persoană să intre în această religie și aceasta deoarece Domnul Creator este Unul, (iar dacă avem această credință), iar noi trebuie să acționăm în conformitate cu Unicitatea Sa (adică trebuie să ne îndreptăm toate actele de adorare doar către El, fără a Îi asocia niciun fel de partener în adorare).

Cuvântul din limba arabă (Allah) îmbină trei semnificații:

- Acesta înseamnă Singura divinitate demnă de adorare, Cea Căreia oamenii Îi dedică rugăciunile și postul lor și Cea spre Care își îndreaptă inimile și toate actele de adorare.
- Cel Prea Măreț, ale Cărui Atribute și Slavă sunt prea mărețe, Cel a Cărui Măreție nu poate fi cuprinsă de mințile umane, care eșuează în înțelegerea acesteia.

- Cel de Care se atașează inimile, spre care înclină sufletele; iar prin pomenirea Sa, acestea găsesc liniște și dulceață prin apropierea de El și adorarea Sa.

Nobilul Coran afirmă că percepția lui Dumnezeu (Allah) trebuie să fie corectată și purificată de toate distorsiunile și minciunile pe care unii oameni le-au inventat, fapt care îi abate de la Atotputernicia și Măreția lui Allah.

După cum afirmă Nobilul Coran, Allah este Creatorul și Inițiatorul Universului și al sistemelor acestuia. Tot ceea ce se petrece în interiorul lui, indiferent cât de mic este acesta, a fost creat de către El, iar totul se întâmplă conform Voii, Hotărârii și a Științei Sale. Femela oricărui fel de creatură nu concepe și nu dă naștere decât cu Știința și după Voia Lui. Niciun strop de ploaie nu cade și nicio schimbare nu are loc în timpul zilei sau a nopții, fie aceasta explicită sau implicită, în oricare parte a acestui Univers, decât cu Știința lui Allah, prin Atotputernicia Sa și prin Mila cu care El o înconjoară. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 41:47 și Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:59]

Allah are cele mai nobile și frumoase Nume și Atribute. El este Cel Atotputernic, Care nu poate fi învins, Preamilostivul, Cel a Cărui Milă cuprinde totul, și Prea Mărețul, fără a avea niciun fel de slăbiciune.

De aceea, atunci când unii oameni au pretins că Allah a creat Cerurile și Pământul în șase zile, după care, în cea de a șaptea, S-a odihnit, Nobilul Coran a venit și a dezmințit o astfel de pretindere spunând: „Am creat Noi Cerurile şi Pământul şi ceea ce se află între ele în şase zile şi nu Ne-a cuprins pe Noi nici cea mai mică osteneală!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 50:38]

O astfel de pretindere și altele asemenea apar în mințile oamenilor care obișnuiesc să Îl asemene pe Allah cu ceea ce cunosc mințile lor cu privire la alte creaturi, însă El, slavă Lui, este Creatorul, iar orice în afară de El este o creatură. Așadar, cum ar putea creația să fie asemănată cu Creatorul?

„(…) Nu este nimic asemenea cu El. El este As-Samī‘ (Cel care aude toate), Al-Basīr (Atoatevăzătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

El, slavă Lui, este Conducătorul Cel Drept, Care nu nedreptățește pe nimeni, nici măcar într-o chestiune de mărimea unui atom, iar ceea ce vedem în această viață evidențiază cu claritate Înțelepciunea și Bunăvoința Sa. Așa cum un copil nu poate înțelege anumite comportamente ale părinților săi și nici să le interpreteze din cauza diferenței majore a capacității mentale existente între ei, tot la fel și mintea umană nu reușește să înțeleagă anumite elemente care țin de Înțelepciunea lui Allah cu privire la unele dintre creațiile Sale.

Islamul afirmă că nu este suficientă credința teoretică pentru ca o persoană să intre în această religie și aceasta deoarece Domnul Creator este Unul, (iar dacă avem această credință), iar noi trebuie să acționăm în conformitate cu Unicitatea Sa (adică trebuie să ne îndreptăm toate actele de adorare doar către El, fără a Îi asocia niciun fel de partener în adorare). Nu trebuie să îndreptăm niciunul dintre actele noastre de adorare sau vreuna dintre suplicații către altcineva în afară de Allah, căci adorarea sinceră Îi este dedicată doar Lui, Preaînaltul și Preaslăvitul, fără niciun intermediar sau mijlocitor, căci Creatorul este deasupra tuturor acestora. Dacă în această lume, un rege sau un președinte nu poate cunoaște și ajunge la toți oamenii nevoiași decât prin intermediul ajutoarelor și a asistenților, care îi permit să cunoască în detaliu condiția supușilor săi, nu același este și cazul lui Allah, deoarece El cunoaște atât ceea ce este

aparent, cât și ceea ce este ascuns. El este Cel Atotputernic, Stăpânul și Cel cu putere peste toate. Întreg Universul se află în Mâinile Sale și totul este sub Controlul Său. Atunci când dorește un lucru, El spune doar „Fii!” și acesta este. Știind acestea, de ce aleg unii oameni să își direcționeze actele de adorare și suplicațiile către alții și nu către El, Preaînaltul și Preaslăvitul?!

Nobilul Coran afirmă că liniștea inimii și alinarea pieptului nu pot fi atinse decât atunci când musulmanul se întoarce spre Domnul său, lăsând în Grija Lui toate nevoile sale. Allah este Cel cu putere peste toate, Cel Atotputernic, Care îi iubește pe robii Săi, cărora le arată bunăvoință și față de care este mereu Apropiat. El este Încântat de suplicațiile robilor Săi, pe care îi onorează și îi răsplătește în funcție de apropierea și de smerenia acestora față de El. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:28 și Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 27:62-63]

Datorită acestor lucruri, unul dintre cele mai importante și mai clare aspecte în islam este obligația ca o persoană să își îndrepte toate actele de adorare doar către Allah Preaînaltul, fără a Îi asocia niciun fel de partener. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:36] Acesta este același Mesaj cu care au venit toți Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!), după cum afirmă Nobilul Coran, căci nu există niciun Profet, înger sau rob pios al cărui nivel de evlavie să îl facă să merite ca unele acte de adorare să îi fie adresate, argumentând că aceștia pot mijloci între Allah și robii Săi. La urma urmei, fiecare este doar o creație și un rob al lui Allah, iar El este alături de robii Săi, auzindu-le cuvintele și răspunzând la suplicațiile acestora de fiecare dată când ei își îndreaptă adorarea doar către El, Cel Preaslăvit. Cu siguranță, cel care își direcționează toate actele de adorare și suplicațiile către Allah Preaînaltul va trăi având pace interioară și fericire, fiind departe de orice fel de factor perturbator sau de dezordine și aceasta

deoarece acesta crede că Stăpânul este Unul Singur, Creatorul este Unul Singur, iar Dumnezeu, Cel care merită să fie adorat, este Unul Singur. Din această cauză, se întoarce doar către El, direcționându-și toate actele de adorare doar către Allah.

Acesta este conținutul (înțelesul) unui Capitol scurt, unul dintre cele mai mărețe și cunoscute Capitole ale Nobilului Coran, și anume Capitolul Ikhlās (Sinceritatea, Devoțiunea, capitolul numărul 112 din Nobilul Coran). Aceasta este întocmai cu ceea ce Allah i-a poruncit Profetului Mohammed, căruia i-a cerut să îl pronunțe cu claritate, ca și când ar oferi un răspuns la întrebarea: „Cine este Allah?”

Surat al-Ikhlās

- Cu adevărat, Allah este Unul și nu are niciun fel de parteneri.
- Către El, Preaînaltul și Preaslăvitul, se întorc toate creaturile pentru îndeplinirea cererilor lor.
- El este mai presus de a avea un copil sau de a fi născut, căci El este Primul și nu a existat nimic înainte de El.
- Nu există nimeni și nimic egal sau similar cu El în ceea ce privește Sinele sau Numele și Atributele Sale, căci El este Creatorul și orice se află în jurul Său nu este nimic altceva decât o creatură.

سُورَةُ الإِخْلَاصِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ١
اللَّهُ الصَّمَدُ ٢
لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ٣
وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ ٤
سُورَةُ الفَلَقِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
بِرَبِّ الْفَلَقِ ١

Între legile naturii și Legea islamică (Ash-Shari‘ah)

Allah a creat acest Univers cu tot ceea ce există în el, de la cea mai mică celulă din trupul nostru și chiar și mai mică decât aceasta și până la cele mai îndepărtate Galaxii, cu acuratețe, într-o formă perfectă și într-o ordine atât de minunată încât viața nu poate continua fără aceasta. Toți învățații în științele naturii afirmă că orice neregularitate a acestui sistem, chiar dacă este vorba de ceva minor, poate conduce la o catastrofă și la distrugere.

Musulmanul crede că (Allah) Creatorul Care a creat acest sistem perfect cu atâta exactitate și acuratețe este Cel care știe ceea ce este cel mai potrivit pentru creaturile sale în ceea ce privește legislațiile, regulile și modul de viață. Religia pe care El a legiferat-o este singurul sistem bun pentru omenire, prin intermediul căruia aceasta poate fi salvată de sub tirania pe care unii oamenii o impun asupra altora. Cu adevărat, Allah spune în

Nobilul Coran, clarificând faptul că Acela care a creat Universul știe ce este cel mai bine pentru oameni: „Oare El, care le-a creat, să nu știe (toate acţiunile creaţiei Sale)? Şi El este Al-Latīf (Cel mai Blând cu robii Săi), Al-Khabīr (Atoatecunoscător al tuturor lucrurilor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 67:14]

Păcatele și căința

Filosofia păcatelor și a căinței este privită ca fiind una dintre chestiunile intelectuale cele mai importante de către multe religii și credințe, iar acestea diferă în ceea ce privește metoda prin care se ocupă de păcate și căință

Islamul ia în considerare natura echilibrată cu care Allah a creat omenirea, plasând-o între cele două tendințe: bine și rău. Islamul nu privește natura umană ca fiind una angelică, având tendința de a fi doar bună. Religia islamică afirmă că fiecare ființă umană face greșeli și fiecare este responsabil pentru propriile decizii și alegeri. Ideologia islamică privind păcatele și căința poate fi rezumată după cum urmează:

- Nobilul Coran afirmă că păcatele sunt o chestiune individuală, la fel cum este și căința, iar acesta este un concept clar, simplu și lipsit de complexitate și de ambiguitate. Nu există niciun păcat care să îi fie atribuit omului înainte de nașterea sa, ba, mai mult decât atât, acesta se naște pur, lipsit de orice fel de păcate, fără a purta păcatele comise de alții înainte ca el să se fi născut. De asemenea, nu există nicio persoană care să dețină dreptul de a ierta sau scuza păcatele sau care să aibă puterea eliberatoare (a omului de păcate). Păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) a fost păcatul său, iar mântuirea lui de acesta s-a petrecut prin intermediul căinței sale directe, făcută cu ușurință și flexibilitate. În mod asemănător, păcatul fiecărui om, ca individ, și modalitatea care deschide calea spre căință sunt niște concepte clare și drepte, prin intermediul cărora ni se spune că omul trebuie să se căiască doar pentru păcatul său personal și să nu piardă niciodată speranța în faptul că Allah îi va accepta căința, indiferent cât de mare a fost păcatul său sau cât de multe au fost păcatele pe care le-a comis. Islamul a afirmat cu claritate că fiecare persoană este responsabilă pentru nelegiuirile sale și că nimeni nu poartă păcatele altora. Acesta este același mesaj pe care l-au adus toți Profeții lui Allah (Pacea fie asupra lor!), după cum ne spune Nobilul Coran: „Sau oare i s-a vestit lui ce se află în foile lui Moise ~ Şi ale lui Avraam, care şi-a ţinut cu credinţă (făgăduinţa lui de a transmite) ~ Că niciun suflet nu va purta povara altuia (fiecare suflet va purta păcatele sale şi va răspunde pentru ele) ~ Şi că omul nu va dobândi decât (rodul) celor pe care le-a agonisit (va fi răsplătit numai pentru faptele sale), ~ Şi că agoniseala

lui se va vedea (în Ziua Judecății), ~ Iar apoi va primi pentru ea răsplata cuvenită?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 53:36-41]

- Căința este unul dintre cele mai mărețe acte de adorare, iar această acțiune nu aparține în mod exclusiv unor oameni fără a le fi atribuită altora. Aceasta nu are nevoie de un anumit loc sau de recunoașterea (păcatelor) în fața anumitor ființe umane ori de primirea permisiunii acestora. Mai degrabă, ea este un act de adorare între Allah și robii Săi. Printre Numele și Atributele lui Allah menționate în Nobilul Coran se află și: At-Tawwāb (Primitorul de căință), Ar-Rahīm (Preamilostivul), Ghafūr Adhanb wa Kabil At-Tawwāb (Cel care iartă toate păcatele și Primitorul de căință). Nobilul Coran ne informează cu privire la faptul că una dintre calitățile oamenilor evlavioși care vor intra în Paradis se află aceea că, atunci când păcătuiesc, se grăbesc să se căiască și să caute Iertarea lui Allah: „Şi pe cei care, dacă au săvârşit fāhishah (un contact sexual nepermis) sau au fost nedrepţi cu propriile lor suflete (prin săvârșirea păcatelor), îşi aduc aminte de (Măreţia lui) Allah şi cer iertare pentru păcatele lor - şi cine poate ierta păcatele decât Allah?! - şi care nu persistă cu bună ştiinţă în ceea ce săvârşesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:135]

- Căința în islam are nevoie doar de abținerea de la a comite păcatul săvârșit, de a se căi pentru acesta, de a avea intenția de a nu se mai întoarce la el și de a reda drepturile proprietarilor, dacă păcatul este legat de drepturile oamenilor. În cazul în care omul se reîntoarce la același păcat, prima căință nu este anulată și nici păcatul anterior nu se întoarce la persoana care l-a comis, ci, mai degrabă, aceasta este ca și cum ar fi comis un nou păcat, pentru care trebuie să se căiască din nou.
- Astfel, în islam, omul trăiește într-un echilibru între eforturile sale de a atinge perfecțiunea și progresul și oprirea de la păcate și conștientizarea naturii sale umane, care îl face, în cea mai mare parte, slab și, cel mai probabil, să devieze de la Calea cea Dreaptă. Pornind

de la acestea, indiferent de starea pe care o are, fie ea activă, de evlavie sau de slăbiciune, care îl face să se abată (de la Calea cea Dreaptă), omul nu trebuie să își piardă drumul, ci, mai degrabă, trebuie să se întoarcă spre Allah și să se căiască în Fața lui, căutând Iertarea Sa…

- În aceasta constă diferența dintre oamenii dreptcredincioși și ceilalți (necredincioșii), după cum este menționat în Nobilul Coran, care ne informează asupra faptului că adevărata diferență dintre cei care cred și cei care nu cred constă în faptul că, atunci când păcătuiesc, dreptcredincioșii își amintesc și se căiesc în fața lui Allah, în timp ce necredincioșii persistă în greșelile lor, fără a fi conștienți de acestea. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:201-202]

Religia și intelectul

Unii oameni consideră că religia se opune minții și că ea contrazice metoda științifică și aceasta din cauză că, din punctul lor de vedere, religia este sursa iluziilor, a poveștilor și a superstițiilor în timp ce știința și filosofia sunt cele două căi prin care se poate obține cunoașterea sistematică. Cu toate acestea, atunci când este supusă cercetării, acest tip de gândire conține anumite adevăruri și anumite erori.

Unii oameni consideră că religia se opune minții și că ea contrazice metoda științifică și aceasta din cauză că, din punctul lor de vedere, religia este sursa iluziilor, a poveștilor și a superstițiilor în timp ce știința și filosofia sunt cele două căi prin care se poate obține cunoașterea sistematică. Cu toate acestea, atunci când este supusă cercetării, acest tip de gândire conține anumite adevăruri și anumite erori.

În ceea ce privește adevărurile, acestea sunt reprezentate de faptul că există anumite religii care condamnă intelectul, pe care chiar îl contrazic uneori. Originile și cărțile acestora sunt pline de povești și de dogme superstițioase care se opun Universului și științei.

În ceea ce privește erorile, acestea sunt reprezentate de judecata generală cu privire la toate religiile, fără a lua în considerare diferențele tipice existente între ele cu privire la origini, conținut, metode și dovezi!

Oricine citește Nobilul Coran – Sursa principală a islamului – va ști, cu siguranță, că această religie i-a oferit intelectului un statut pe care nicio altă religie nu i l-a mai oferit, precum și faptul că islamul încurajează intelectul și îl îndeamnă pe om la contemplare și cugetare, mergând până într-acolo încât Coranul repetă întrebarea: „Voi nu pricepeți?” de mai mult de treisprezece ori.

Chemarea la cugetare (folosind intelectul) a Nobilului Coran adresată oamenilor apare în mai multe locuri, precum:

1 Nobilul Coran se adresează unei persoane cu mintea deschisă, eliberată de toate formele de subordonare, aroganță, frică sau ignoranță. El subliniază importanța credinței unei persoane în Allah ca urmare a dovezilor logice incontestabile, precum: „Oare au fost ei creaţi de nimeni sau ei sunt creatorii? ~ Sau au creat ei Cerurile şi Pământul? Nu, ei nu cred cu convingere!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 52:35-36]

2 El (Coranul) discută pretinderile adversarilor, respingând acele vorbe care nu au niciun fel de dovezi sau evidențe

spunând: „(…) Răspunde-le: «Aduceți dovada voastră dacă aveți dreptate!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:111]

3 El (Coranul) îi condamnă pe cei care nu își folosesc intelectul și îi descrie ca fiind lipsiți de judecată, deoarece ei nu beneficiază de ceea ce văd și aud în luarea deciziilor și a alegerilor corecte. Acesta afirmă: „Dar oare n-au umblat ei prin lume şi n-au avut ei inimi cu care să priceapă sau urechi cu care să audă? Nu ochii lor sunt orbi, ci inimile din piepturi sunt oarbe (neajunsul nu se datorează sentimentelor lor, ci minţilor lor care urmează poftelor şi se cufundă în indiferenţă).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:46]

4 El (Coranul) avertizează împotriva acelor bariere de gândire care afectează omul. Nobilul Coran nu numai că ne încurajează să ne folosim judecata și intelectul, ci, mai mult decât atât, ne avertizează, de asemenea, împotriva capcanelor minții, din moment ce natura noastră umană a fost întotdeauna afectată de înclinarea noastră către bine și rău, fapt care ne poate determina uneori să ajungem la niște concluzii greșite, cauzate de dorința, frica sau viclenia noastră.

Barierele unei gândiri sănătoase, așa cum au fost ilustrate de către Nobilul Coran:

- Imitarea oarbă: credințele și comportamentele moștenite, precum și obiceiul gândurilor negative pot afecta foarte tare modul de gândire al persoanei, până într-acolo încât face dificilă acceptarea adevărului și abandonarea falsității. Persoana chiar ar putea refuza să gândească spunându-și: „Aceasta este ceva cu care m-am obișnuit sau cu aceasta m-am născut”, după cum ne spune Nobilul Coran cu privire la unii

oameni cărora adevărul le-a fost făcut cunoscut, dar pe care imitarea oarbă i-a împiedicat să îl urmeze: „Dacă li se spune (politeiștilor): «Urmaţi ceea ce a trimis Allah!», ei zic: «Ba noi urmăm cele cu care i-am găsit pe părinţii noştri!» Chiar dacă părinţii lor au fost neştiutori şi nu s-au lăsat călăuziţi?!" [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:170]

- Încăpățânarea și aroganța: mintea poate afla adevărul, însă se abține de la acceptarea acestuia sau de la a îi oferi vreo atenție din cauză că acesta s-ar putea să se opună unora dintre interesele sale sau statutului său social. De asemenea, (se poate opune adevărului) din cauza geloziei sau a rasismului împotriva sursei de la care a venit acesta. Allah Preaînaltul vorbește în Nobilul Coran despre anumite categorii de oameni, care au negat adevărul cu bună știință din cauza nedreptății și a aroganței: „Şi le-au tăgăduit ei, cu nedreptate şi îngâmfare, măcar că sufletele lor erau încredinţate de ele. Şi priveşte (o, Mohammed) care a fost sfârşitul celor care au semănat stricare!" [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 27:14]

- Complacerea în plăceri: mintea poate afla adevărul, însă persoana nu este suficient de curajoasă pentru a îl alege, deoarece se complace în plăcerile sau dorințele sale. De aceea, Nobilul Coran ne vorbește despre parabola dintre omul care a fost dăruit cu o cunoaștere ce i-ar fi fost benefică dacă ar fi implementat-o în viața sa, însă, dimpotrivă, acesta se îndepărtează de o asemenea cunoaștere și se complace în dorințele sale imediate până într-acolo încât nu mai este capabil să ia decizia corectă. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran 7:175-176]

De aceea, Nobilul Coran cheamă omul întotdeauna ca, în orice situație, să își folosească intelectul, să cerceteze, să observe și să cugete asupra propriei creări și a întregului Univers, fără precondiții sau prejudecăți.

Aceia care se tem să cerceteze și să cugete sunt aceia care se ascund în ceea ce le contrazice pe acestea (cercetarea și cugetarea). În ceea ce privește religia Adevărului, aceasta este aceea care a venit de la Allah Preaînaltul, Care l-a creat pe om și l-a înzestrat cu puterea judecății, fapt pentru care este absolut imposibil să existe vreo contradicție între ceea ce Allah a creat (intelectul) și ceea ce El a legiferat (religia). Atunci, de ce se tem oamenii să își folosească intelectul și să cugete?!
„(…) Şi nu este decât a Lui înfăptuirea şi stăpânirea. Binecuvântat este Allah, Domnul lumilor (a oamenilor, a djinnilor și a tot ceea ce există)!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:54]

Islamul este religia păcii

Din cauza a ceea ce este prezentat adesea în mass-media, unii oameni sunt surprinși să afle că pacea ocupă un loc excepțional în islam. Musulmanul repetă cuvântul „pace" și simte semnificația acestuia de mai multe ori pe zi. Pacea este unul dintre numele Paradisului – „Casa Păcii", salutul musulmanilor începe cu expresia „salām (pace)", rugăciunea musulmanilor se termină cu repetarea de două ori a termenului de „salām (pace)", iar numele religiei (islam) conține semnificațiile de pace și liniște.

Islamul cheamă la pace și la recunoașterea drepturilor chiar și a celor mai slabe animale. Mesagerul lui Allah ne-a informat că:

„O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit şi, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a

hrănit-o şi nu i-a dat apă atunci când a închis-o şi nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului." (Muslim 2242)

De asemenea, el ne-a spus că o prostituată a intrat în Paradis deoarece i-a oferit unui câine însetat apă să bea. (Al-Bukhari 3280)

Islamul oferă exemple minunate și legislații cu privire la drepturile oamenilor și la coexistență, indiferent de diferențele religioase sau ideologice existente între ei. Aceasta merge până într-acolo încât Profetul Mohammed a avertizat că oricine rănește un nemusulman sau îl împovărează cu o muncă aflată dincolo de capacitatea sa va fi dușmanul nobilului Profet în Ziua Învierii. (Abu Dawud 3052)

Cu toate acestea, la fel cum islamul cheamă la pacea cu cei din jur, el subliniază, de asemenea, necesitatea existenței unei păci adevărate și drepte, care să le asigure tuturor drepturile pe care le merită, să îl oprească pe opresor de la asuprirea altora și care să îi nege uzurpatorului cele pe care le-a uzurpat. Pacea despre care islamul vorbește nu este una atât de înșelătoare, încât să îi lase hoțului ceea ce a furat și să îl forțeze pe proprietarul unei case să accepte un preț scăzut (pentru proprietatea sa).

(După cunoașterea acestei realități), mai rămân limbajul termenilor nedefiniți și campaniile media pe care mulți oameni le folosesc pentru a își vinde poveștile și viziunile (greșite despre islam). (Însă, trebuie să fim conștienți de faptul că) orice scenă are mai multe fațete și orice poveste cunoaște mai multe forme.

Există doar câteva persoane care poartă responsabilitatea căutării adevărului și a provocării mass-mediei pentru a obține informațiile din sursele corecte, oferind astfel o judecată echilibrată și detaliată cu privire la această chestiune.

Mai jos, sunt câteva realități la care să reflectați…

Au fost oamenii forțați să accepte islamul?

De-a lungul istoriei, omul a folosit puterea pentru a își impune opinia, stăpânirea și interesele asupra altor oameni. Istoria este plină cu exemple de astfel de persoane, aparținând tuturor religiilor și sectelor.

Istoria vorbește despre un incident referitor la eliminarea devastatoare a locuitorilor nativi după venirea descoperitorilor și a imigranților în „Lumea Nouă”. Aceasta a mers până într-acolo încât Bartolomé de Las Casas, pastorul spaniol, a spus descriind acest eveniment, în conformitate cu ceea ce auzise de la un martor ocular: „Locuitorii nativi nu erau priviți ca ființe umane, ci, mai degrabă, se purtau cu aceștia mult mai rău decât cu niște animale.”

O scurtă descriere a distrugerii Indiilor de Bartolomé de Las Casas, 1552

În opoziție, ce au făcut musulmanii atunci când au stăpânit noi țări?

- **Musulmanii au condus Andaluzia timp de opt secole:**
  Musulmanii au condus Andaluzia (Spania) timp de 781 de ani (din anul 711 până în 1492). În timpul acestei perioade, Andaluzia a fost centrul civilizației mondiale, iar musulmanii nu au forțat nici măcar un singur creștin să accepte islamul. Mai degrabă, ei au asigurat protejarea drepturilor creștinilor, au sporit comerțul acestora și le-au ridicat statutul în interiorul țării. Musulmanii au eliminat asuprirea care fusese impusă asupra evreilor înainte de venirea lor. Istoria depune o mărturie amplă asupra unor asemenea fapte. Atunci când Izabela I și Ferdinand al-II-lea au cucerit musulmanii din Spania, ei au înlăturat toate aspectele islamului. Au fost stabilite inchiziții prin intermediul cărora să fie pedepsiți toți cei care încă mai practicau islamul, chiar și în secret! Musulmanii au fost alungați din casele lor. Cu toate acestea, este demn de menționat, că, odată cu strămutarea musulmanilor, au fost strămutați și evreii din Andaluzia. Aceștia i-au urmat pe musulmani în țările islamice, unde au găsit locuri sigure pentru a trăi o viață plină de onoare.

- **Musulmanii au condus Egiptul timp de mai mult de 1400 de ani, timp în care au protejat statutul copților.**
  Musulmanii au condus Egiptul încă de la începutul islamului, moment în care acesta a fost cucerit de către ‘Amr ibn Al-‘Ās (Allah să fie mulțumit de el!), unul dintre companionii Mesagerului lui Allah. Aceștia nu numai că le-au garantat siguranța de a își practica propria religie și le-au protejat locurile sfinte, ci, mai mult decât atât, musulmanii i-au salvat de sub opresiunea, tortura și privarea la care îi supuseseră bizantinii, din cauza diferențelor existente între dogmele acestora, în ciuda faptului că aveau aceeași religie. În acele timpuri (ale conducerii musulmane), copții și-au recâștigat libertatea propriei religii și a propriilor acte de adorare. Astăzi, copții numără mai mult de cinci milioane de oameni.

- **Musulmanii au stăpânit India timp de aproximativ 1000 de ani și 80% dintre cetățenii săi erau nemusulmani.**
  Musulmanii au condus subcontinentul indian timp de aproximativ 1000 de ani, asigurându-le oamenilor aparținând altor religii drepturile lor. Ei au îndepărtat opresiunea care plana asupra religiilor asuprite. Toți istoricii afirmă că islamul nu s-a răspândit prin intermediul forței și nici nu a constrâns pe cineva să accepte această religie.
- **În cele mai mari țări musulmane, islamul a pătruns fără niciun fel de război sau armată:**
  Indonezia este o țară care cuprinde una dintre cele mai mari comunități musulmane, ținând cont că din cei peste 250 de milioane de locuitori, 87% sunt musulmani. Mulți dintre aceștia au acceptat islamul datorită manierelor negustorilor musulmani, cu care făceau afaceri încă din secolul al XII-lea. Nici măcar o singură armată nu s-a aflat acolo, iar această țară nu a cunoscut niciun fel de vărsare de sânge până când coloniile poloneze au ajuns acolo, apoi cele olandeze urmate de cele englezești.
- **Astăzi, islamul este religia cu cea mai rapidă creștere:**
  Astăzi, islamul se răspândește cu o viteză uluitoare în toate părțile lumii, din America până în Europa și din Africa până în Asia . Dacă aruncăm o privire la puținele resurse ale musulmanilor și la neputința acestora, precum și la campaniile mass-mediei pentru a distorsiona imaginea islamului prin intermediul unor informații false și prin prezentarea unor exemple negative care nu au nimic de a face cu islamul, nu putem să nu ne întrebăm dacă europenii care acceptă astăzi islamul o fac prin constrângere sau din mulțumire și din propria alegere?!
- Realitatea pe care fiecare cercetător o va afla este aceea că grija musulmanilor față de drepturile celor din jur și respectarea alegerilor acestora și a culturilor lor au avut un impact măreț asupra nemusulmanilor și a faptului că aceștia au îmbrățișat islamul. Acesta nu a fost un act de bunăvoință din partea musulmanilor (față de

nemusulmani), ci o implementare și o acțiune aflată în conformitate cu principiul pe care Allah îl subliniază în Nobilul Coran cu claritate: „Nu este silire la credinţă! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă şi rătăcire (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

Islamul și răspândirea libertății

Sclavia a fost un sistem extrem de cunoscut în cadrul multor societăți și civilizații, așa cum au fost cele romane, indiene, persane și altele. Oamenii au fost înrobiți în astfel de civilizații din cauza unor motive diferite, precum rasismul sau plăcerea de a îi înrobi și exploata pe alții.

Sclavia a fost un sistem extrem de cunoscut în cadrul multor societăți și civilizații, așa cum au fost cele romane, indiene, persane și altele. Oamenii au fost înrobiți în astfel de civilizații din cauza unor motive diferite, precum rasismul sau plăcerea de a îi înrobi și exploata pe alții.

În acele timpuri, un sclav avea un statut degradant și disprețuit, era lipsit de valoare sau, mai degrabă, el nu avea deloc onoare. Comportamentul față de el nu avea niciun fel de legătură cu umanitatea. El nu era nimic altceva decât o creatură menită să slujească și să aducă distracție. Nu era o problemă nici măcar legarea lui în lanțuri în timpul muncii pe care o făcea, astfel încât să nu poată scăpa. Mai mult decât atât, nu era niciun fel de problemă în moartea sau uciderea lor, dacă această acțiune conducea la plăcerea stăpânilor, așa cum a fost cazul luptelor populare din jurul Colosseumului roman, unde sclavii se luptau până la moarte, pentru mulțumirea și distracția propriilor stăpâni.

Apoi, acum mai bine de 1400 de ani, a venit islamul, drept călăuzire pentru întreaga omenire. Acesta a schimbat în totalitate astfel de concepte, întorcând totul cu susul în jos, începând cu tratarea sclavilor în cel mai bun mod cu putință și sfârșind cu stabilirea anumitor legi, care chemau la emanciparea lor.

Astfel, aceștia nu trebuiau chemați decât folosindu-se cele mai bune nume și descrieri. Profetul Mohammed a spus: „(...) Nimeni nu ar trebui să spună sclavul meu sau sclava mea, ci ar trebui să spună băiatul meu și fata mea.” (Al-Bukhari 2414)

Deși musulmanului nu i se cere să își hrănească propriii copii cu același tip de mâncare pe care îl mănâncă, este obligatoriu pentru el (să facă astfel) cu sclavul său!... Profetul a spus: „(...) Servitorii tăi sunt fraţii tăi pe care Allah i-a pus sub autoritatea ta. Oricine îl are pe fratele său sub autoritatea sa, să-l hrănească din ceea ce mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce se îmbracă şi să nu-l împovăreze cu mai mult decât poate suporta. Dacă îl împovăraţi cu mai mult decât poate îndura, atunci ajutaţi-l.” (Al-Bukhari 2407)

Printre astfel de învățături se află și faptul că el a spus că tratamentul rău aplicat sclavilor și desconsiderarea acestora (sau lovirea lor) sunt un păcat, a cărui ispășire necesită eliberarea acelui sclav. Profetul a spus: „(…) Pentru cel care îi dă o palmă sclavului său sau îl lovește, ispășirea (pentru aceasta) este eliberarea lui.” (Muslim 1657)

O strategie menită să aducă emanciparea, educarea și onorarea sclavilor, ajutându-i să depășească obstacolele cu care se confruntă.

Cunoaștem că mișcarea populară pentru eliberarea sclavilor a lui Lincoln din America a emis Proclamația pentru emanciparea acestora abia în anul 1863, fapt care a condus la multe procese și războaie, care au dus la o aparentă emancipare a sclavilor și, mai apoi, la rasism, iar efectele sale devastatoare au putut fi simțite timp de mai bine de o sută de ani. De asemenea, regimul apartheid (segregare rasială) din Africa de Sud a fost abolit abia între anii 1990-1993. Însă, acum mai bine de 1400 de ani, islamul a venit cu o strategie menită să elimine sclavia și să aducă emanciparea sclavilor, având la bază îngustarea ușilor robiei și îngreunarea existenței ei!

Nici măcar un singur verset din Nobilul Coran nu poruncește sclavia, însă există zeci de versete care îndeamnă la emanciparea și eliberarea sclavilor.

Niciun alt sistem legislativ sau religie nu a adus o Lege atât de măreață cu privire la libertatea oamenilor (așa cum a făcut islamul). Aproape toate ispășirile (însemnând pedeapsa și procesul disciplinar așa cum este, spre exemplu, cazul celui care jură că va face un anumit lucru, după care își schimbă părerea) încep cu eliberarea unui sclav dacă persoana deține unul, iar în caz contrar, dacă are posibilitățile financiare, să meargă să caute unul, să îl cumpere și apoi să îl elibereze.

De asemenea, Profetul Mohammed a accentuat importanța eliberării sclavilor, indiferent care este religia acestora și fără a avea un motiv special, spunând că această acțiune este una dintre cele mai bune fapte în fața lui Allah: „Celui care eliberează un sclav, (să ştie că) Allah îi va elibera din Iad un membru (al trupului său) pentru fiecare membru al trupului (sclavului său) (...)" (Muslim 1509)

Cunoscuta Proclamație de emancipare a Președintelui Lincoln.

Islamul îl obligă pe stăpân să accepte cererea sclavului său în cazul în care acesta dorește să plătească pentru eliberarea lui. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:33]

Există multe astfel de reguli în islam care să determine comunitatea musulmană să elibereze toți sclavii și să le schimbe nivelul de trai. Muezinul (persoana care cheamă la rugăciune, având una dintre cele mai importante îndatoriri religioase) Mesagerului lui Allah, Bilal ibn Rabah (Allah să fie mulțumit de el), a fost un astfel de sclav.
În timp ce astăzi lumea aplaudă și este uimită de alegerea unui președinte care are o anumită culoare a pielii, în secolul VII, în Mecca – cetatea musulmanilor și leagănul islamului – exista un lider pe nume Ibn Abzi, care era unul dintre cei eliberați din sclavie…
În timp ce ne amintim că primul student de culoare a fost admis în școlile din America în anul 1957, fapt care a făcut obiectul opoziției și al dezaprobării albilor, nu trebuie să uităm faptul că, acum mai bine de paisprezece secole, cel mai măreț învățat din Mecca, cel căruia toți oamenii i-au cerut opinia cu privire la pelerinaj, a fost Atā' ibn Abu Rabah. Acesta era un bărbat din Africa, al cărui tată fusese eliberat din sclavie în perioada timpurie a islamului.

Acum mai bine de 1400 de ani, islamul a venit cu o strategie menită să elimine sclavia și să aducă emanciparea sclavilor, având la bază îngustarea ușilor robiei și îngreunarea existenței ei!

Cine sunt Mesagerii în realitate?

Allah a creat oamenii pentru a Îl adora. El le-a trimis acestora Mesageri care să îi învețe Legea lui Allah și să le reamintească de religia Lui. Ei s-au străduit pentru a reînvia religia oamenilor și pentru a le îmbunătăți viața lumească. Aceștia au fost modele de bun comportament pentru națiunile

lor, au luptat împotriva pervertirilor și au chemat oamenii la Calea cea Dreaptă. Ei au fost trimiși astfel încât, în Ziua Judecății, oamenii să nu aibă niciun fel de scuză cu privire la refuzul de a crede în Allah în viața lor lumească… Așadar, care este realitatea cu privire la acești Mesageri?

Caracterul uman al acestor Mesageri:

Nobilul Coran afirmă în nenumărate versete că toți Mesagerii (Pacea fie asupra lor!) au fost oameni, pe care Allah i-a distins cu Revelația și cu Mesajul (Adevărului). Deși Profeții (Pacea fie asupra lor!) au fost oameni la fel ca noi toți, ei au avut un statut mai înalt în ceea ce privește puritatea și corectitudinea, fapt care a făcut ca Allah să îi aleagă pentru a transmite Mesajul și religia Sa omenirii, după cum a fost menționat în Nobilul Coran: „Spune (o, Mohammed): «Ci eu sunt doar un om, ca şi voi! Şi mi s-a revelat mie că Domnul vostru este un Domn Unic! (…)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:110]

Așadar, toți Mesagerii (Pacea fie asupra lor!) au fost oameni. Ei s-au născut asemenea tuturor oamenilor, au murit asemenea tuturor ființelor umane și s-au îmbolnăvit asemenea tuturor. Aceștia nu diferă de restul oamenilor în ceea ce privește trupul și nevoile lor.

Ei nu au avut niciun fel de caracter divin, deoarece divinitatea Îi aparține doar lui Allah, Unicul. Cu toate acestea, ei au fost oameni cărora le-a fost trimisă Revelația, ceea ce înseamnă că Porunca lui Allah a venit la ei prin intermediul îngerilor sau pe alte căi.

Națiunile anterioare au fost uimite în ceea ce privește Revelația, iar Allah le-a respins mirarea, explicându-le că nu au niciun fel de motiv pentru aceasta, deoarece ea este modalitatea prin care El îi transmite creației Sale

călăuzirea și învățăturile religiei Lui. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:2]

Moderația în comportamentul Mesagerilor:

Allah i-a ales pe cei mai buni din creația Sa pentru a transmite Mesajul. Aceștia sunt oameni cu un statut înalt, de o extraordinar de mare corectitudine și evlavie. Nobilul Coran îi descrie pe Mesageri (Pacea fie asupra lor!) ca fiind cei călăuziți, făcători de bine, dreptcredincioși, cei aleși și preferați înaintea oricărei alte creații. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:84]

Dacă unul dintre Mesageri (Pacea fie asupra sa!) comitea o anumită greșeală, Allah îl atenționa cu privire la aceasta, astfel încât el să se căiască și să abandoneze acea chestiune. Motivul greșelii sale nu este una care ține

de intenție, iar aceasta nu schimbă cu nimic Mesajul cu care Allah l-a trimis.

Nobilul Coran îi descrie în mod detaliat pe Profeți (Pacea fie asupra lor!), fără a exagera (în privința lor) și fără a fi părtinitor. Ei au fost infailibili în ceea ce privește păcatele majore, iar ei nu au fost nici zeități, nici copii ai unor zeități. Aceștia nu au avut niciun fel de caracter divin și nici nu au fost o divinitate.

Acest fapt devine clar prin ceea ce spune Allah în Nobilul Coran cu privire la conversația care va avea loc în Ziua Judecății. Prin aceasta, Allah dorește să demonstreze nevinovăția Profetului Său, Isus (Pacea fie asupra sa!), în ceea ce privește actele de adorare pe care oamenii i le dedică: „Şi când va zice Allah (în Ziua Învierii): «O, Isus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: „Luaţi-mă pe mine şi pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?"», el îi va răspunde: «Mărire Ţie! Eu nu aş fi putut să spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Dacă aş fi spus, ai şti, căci Tu doară ştii ce este în sufletul meu, pe când eu nu ştiu ce este în sufletul Tău! Doară Tu eşti Marele Ştiutor al celor neştiute! ~ Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: „Adoraţi-L pe Allah, Domnul meu şi Domnul vostru!" Şi am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Şi după ce m-ai luat la Tine (prin ridicarea la Cer), ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu eşti Martor tuturor lucrurilor!»" [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:116-117]

Poziția islamului cu privire la Mesageri:

Unii oameni consideră că Nobilul Coran conține doar episoade din viața Mesagerului lui Allah și informații despre el. Ei sunt uimiți atunci când află că Nobilul Coran menționează numele Profetului Isus (Pacea fie asupra sa!) de mai mult de douăzeci și cinci de ori, absolvindu-l, astfel, de acuzațiile

false. La fel, Profetul Moise (Pacea fie asupra sa!) este menționat de o sută treizeci și șase de ori, în timp ce numele Profetului Mohammed, cel căruia i-a fost revelat Coranul, nu este menționat decât de cinci ori.

Într-o perioadă în care mulți dintre adepții celorlalte religii nu recunosc alți Profeți în afară de cei aparținând propriei religii, arătând dușmănie față de toți ceilalți Mesageri, cel care citește Coranul găsește multe versete prin care i se spune că o persoană nu devine musulmană dacă nu crede în toți Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!). De asemenea, dacă aceasta nu crede în oricare dintre ei, sau se îndoiește de adevărul Mesajului său, sau îl acuză de falsitate, ea iese în afara islamului. Nobilul Coran afirmă faptul că Mesagerul lui Allah și cei care au crezut în el și în cele cu care a venit de la Allah au crezut, de asemenea, în Allah, în îngeri și în toți Mesagerii (Pacea fie asupra lor), fără a face vreo deosebire între ei. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:285]

Oricine citește Coranul va ști că multe dintre Capitolele sale au fost numite după Profeți, precum Ibrāhim (Avraam), Yusuf (Iosif) etc. Mai mult decât atât, Allah a numit un Capitol întreg după numele lui Mariam (Maria) cea pură, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor).

Poziția islamului cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!)

Isus (Pacea fie asupra sa!) este privit ca fiind una dintre cele mai proeminente figuri din istorie și una dintre cele mai mărețe personalități, care a oferit bunătate omenirii. Poziția oamenilor cu privire la el diferă, mergând de la cei care l-au divinizat (numindu-l Dumnezeu) sau care l-au numit Fiul lui Dumnezeu la cei care îi arată dușmănie și i-au atribuit anumite slăbiciuni și acuzații false. Așadar, care este poziția islamului cu privire la el (Pacea fie asupra sa!)?

1. Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost unul dintre cei mai măreți Mesageri ai lui Allah:

Nobilul Coran afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) este unul dintre cei mai măreți Mesageri ai lui Allah și că mama sa, o femeie dreptcredincioasă,

devotată Domnului ei, cea castă și pură, l-a conceput pe Isus (Pacea fie asupra sa!) prin Puterea lui Allah, fără a avea un tată. El (Allah) l-a creat în mod miraculos, la fel cum a făcut-o cu Adam (Pacea fie asupra sa!), care a fost creat fără a avea o mamă sau un tată, după cum a fost menționat în Nobilul Coran. Isus (Pacea fie asupra sa!) este un miracol permanent, asemenea lui Adam (Pacea fie asupra sa!), pe care Allah l-a creat fără a avea părinți. În mod asemănător, Allah l-a creat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) fără a avea un tată, doar prin Puterea Lui, prin care spune doar „Fii!" și acesta este:
„Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut şi apoi i-a zis lui: «Fii!» şi el a fost." [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

2. Un musulman crede în miracolele sale:

De asemenea, un musulman crede în miracolele pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a înfăptuit cu permisiunea lui Allah, așa cum au fost vindecarea leproșilor și a orbului, oferirea vieții celui mort și informarea oamenilor cu privire la ceea ce mâncau sau depozitau în propriile case. Toate cele amintite s-au petrecut cu Voia lui Allah, iar El a făcut din toate acestea dovezi clare ale adevărului Profeției sale și ale Mesajului transmis.

3. Cartea nobilă a lui Allah – Injīl (Biblia) – i-a fost revelată lui:

Nobilul Coran accentuează faptul că Allah i-a revelat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) una dintre cele mai mărețe Cărți ale Sale – Injīl-ul (Biblia) – drept călăuzire pentru omenire, ca o îndurare și lumină pentru aceasta. Injīl-ul (Biblia) nu a fost o Carte scrisă, ci ea a circulat în mod oral, fapt

pentru care a suferit de-a lungul timpului numeroase modificări și interpretări..

4. El (Pacea fie asupra sa!) a fost un om, nu Dumnezeu:

Islamul accentuează faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un om dintre urmașii lui Adam (Pacea fie asupra sa!), pe care Allah l-a favorizat și l-a trimis la fiii lui Israel, oferindu-i nenumărate miracole. El (Pacea fie asupra sa!) nu are niciun fel de atribut al Stăpânirii sau al divinității, după cum spune Allah în Nobilul Coran: „El (Isus) nu este decât un rob, asupra căruia Noi ne-am revărsat harul Nostru şi din care am făcut o pildă pentru fiii lui Israel.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:59]

5. El (Pacea fie asupra sa!) nu a fost răstignit, ci a fost ridicat viu la Cer:

Din perspectiva islamică, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost ucis și nici nu a fost răstignit, ci a fost ridicat la Cer de către Allah pe când era încă în viață. Atunci când dușmanii săi au dorit să îl ucidă, Allah a făcut ca un alt om să semene cu el (Pacea fie asupra sa!), fapt pentru care acesta a fost ucis și răstignit, în timp ce oamenii credeau că este Isus (Pacea fie asupra sa!). În ceea ce îl privește pe Isus (Pacea fie asupra sa!), el a fost ridicat la Cer pe când era încă în viață, după cum menționează Nobilul Coran. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157-158]

Arborele genealogic al Profeților (Pacea fie asupra lor!):

Profeții lui Allah (Pacea fie asupra lor!) sunt numeroși, iar mai jos i-am enumerat doar pe cei mai cunoscuți dintre ei:

Adam: părintele întregii omeniri. Allah l-a creat din lut și i-a făcut pe îngeri să se prosterneze în fața lui, ca o formă de salut și onoare față de el. El (Adam, pacea fie asupra sa!) a fost făcut să coboare din Paradis pe Pământ.

Nūh (Noe): i-a chemat pe oameni la religia lui Allah, iar aceștia nu au crezut. Ei au fost distruși de către potop, iar el (Pacea fie asupra sa!) și aceia care au crezut dintre oamenii din comunitatea sa au fost salvați prin intermediul arcei.

Ibrāhīm (Avraam): părintele Profeților și unul dintre cei mai măreți Mesageri care au chemat la Unicitatea lui Allah (monoteism). El (Pacea fie asupra sa!) a fost primul care a construit Ka'bah cea sfântă, direcția spre care se îndreaptă astăzi musulmanii în timpul rugăciunii.

Ismā'il (Ismael): fiul lui Avraam (Pacea fie asupra sa!). El este cel care l-a ajutat pe tatăl său la construirea sanctuarului Ka'bah.

Ishāq (Isaac): fiul lui Avraam (Pacea fie asupra sa!). El s-a născut după ce îngerii i-au oferit tatălui său, Avraam (Pacea fie asupra sa!), vestea cea bună.

Ya'qūb (Iacob): fiul lui Isaac (Pacea fie asupra sa!) care a fost cunoscut drept Israel. La el și la fiii săi se referă termenul de israeliți.

Yūsuf (Iosif): fiul lui Iacob (Pacea fie asupra sa!). El a fost testat cu multe încercări, devenind, într-un final, una dintre cele mai puternice persoane care l-au ajutat pe conducătorul Egiptului.

Mūsa (Moise): este unul dintre cei mai măreți Mesageri ai lui Allah trimiși la fiii lui Israel. Lui i-a fost revelată Tora. El a fost înzestrat cu miracole și minuni, însă Faraonul Egiptului l-a defăimat, iar pentru aceasta, Allah l-a

înecat în mare pe cel din urmă. Moise (Pacea fie asupra sa!) și aceia care se aflau alături de el au fost salvați.

Dāwūd (David): un Profet căruia i s-a oferit stăpânirea peste poporul său.

Suleimān (Solomon): fiul lui David (Pacea fie asupra sa!), un Profet căruia Allah i-a oferit un regat măreț și i-a supus multe creaturi.

Zakariya (Zaharia): unul dintre Profeții lui Allah dintre fiii lui Israel. El a fost cel care a avut grijă de Mariam (Maria), mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!), fiind responsabil pentru creșterea și educația ei. El (Pacea fie asupra) a fost dăruit cu un băiat pe nume Yahya (Ioan Botezătorul), în ciuda vârstei sale înaintate și a sterilității soției sale.

Isa (Isus): a fost unul dintre cei mai măreți Mesageri, pe care Allah l-a creat având o mamă, dar nu și un tată. El (Pacea fie asupra sa!) a fost trimis la fiii lui Israel cu Injīl (Biblia) și a fost înzestrat cu nenumărate miracole.

Mohammed: Pecetea Profeților, trimis pentru întreaga omenire. El a crezut în toți Mesagerii trimiși mai înainte de el. Allah i-a revelat Coranul, ca un miracol etern.

Nu există preoție în islam

Observăm că multe religii au oferit o preferință religioasă anumitor indivizi, pe care i-au plasat deasupra altora, legând actele de adorare ale oamenilor și credința acestora de mulțumirea și acceptarea acestor oameni – care, conform acestor religii – sunt intermediari între oameni și Dumnezeu. Ei au puterea de a le oferi iertare oamenilor și pot cunoaște necunoscutul – conform credinței acestora. De asemenea, aceste religii au afirmat că orice act de neascultare față de acești oameni (privilegiați) reprezintă principala cauză a nenorocirilor.

Cu toate acestea, în islam nu există o asemenea slujbă care poartă numele de „preot" sau „sfânt", deoarece islamul a onorat omul și i-a ridicat statutul, eliberându-l de sub orice fel de suveranitate spirituală care să servească drept intermediar între acesta și Allah. De aceea, islamul afirmă

că fericirea omenirii, căința sau actele de adorare nu sunt legate de o persoană, indiferent cât de evlavioasă ar fi aceasta.

De asemenea, islamul l-a eliberat pe om de sub suveranitatea intelectuală, care pretinde că deținerea cunoașterii religioase îi aparține în mod exclusiv acesteia. Așadar, descoperim faptul că Nobilul Coran nu numai că a făcut ca deținerea cunoașterii religioase și înțelegerea acesteia să fie un drept al tuturor oamenilor, ci, mai mult decât atât, a făcut din aceasta o obligație, cerându-le tuturor musulmanilor să învețe Nobilul Coran, să îl înțeleagă, să reflecte asupra sensurilor acestuia și apoi să îi pună în aplicare învățăturile. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 38:29]

Astfel, actele de adorare și credința sunt acțiuni între om și Domnul său și nimeni nu poate fi un mijlocitor în această privință. Allah Preaînaltul și Preaslăvitul este aproape de robii Săi, aude suplicațiile acestora și le răspunde. De asemenea, El vede actele lor de adorare și rugăciunile și îi răsplătește în conformitate cu acestea. Nicio ființă umană nu are dreptul de a acorda iertarea sau de a accepta căința, iar de fiecare dată când un rob se căiește și face aceasta cu sinceritate, Allah îl iartă, deoarece El, Preaînaltul, este aproape de toți (robii Săi) atât timp cât aceștia se întorc către El, după cum spune în Nobilul Coran: „Şi dacă te vor întreba robii Mei despre Mine, (spune-le că) Eu sunt aproape, răspund rugii celor care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă, dar şi ei să-Mi răspundă şi să creadă în Mine. Poate că ei vor fi bine călăuziţi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:186]

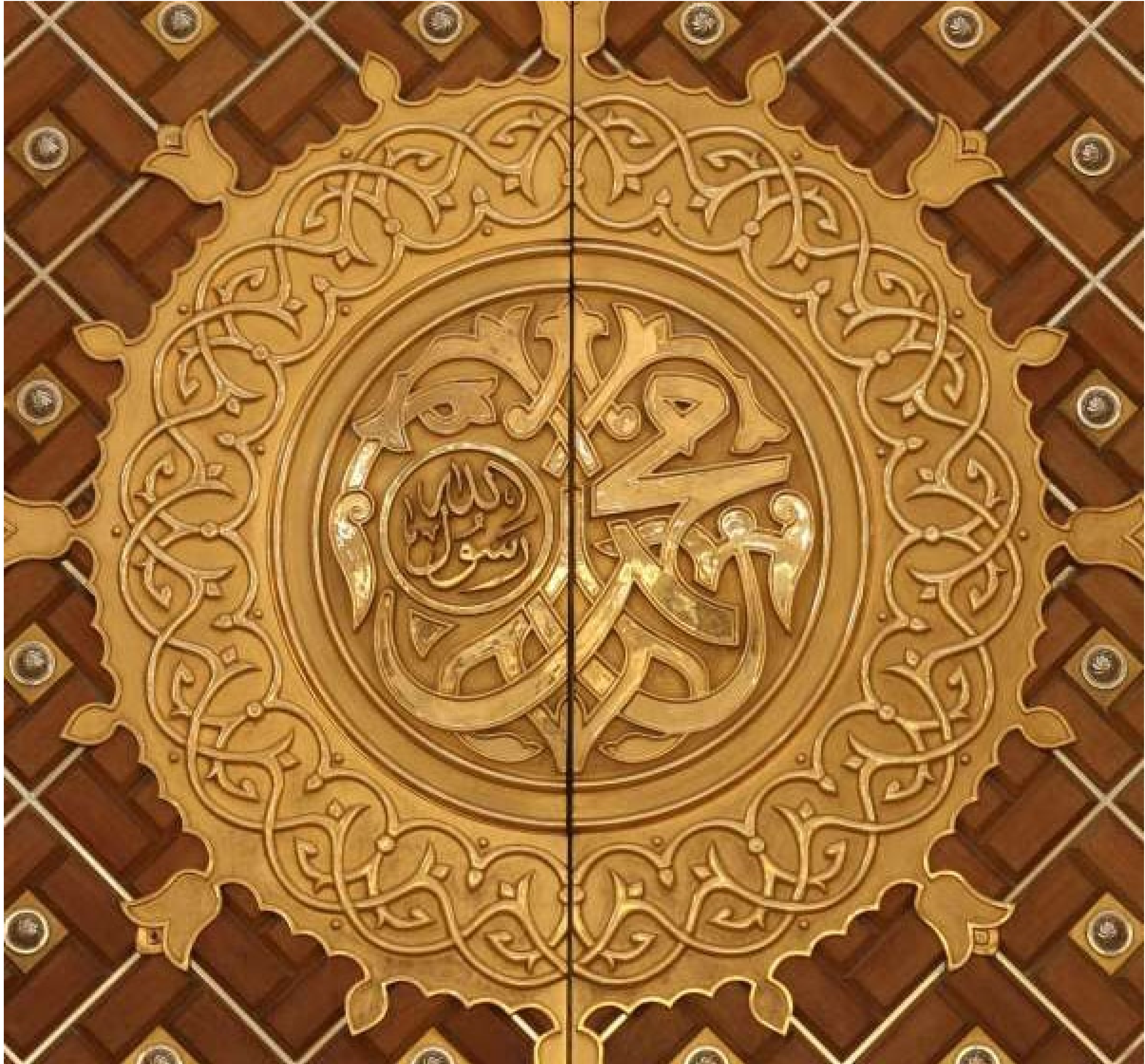
Există vreun ritual special pentru a intra în islam?

Nu există niciun fel de ritualuri complicate pentru acceptarea islamului care trebuie îndeplinite de către cel care vrea să îl accepte. De asemenea, nu este necesar ca acest lucru să se petreacă într-un anumit loc sau în prezența unei anumite persoane, ci este de ajuns doar ca acela (care

dorește aceasta) să rostească cele două mărturisiri de credință, înțelegând semnificațiile acestora, crezând în ele și supunându-se poruncilor lor. Cele două mărturisiri de credință sunt:

- Ash-hadu an lā ilāha illa Allah (Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah – fapt pentru care Îl voi adora doar pe El, fără a Îi asocia pe nimeni altcineva în adorare).
- Wa ash-hadu anna Muhammadan rasul Allah (și mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah – trimis pentru toți oamenii, fapt pentru care mă voi supune poruncilor sale, mă voi abține de la ceea ce el a interzis și Îl voi adora pe Allah în conformitate cu regulile și Tradițiile sale).

Cine este Mesagerul islamului?

Mohammed este numele Profetului islamului...

Acesta este unul dintre numele cele mai comune în zilele noastre, care înseamnă „cel demn de laudă”, cineva pe care oamenii îl laudă pentru comportamentul și acțiunile sale.

Așadar, cine este Mohammed?

Numele Mesagerului islamului:

Mohammed ibn ‘Abd Allah ibn ‘Abd Al-Muttalib ibn Hāshim Al-Quraiși (570-632).

Toți musulmanii cred că:

- El este Mesagerul lui Allah trimis pentru întreaga omenire: Allah l-a trimis pe Mohammed tuturor oamenilor aparținând unor națiuni și rase diferite, făcând ca supunerea față de el să fie obligatorie pentru întreaga omenire. Nobilul Coran spune: „Spune (o, Mohammed): «O, oameni! Eu sunt pentru voi toţi Trimisul lui Allah (…)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:158]
- Allah i-a revelat Coranul: Allah i-a revelat lui Mohammed ultima și cea mai măreață dintre Cărțile Sale, Coranul, care nu conține niciun fel de minciună.
- El este Pecetea tuturor Profeților și Mesagerilor: Allah l-a trimis pe Mohammed ca încheietor al tuturor Profeților, fapt pentru care niciun alt Profet nu va mai veni după el, după cum spune Coranul: „(…) el este Trimisul lui Allah şi încheietorul Profeţilor (…)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:40]

Un scurt tur pentru cunoașterea Mesagerului islamului, Mohammed:

1. Nașterea sa El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut în vestul Peninsulei Arabice, în Mecca, în anul 570. Tatăl său a murit încă înainte ca el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se nască. Și-a pierdut mama pe când era doar un copilaș, moment în care a fost luat în grijă de către bunicul său, ‘Abd Al-Muttalib, iar apoi (după moartea acestuia) de către unchiul său, Abu Tālib

2. Viața și creșterea sa: El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trăit printre cei din tribul Quraiș timp de patruzeci de ani, până la primirea Profeției (570-609). A fost un model de caracter bun, corectitudine și excelență. Printre oamenii săi era cunoscut ca fiind „cel sincer" și „demn de încredere". A lucrat ca păstor și apoi, drept comerciant.
Înainte de islam, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)) a fost un monoteist, adorându-L pe Allah conform religiei lui Avraam (Pacea fie asupra sa!), respingând idolatria și toate formele de păgânism. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu știa nici să scrie, nici să citească.

3. Misiunea sa: După ce Mesagerul lui Allah a împlinit vârsta de patruzeci de ani și în timp ce se afla în contemplare și adorare la peștera Hirā' din muntele Nūr (unul dintre munții aflați în apropierea orașului Mecca), a primit Revelația lui Allah. Coranul a început să îi fie revelat, iar primul lucru ce i-a fost revelat a fost Cuvântul lui Allah: „Citeşte! În Numele Domnului tău Care a creat (tot ceea ce există)." [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 96:1]
Acest verset a venit pentru a anunța faptul că această misiune, încă de la începutul ei, reprezintă o nouă epocă a cunoașterii, a lecturii, a luminii și a călăuzirii pentru oameni. Apoi, revelarea Nobilului Coran a continuat timp de douăzeci și trei de ani

4. Începutul chemării sale: Mesagerul lui Allah a început chemarea la religia lui Allah în mod secret, acest lucru durând timp de trei ani. După aceea, el a făcut acest lucru în mod public și deschis în Mecca, fapt care a durat alți zece ani. Mulți dintre adepții săi aparțineau clasei sociale slabe și sărace, lucru care s-a întâmplat în cazul tuturor Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!). Trimisul lui Allah și adepții săi s-au confruntat cu diferite tipuri de opresiune și nedreptate din partea tribului Quraiș. El le-a prezentat islamul triburilor care veneau la Mecca pentru a efectua pelerinajul. Această credință a fost acceptată de către oamenii din Medina, oraș către care au început să migreze musulmanii puțin câte puțin.

5. Emigrarea sa: În anul 622, el a emigrat către Medina Al-Munawwarah, numită apoi Yathrib. El avea cincizeci și trei de ani și a emigrat doar după ce liderii tribului Quraiș au complotat împotriva lui și au făcut eforturi pentru a îl ucide. El a locuit aici timp de zece ani, perioadă în care i-a chemat pe oameni la islam, învățându-i despre rugăciune, caritate, un comportament bun și toate celelalte principii islamice.

6. Răspândirea islamului: Mesagerul lui Allah a pus bazele civilizației islamice în Medina după emigrarea sa (622-623) și a fondat temelia comunității islamice. El a abolit rasismul tribal și a răspândit cunoașterea. A pus bazele dreptății, corectitudinii, fraternității, cooperării și a legislației. Unele triburi au încercat să facă islamul să piară, fapt pentru care au urmat numeroase bătălii și expediții care au condus la biruința religiei lui Allah și a Mesagerului Său. Apoi, multe dintre triburile arabe au acceptat islamul. Mecca, nenumărate cetăți și triburi din Peninsula Arabă au aderat la islam de bunăvoie, fiind mulțumiți de această religie măreață.

7. Moartea sa: În luna islamică Safar a anului 11 după emigrarea sa și după ce Mesagerul lui Allah își transmisese Mesajul, iar Binecuvântarea lui Allah asupra omenirii a fost completată prin completarea religiei, Profetul a suferit de febră și a murit în timpul zilei de luni din luna islamică Rabbī‘ Al-Awwal, în cel de al unsprezecelea an de după emigrarea sa, dată care corespunde cu 6.08.632 d. Hr. El avea șaizeci și trei de ani în momentul morții sale. A fost înmormântat în camera ‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!), lângă Masjid An-Nabawi (Moscheea Profetului).

Mohammed, Mesagerul lui Allah, din perspectiva oamenilor imparțiali

Nicio persoană imparțială care studiază povestea Profetului Mohammed, indiferent de cultura sa, nu poate evita să se simtă extrem de surprinsă și să se minuneze de fiecare parte a biografiei sale eterne. Am găsit învățați, filosofi și oameni de litere din Occident și Orient care depun mărturie cu privire la aceasta, despre care scriu în cărțile lor și vorbesc în discursurile lor. Dintre aceștia, amintim:

„Am vrut să îl cunosc pe cel care deține astăzi o putere incontestabilă peste inimile a milioane de oameni (...) și m-am convins că nu a fost sabia cea

care a ajutat islamul să ajungă atât de departe. Au fost simplitatea și modestia Profetului, îndeplinirea scrupuloasă a promisiunilor sale, devotamentul său intens faţă de prietenii și de adepții lui, curajul lui și încrederea absolută în Dumnezeu și în propria misiune. Acestea și nu sabia i-au deschis toate drumurile și l-au ajutat să depășească toate obstacolele. Când am închis cel de al doilea volum (din biografia Profetului) mi-a părut rău că nu am avut să citesc mai mult despre această viață măreaţă." (Operele adunate ale lui Mahatma Gandhi, vol. 25, p. 127)

În binecunoscuta sa carte – Civilizații istorisite, Will Durant a spus „Dacă judecăm măreția după impactul asupra oamenilor, atunci trebuie să spunem că Mesagerul musulmanilor este cel mai măreț dintre cei măreți din istorie. El a încercat să ridice nivelul spiritual și moral al oamenilor care au trăit ca barbari, sub căldura soarelui și într-un deșert necultivat. El a reușit mult mai multe decât oricare alt reformator din întreaga istorie și nu putem găsi un al bărbat în afară de el care să fi obținut tot ceea ce și-a dorit (…) Atunci când a început să îi cheme pe oameni la islam, Peninsula Arabă era asemenea unui deșert necultivat, în care locuiau triburile păgâne, ai căror membri erau puțini și al căror cuvânt era divizat. Însă, atunci cânt a murit Profetul, erau o națiune (adică au devenit o națiune, compusă din mulți oameni, unită de un singur cuvânt). El a ținut în frâu fanatismul și superstițiile, stabilind o religie ușoară, clară și puternică, mai presus de iudaism, creștinism și de vechile religii (păgâne) ale țării sale. El a reușit să câștige o sută de bătălii de-a lungul unei singure generații și să construiască o țară măreață într-un singur secol. Aceasta a reușit să rămână până în prezent o forță intrinsecă măreață." (A se vedea: Civilizații istorisite: Era credinței, volumul IV, p. 174)

În binecunoscuta sa carte, Cei 100 – topul celor mai influente persoane din istorie, Michael H. Hart și-a început lista celor mai influente persoane cu

Mohammed, justificând alegerea sa în felul următor: „Alegerea mea de a-l plasa pe Mohammed în fruntea listei celor mai influente persoane îi poate surprinde pe unii cititori și poate fi pusă sub semnul întrebării de către alții, dar el a fost singurul om din istorie care a excelat atât pe plan religios, cât și laic.” (A se vedea: „Cei 100 - topul celor mai influente persoane din istorie”, Michael H. Hart, p. 3)

După ce a îmbrățișat islamul, unul dintre cei mai aprigi dușmani ai lui Mohammed ne-a relatat o poveste minunată. Aceasta făcea referire la momentul în care scrisoarea Profetului Mohammed a fost primită de către Heraclius, împăratul Imperiului Bizantin, în anul 628, epistolă prin care era chemat la islam. Heraclius a fost extrem de uimit de acest lucru, fapt pentru care a cerut ca un bărbat dintre arabi, care îl cunoștea pe Profet și care avea legături familiale cu acesta, să fie adus în fața sa. Abu Sufyan, care se afla într-o călătorie spre vechea Sirie (și care era unul dintre liderii tribului Quraiș, arătându-i o dușmănie extrem de mare Profetului la acel moment), a fost astfel adus, Heraclius cerându-le și celor care se aflau în tovărășia lui să fie aduși la palat. Prin intermediul unui translator, Heraclius i-a adresat o serie de întrebări pline de înțelepciune, pentru a afla astfel dacă Mesagerul lui Allah era unul real sau fals. În momentul în care a auzit răspunsurile lui Abu Sufyan la întrebările sale, el a spus, adresându-i-se acestuia:
„Te-am întrebat despre genealogia lui şi tu mi-ai spus că aparţine unei familii nobile. De fapt, toţi Mesagerii se trag din cele mai nobile familii ale popoarelor lor. Apoi te-am întrebat dacă a mai susținut cineva dintre voi acelaşi lucru şi răspunsul tău a fost negativ. Dacă răspunsul ar fi fost pozitiv, aş fi crezut că acest om afirmă ceea ce au afirmat şi cei de dinaintea lui. Apoi te-am întrebat dacă vreunul dintre strămoșii săi a fost un rege. Răspunsul tău a fost negativ, iar dacă ar fi fost pozitiv, aş fi crezut că acest

om își vrea înapoi împărăţia.
Apoi te-am întrebat dacă el a fost vreodată acuzat de minciună, iar răspunsul tău a fost negativ. Astfel, m-am întrebat cum ar putea o persoană care nu spune minciuni despre oameni să spună minciuni despre Allah.
Apoi te-am întrebat dacă îl urmează cei bogaţi sau cei săraci. Ai răspuns că sunt cei săraci cei care îl urmează. De fapt, aşa au fost toți adepții Mesagerilor. Apoi te-am întrebat dacă numărul celor care îl urmează este în creștere sau descreștere. Tu mi-ai spus că numărul lor este în creștere. De fapt, aceasta este o consecință a credinţei adevărate: creşte până când aceasta este completă (în toate privințele).
Te-am întrebat dacă, după ce a îmbrățișat religia lui, a existat cineva care a devenit nemulțumit și a renunțat la ea, iar răspunsul tău a fost negativ. De fapt, acesta este un semn al credinţei adevărate, atunci când bucuria acesteia intră în inimă, nimeni nu este nemulțumit de ea.
Te-am întrebat dacă el şi-a încălcat vreodată promisiunile și mi-ai răspuns negativ. Aşa sunt Mesagerii, ei niciodată nu îşi încalcă promisiunile.
Apoi te-am întrebat ce v-a poruncit, iar tu ai răspuns că v-a poruncit să-L adorați numai pe Allah, Unicul, şi să nu-I atribuiți parteneri în adorare, să renunțați la ceea ce predecesorii voştri au adorat, să faceţi rugăciunea, să spuneţi adevărul și să fiţi caști.
Dacă este adevărat ceea ce spui, el va ocupa foarte curând pământul de sub picioarele mele și eu am ştiut (din Scripturile anterioare) că va apărea, însă nu știam că va fi dintre voi. Dacă l-aș apuca, aş merge imediat să-l întâlnesc şi când aș ajunge la el, cu siguranţă i-aş spăla picioarele.” (Al-Bukhari 7)

Binecunoscutul poet francez, Alphonse de Lamartine, a spus în cartea sa – Istoria Turciei: „Luând în considerare măreția scopului, puținătatea mijloacelor, imensitatea rezultatelor și cele trei măsuri ale geniului omului,

cine ar îndrăzni să compare orice personalitate măreață a istoriei moderne cu Mohammed?” (Alphonse de Lamartine, Istoria Turciei, Paris: Chez Wolfganf Gerhard, 1855, vol. 1, p. 111)

Filosoful indian, Ramakrishna, a spus: „Circumstanțele s-au schimbat, dar Profetul lui Dumnezeu nu a făcut-o. În caz de victorie sau de înfrângere, în caz de putere sau de adversitate, în caz de bogăție sau de sărăcie, el a fost același bărbat și a arătat același caracter. Asemeni tuturor Căilor și Legilor lui Dumnezeu, Profeții lui Dumnezeu sunt neschimbători.” (Mohammed, Profetul islamului, p. 24)

Marele poet german, Goethe, i-a trimis o scrisoare iubitei sale, căreia i-a mărturisit admirația sa măreață față de islam și de Mohammed . Katherine Mommsen a scris despre aceasta în cartea sa despre Goethe: „Deși a ajuns la vârsta de șaptezeci de ani, el nu a încetat niciodată să admire islamul ci, mai degrabă, admirația sa a crescut.” (A se vedea: „Goethe și lumea arabă”, Katherine Mommsen, p. 177)

Profesorul Stobart a spus: „Nu există nici măcar un singur exemplu în întreaga istorie care să se apropie de personalitatea lui Mohammed (…) dacă judecăm după puținătatea mijloacelor de care dispunea și extinderea și permanența muncii pe care a îndeplinit-o. Niciun nume din istoria lumii nu a strălucit cu o lumină mai specială decât cea a Profetului din Mecca.” (A se vedea: James William Hampson Stobart, Islamul și fondatorul său, Londra: Societatea pentru promovarea cunoașterii creștine, 1884, pp. 227-228)

În cartea sa, Istoria Imperiului Sarazin, Simon Ockley a spus: „Nu propagarea, ci durabilitatea religiei sale este cea care merită uimirea noastră. Aceeași impresie pură și perfectă pe care el a gravat-o la Mecca și Medina este păstrată de către noul musulman indian, african sau turc.”

(Simon Ockley, Istoria Imperiului Sarazin, prima ediție, Londra: A. Murray, 1870, vol. 1, p. 45)

„Aceeași impresie pură și perfectă pe care Mohammed a gravat-o la Mecca și Medina este păstrată de către noul musulman indian, african sau turc."
(Simon Ockley)

Câteva povești despre Mesagerul Mohammed și caracteristicile sale morale

- Mesagerul lui Allah a fost un model al celui mai bun caracter moral, fapt mărturisit de către oamenii imparțiali din Occident și Orient și chiar de către dușmanii săi, mergând până într-acolo încât Nobilul Coran i-a descris manierele în cel mai măreț mod.
- Atunci când soția sa, 'Aishah (Allah să fie mulțumit de el!), a fost întrebată cu privire la manierele lui Mohammed, Mesagerul lui Allah, ea nu a găsit alte cuvinte prin care să le descrie cu excepția acestora: „Caracterul său a fost Coranul.”, ceea ce înseamnă că el era o

întruchipare exemplară a învățăturilor și caracteristicilor Coranului. Cele de mai jos reprezintă un rezumat al poveștilor și caracteristicilor sale:

Modestia:

- Mesagerul lui Allah nu accepta ca oamenii să se ridice pentru el atunci când intra într-un anumit loc. Mai degrabă, el le-a interzis companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să facă acest lucru, mergând până într-acolo încât, atunci când îl vedeau venind, în ciuda dragostei lor înflăcărate pentru el, companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) nu se ridicau, deoarece știau că Profetul ura aceasta. (Ahmad 12345)
- ‘Adiy ibn Hatim, unul dintre cei mai notabili arabi și un lider al acestora, a venit la el înainte de a deveni musulman, dorind să afle adevărul cu privire la chemarea sa: „Am mers la el, iar el se afla alături de o femeie în vârstă cu câțiva copii, care l-au rugat să se oprească, iar el s-a oprit pentru un timp lung, până când aceasta și-a spus nevoile. Mi-am spus: «Acesta cu siguranță nu este un rege, nu se comportă precum Kisra sau Cezar (căci modestia este o caracteristică a tuturor Profeților).»”   (Ahmad 19381)
- El obișnuia să stea alături de companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) ca și cum ar fi fost unul dintre ei, fapt pentru care, atunci când o persoană străină, care nu îl cunoștea, intra în locul în care stătea nu îl putea recunoaște printre companionii săi și întreba: „Cine dintre voi este Mohammed?” (Al-Bukhari 63)
- Unii dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au relatat că, în ciuda tuturor preocupărilor sale, el nu obișnuia să refuze să îndeplinească nevoile oamenilor și interesele acestora, indiferent cât de mici erau acestea. Odată, o sclavă a venit și, luându-l de mână, a mers cu el oriunde a avut nevoie, pentru a îi îndeplini nevoile. (Al-Bukhari 5724)

- Ilustrul companion ‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că a intrat odată la Mesagerul lui Allah și a văzut urmele de la rogojină (făcută din frunze de palmier) pe trupul lui. ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a plâns, iar Profetul l-a întrebat: „«De ce plângi, o, Ibn Khattāb (‘Omar)?» El i-a răspuns: «O, Profet al lui Allah, cum să nu plâng? Acest covoraș a lăsat urme pe trupul tău și aceasta este tot ce deții, în timp ce Chosroe şi Cezar trăiesc în belșug!» Profetul a spus: «O, Ibn Khattāb (‘Omar), nu te bucură să afli că aceste lucruri sunt pentru noi în Viața de Apoi și pentru ei în această viață?» (…)” (Al-Bukhari 3503)
- El obișnuia să își îndeplinească propriile nevoi și să își slujească familia, pe care o ajuta la treburile casei. Atunci când soția sa, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), a fost întrebată ce obișnuia să facă el acasă, aceasta a răspuns: „El obișnuia să-și facă de lucru, ajutându-i pe membrii familiei sale (…)” (Al-Bukhari 644), semnificând că își servea familia. De asemenea, ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus: „El era un om asemeni tuturor oamenilor: îşi repara pantofii și își cârpea hainele.” (Ahmad 24749)
- El a spus: „Nu va intra în Paradis acela în a cărui inimă se află mândrie chiar și cât greutatea unui atom.” (Muslim 91)

Profetul islamului obișnuia să își îndeplinească propriile nevoi și să își slujească familia, pe care o ajuta la treburile casei.

Mila:

- El a spus: „Preamilostivul arată Milă celor care sunt milostivi. Așadar, arătați milă celor de pe Pământ, pentru ca să primiți milă din partea Celui aflat deasupra Cerurilor.” (Abu Dawud 4941)
- Mila Profetului putea fi observată în mai multe aspecte, dintre care amintim:

Mila sa față de copii:

- Deși rugăciunea este unul dintre stâlpii islamului, în cadrul căreia nu sunt permisă mișcări în exces, el s-a rugat odată având-o pe nepoata sa, Umama bint Zeinab, în brațe. Atunci când se prosterna, o lăsa jos, iar atunci când se ridica, o ridica și pe ea. (Al-Bukhari 494)
- De fiecare dată când se ruga și auzea plânsul unui copil, el se grăbea să o termine, spunând: „Mă ridic pentru a conduce rugăciunea cu intenția de a o prelungi. Apoi, dacă aud plânsul unui prunc, scurtez rugăciunea, ca nu cumva să o împovărez pe mama lui." (Al-Bukhari 675)

Mila sa față de animale:

- El obișnuia să îi încurajeze pe oameni să fie blânzi cu animalele, să nu le împovăreze peste capacitățile lor, să nu le maltrateze și să le ușureze poverile și durerile chiar și în momentul în care le sacrifică pentru hrană. El a spus: „Cu adevărat, Allah a prescris ihsān (bunătatea) pentru toate. Deci, atunci când ucideți (un animal), trebuie să îl ucideți în cel mai blând mod, iar atunci când îl sacrificați, trebuie să îl sacrificați în cel mai blând mod cu putință. Ascuțiți lama cuțitului pentru a înjunghia cu ușurință (reducând durerea animalului)." (Muslim 1955)
- El a spus: „O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit şi, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a hrănit-o şi nu i-a dat apă atunci când a închis-o şi nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului." (Al-Bukhari 3140)
- Unul dintre companioni (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat: „Călătoream în compania Mesagerului lui Allah și el a mers să răspundă chemării naturii. În timp ce era plecat, am văzut o pasăre cu cei doi pui ai săi. Noi am luat puii şi pasărea mamă bătea din aripi cu

disperare zburând în cerc deasupra noastră. Atunci când Mesagerul lui Allah s-a întors, el a întrebat: «Cine a tulburat această pasăre, luându-i puii? Dați-i puii înapoi!» (...)” (Abu Dawud 2675)

Îndurarea sa față de femei:

- El a încurajat îngrijirea fetelor și tratarea lor în cel mai bun mod cu putință. Profetul obișnuia să spună: „Cel care are două fiice sau mai multe, este implicat în creșterea lor și le tratează cu bunătate (să știe) că ele vor fi un scut pentru el împotriva Focului (Iadului).” (Al-Bukhari 5649)
- El a subliniat drepturile soției și importanța necesității de a avea grijă de nevoile sale și de a lua în considerare condițiile ei. El le-a poruncit musulmanilor să se sfătuiască unul pe altul cu privire la aceasta: „Tratați-le pe femei cu bunătate.” (Al-Bukhari 4890)
- El a fost un exemplu unic în ceea ce privește bunătatea față de familia sa, mergând până într-acolo încât a îngenunchiat lângă propria cămilă, astfel încât soția sa, Safiyah (Allah să fie mulțumit de ea!), să își pună piciorul pe genunchiul lui și să urce pe cămilă. (Al-Bukhari 2120)
- De fiecare dată când fiica sa, Fatimah (Allah să fie mulțumit de ea!), venea la el, Profetul o lua de

Mila sa față de cei slabi:

- Profetul i-a încurajat pe oameni să îi educe pe orfani și obișnuia să spună: „«Eu și cel care are grijă de un orfan (în toate aspectele) vom fi astfel în Paradis.», arătând aceasta cu degetul arătător și cel mijlociu ușor separate.” (Al-Bukhari 4998)
- El l-a numit pe cel care se îngrijește de nevoile unei văduve sau de ale celor săraci ca fiind asemeni celui care luptă pe Calea lui Allah sau a

celui care se roagă toată noaptea și postește pe fiecare zi. (Al-Bukhari 5661)

- El a afirmat că a avea un comportament bun față de cei slabi și a le oferi acestora drepturile este un motiv pentru a primi provizii de la Allah și victoria împotriva dușmanilor: „Aveți grijă de cei slabi, deoarece vă sunt date provizii și victorii datorită celor slabi dintre voi.” (Abu Dawud 2594)

Profetul Mohammed a spus că acordarea drepturilor celor slabi și tratarea acestora cu bunătate aduc succesul și binecuvântările lui Allah Preaînaltul.

Dreptatea:

- El era extrem de drept, judecând după Legea lui Allah, chiar dacă trebuia să facă aceasta împotriva tovarășilor săi cei mai apropiați. Profetul făcea aceasta în conformitate cu porunca din Coran: „O, voi cei care credeţi! Fiţi făptuitori neclintiţi ai dreptăţii, martori înaintea lui Allah, chiar împotriva voastră, împotriva părinţilor şi rudelor voastre (…)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:135]
- El a spus în momentul în care unii dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au venit înaintea sa pentru a mijloci în favoarea unei femei care avea un statut social înalt, pentru ca pedeapsa legală pentru furt să nu îi fie aplicată: „(…) (Jur) Pe Allah, dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar fura, i-aş tăia mâna!” (Al-Bukhari 4053)
- În momentul în care le-a interzis camăta adepților săi, el a început cu oamenii care îi erau cei mai apropiați și anume unchiul său, Al-‘Abbās. El a spus: „Persoana a cărei camătă o revendic este cea de la Al- Abbās ibn Abd Al-Muttalib; iar aceasta va fi anulată complet.” (Muslim 1218)
- El a măsurat civilizația unei națiuni și dezvoltarea acesteia prin faptul că oamenii slabi pot să își ceară drepturile de la cei puternici fără niciun fel de frică sau ezitare. El a spus: „Vai de națiunea ai cărei

indivizi nu le dau celor slabi drepturile lor în întregime!” (Ibn Majah 2426)

Răbdarea și toleranța sa:

- Mesagerul lui Allah a părăsit At-Ta’if (un oraș montan aflat la 90 de kilometri depărtare de Mecca) foarte tulburat după ce a mers acolo pentru a îi chema (pe oameni) la islam. Aceștia l-au rănit și i-au răspuns într-un mod foarte urât. Pe drumul de întoarcere spre Mecca, unde se aflau oamenii săi, care, de asemenea, l-au alungat și rănit, Allah i-a trimis un înger care l-a întrebat pe Profet dacă ar trebui să îi distrugă pe oamenii din At-Ta’if. El i-a răspuns: „Mai degrabă sper că Allah le va da copii care Îl vor sluji pe Allah, Unicul, şi nu Îi vor atribui parteneri.” (Al-Bukhari 3059)
- Un beduin s-a apropiat odată de Profet, l-a apucat de pelerină și l-a smucit cu violență, lăsându-i urme pe gât. Beduinul i-a spus: „«O, Mohammed! Dă-mi din averea lui Allah pe care tu o deții!» Mesagerul lui Allah s-a întors spre el, a zâmbit și a poruncit să i se acorde ceva.” (Al-Bukhari 2980)
- Un alt exemplu în acest sens este situația sa cu oamenii din Mecca, cei care l-au alungat din propriul oraș și care l-au rănit prin intermediul cuvintelor și al săbiilor. Ei nu au lăsat niciun fel de loc pentru reconciliere în încercarea de a îl descuraja atât pe el, cât și pe cei care îl urmau, fapt care a durat vreme de mai mulți ani. În momentul în care Allah le-a oferit (musulmanilor) victoria, iar Profetul a cucerit Mecca, devenind biruitor și având, astfel, soarta tuturor în mâinile sale, el doar s-a înfățișat în fața lor și i-a întrebat: „«Ce credeți că ar trebui să fac cu voi?» Aceștia au răspuns: «Ce este mai bine. Ești un frate generos și fiul unui frate generos.» Mesagerul lui Allah a spus: «Vă voi spune ceea ce fratele meu Yusuf (Profetul Iosif, fiul lui Iacob, care i-a iertat pe frații săi care l-au torturat și aruncat în fântână): „(…) Astăzi nu mai este nicio dojană împotriva voastră! Allah să vă ierte, căci El este Cel mai milostiv dintre cei milostivi!” [Traducerea

sensurilor Nobilului Coran, 12:92] Mergeți, sunteți liberi!»” (Al-Baihaqi 18275)

Bunătatea și generozitatea sa:

- Un bărbat s-a apropiat de Profet și i-a cerut niște bani, iar el i-a spus: „«Eu nu dețin nimic în acest moment, dar cumpără ceva în numele meu, si îl voi plăti, cu siguranță, când voi face rost de bani.» Omar s-a întors spre el și i-a zis: «O, Mesager al lui Allah! Allah nu a făcut obligatoriu să faci ceva peste puterea ta.» Acest comentariu l-a deranjat mult pe Profet. Omul i-a spus apoi: «Cheltuie în acte de caritate fără a te teme de sărăcie, pentru că Domnul Tronului cel Măreț nu îți va scădea prin aceasta averea.» Profetul a zâmbit atunci, iar fața îi strălucea de fericire.” (Al-hādith Al-Mukhtārah 88)
- Optzeci de mii de dirhami i-au fost oferiți, pe care el i-a așezat pe o rogojină. Apoi, i-a distribuit celor aflați în nevoie, până când i-a terminat. (Al-Hakim 5423)
- Când Profetul s-a întors din Bătălia de la Hunain, câțiva noi convertiți din triburile beduine, care erau nerăbdători să își obțină partea lor din prada de război, l-au urmat. L-au condus către un copac, unde unul dintre beduinii cei neciopliți i-a smuls mantaua de pe umeri, gândindu-se că era parte a prăzii de război. El i-a spus: „Dă-mi înapoi mantaua, căci, dacă aș fi avut tot atâtea cămile câți copaci (sunt aici), le-aș fi împărțit între voi toți. Știi foarte bine că nu sunt nici zgârcit, nici mincinos și nici laș.” (Al-Bukhari 2979)

Ascetismul său în ceea ce privește plăcerile lumești:

- Mesagerul lui Allah a urmat întotdeauna Porunca Domnului său, Cel Prea Măreț: „Şi nu privi îndelung la ceea ce Noi am dat ca plăcere trecătoare unora dintre ei (unora dintre politeiști, care nu credeau în

Unicitatea lui Allah) şi ca strălucire a vieţii din această lume, pentru a-i încerca pe ei prin aceasta! Ceea ce Allah îţi dă (ca răsplată în Viața de Apoi) va fi mai bun şi mai dăinuitor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:131]

- Companionul său, ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a intrat la Profet într-o zi, în timp ce el era întins pe o rogojină, care lăsase urme pe trupul său. ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „(…) Am aruncat o privire prin cameră și, (jur) pe Allah, nu am putut vedea nimic de valoare sau care să merite să te uiți la el. I-am spus (Mesagerului lui Allah): «Invocă-L pe Allah ca să îi facă pe cei care te urmează prosperi, căci Allah i-a făcut pe persani și pe bizantini prosperi, lor oferindu-li-se bogății lumești în timp ce ei nu Îl adoră pe Allah!» Apoi, Profetul a spus: «O, Ibn Al-Khattāb! Ai vreo îndoială (asupra faptului că Viața de Apoi este mai bună decât această lume)? Aceștia sunt oameni pentru care plăcerile au fost grăbite doar în această viață lumească.» (…)” (Al-Bukhari 2336)
- El obișnuia să spună: „Ce legătură am eu cu această lume? În această lume, sunt doar precum un călător care caută umbra unui copac, se odihnește şi apoi o lasă ca să îşi continue drumul.” (At-Tirmidhi 2377)
- O lună, două sau trei treceau fără ca focul să se aprindă pentru gătit în casele Mesagerului lui Allah, timp în care locuitorii acestora se hrăneau doar cu curmale și apă. (Al-Bukhari 2428) Uneori, el petrecea întreaga zi suferind de foame, fără a putea face rost nici măcar de o curmală de calitate inferioară pentru a își umple stomacul. (Muslim 2977) El nu a mâncat niciodată timp de trei zile consecutive pâine de grâu și aceasta s-a întâmplat până când a murit. Cel mai adesea, pâinea sa era făcută din orz. (Muslim 2976)
- Bucuria și mulțumirea sa constau din a oferi ceea ce era spre beneficiul oamenilor și din a îi ajuta pe cei slabi. Unul dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat: „Într-o seară, în timp ce mergeam cu Profetul prin zona Harra din Medina, am ajuns în fața muntelui Uhud. Profetul a spus: «O, Abu Dharr, dacă aș avea aur

cât muntele Uhud, nu mi-ar plăcea să rămână nimic din el pentru mai mult de trei nopți (l-aș cheltui pe tot pentru Cauza lui Allah), în afară de ceea ce aș păstra pentru a-mi plăti datoriile. L-aș împărți tot între robii lui Allah astfel, astfel și astfel (arătând cu mâna în dreapta, în stânga și în spatele său).» Apoi, el și-a continuat plimbarea și a spus: «Cei bogați sunt, de fapt, cei săraci (în ceea ce privește răsplata) în Ziua Judecății, cu excepția celor care își cheltuiesc averea astfel, și astfel, și astfel, la dreapta lor, la stânga și în spatele lor; în toate direcțiile.»” (Al-Bukhari 6079)

Mesagerul islamului a fost în această lume precum un călător care caută umbra unui copac, se odihnește şi apoi o lasă ca să îşi continue drumul.

Îndeplinirea angajamentelor:

- Îndeplinirea angajamentelor este unul dintre cele mai mărețe și onorante comportamente. Statutul său crește în inimile persoanelor dacă aceasta a fost făcută ca un fel de favoare, fără a exista niciun fel de contract obligatoriu între cele două părți. Acesta era caracterul Mesagerului lui Allah. Dacă el obișnuia să întoarcă o favoare, oferind ceva mult mai bun decât aceea, chiar dacă nu exista niciun fel de angajament sau înțelegere cu privire la aceasta... ce să mai spunem de cazul în care exista un angajament?!
- Atunci când Heraclius, regele creștinilor, i-a întrebat pe necredincioșii din tribul Quraiș cu privire la calitățile Profetului, întrebând: „Își încălca promisiunile?”, ei au răspuns: „Nu.”, iar el a conchis: „Așa sunt Mesagerii, ei nu își încalcă niciodată promisiunile.” (Al-Bukhari 7)
- Din această cauză, el era foarte atent în ceea ce privește îndeplinirea angajamentelor și a înțelegerilor pe care le avea cu cei din tribul Quraiș, făcând aceasta până când cei din urmă și-au încălcat angajamentele avute cu el.
- Orizontul loialității sale merge până într-acolo încât își îndeplinea angajamentele față de oameni și le întorcea favorurile chiar și după

moartea acestora sau în absența lor.

- El a atins cel mai înalt nivel de loialitate față de prima sa soție, Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), protejându-i statutul și recunoscându-i rolul, fiind întotdeauna dornic să le onoreze pe rudele și prietenele sale.
- ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), soția Profetului Mohammed, a vorbit despre loialitatea lui față de prima sa soție, Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a murit în perioada timpurie a islamului, fapt pentru care ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) nu a cunoscut-o. Ea a spus: „Profetul obișnuia să o pomenească des. Uneori, el sacrifica o oaie, o tăia în bucăți și apoi o trimitea prietenelor Khadijei. Atunci când îi spuneam uneori: «(O tratezi ca și cum) Khadijah ar fi singura femeie de pe fața Pământului.», el spunea: «Ea a crezut în mine atunci când nimeni altcineva nu a crezut, a acceptat islamul atunci când oamenii m-au respins și m-a ajutat și mi-a oferit mângâiere atunci când nimeni altcineva nu mi-a oferit ajutor (apoi i-a menționat calitățile).»” (Al-Bukhari 3607)
- Odată, An-Najashi (regele Etiopiei, cel care le oferise protecție musulmanilor în timpul primelor zile ale islamului) a trimis o delegație, iar Profetul s-a ridicat pentru a o servi el însuși. Companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) i-au spus: „Vom face noi aceasta pentru tine.” El le-a spus: „Ei au fost generoși cu companionii mei mai înainte și iubesc să îi răsplătesc.” (Shu‘ab Al-Imān 8704)
- El era foarte loial față de rudele și companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) și nu a uitat niciodată rolul jucat de unchiul său, Abu Tālib, în creșterea sa, pe când el avea doar opt ani, în tutela și protecția sa. El și-a dorit să îl ghideze chiar și în ultimele lui clipe (ale lui Abu Tālib). A cerut iertare pentru el după moartea acestuia, pentru că unchiul său era necredincios, însă Allah i-a interzis să facă astfel.
- Printre exemplele loialității sale față de companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) se află și faptul că a stat alături de Hatib ibn Abu Balta‘ah (Allah să fie mulțumit de el!), care a dezvăluit secretul

Mesagerului lui Allah într-o situație extrem de dificilă. El (Hatib) le-a scris necredincioșilor din tribul Quraiș despre venirea Trimisului lui Allah și a armatei sale și aceasta deoarece necredincioșii îi amenințaseră familia din Mecca. Cu toate acestea, Mesagerul lui Allah l-a iertat, arătându-i loialitate pentru bunătatea arătată în primele zile (ale islamului) și în special în Bătălia de la Badr. El i-a spus unuia dintre companionii care doreau ca lui Hatib să îi fie aplicată pedeapsa (pentru fapta făcută): „El a participat la Bătălia de la Badr și, cine știe, poate că Allah a privit deja la luptătorii de la Badr și a spus: «Faceți ceea ce doriți, pentru că v-am iertat.»” (Muslim 2494)
Profetul Mohammed a dat dovadă de cele mai bune caracteristici în toate sferele vieții sale și aceasta deoarece el a aplicat Poruncile lui Allah și a urmat exemplul nobililor Profeți de dinaintea sa.

Moscheea Profetului Mohammed, pe care a construit-o la Medina sau Medina Al-Munawarah, pe care musulmanii îl consideră al doilea oraș sfânt ca importanță după Mecca și locul în care Profetul Mohammed a migrat, și-a construit moscheea și a fost îngropat. Această moschee este vizitată de milioane de musulmani în fiecare an.

Dintre cuvintele Profetului Mohammed

Musulmanii au avut grijă să transmită cuvintele Profetului oral și în scris, iar învățații s-au întrecut în a verifica autenticitatea acestora, prezentând lumii un sistem uluitor de verificare a informațiilor în care este detectat orice

neadevăr sau adăugire până în cel mai mic detaliu. Cele ce urmează sunt câteva relatări ale Profetului Mohammed, Mesagerul lui Allah, care a spus:

- „Faptele sunt judecate după intenții și fiecare om va avea doar ceea ce a intenționat.” (Al-Bukhari 1)
- „Dreptatea se află în caracterul cel bun, iar fărădelegea este cea cu privire la care ai îndoieli și ți-ar displace ca oamenii să descopere.” (Muslim 2553)
- „Aveți taqwa (fiți conștienți de Allah) oriunde vă aflați; iar după ce ați făcut rău, să faceți fapte bune, ca să le șteargă pe cele rele și purtați-vă cu bunăvoință față de oameni.” (At-Tirmidhi 1987)
- „Fii indiferent față de (plăcerile) lumii și Allah te va iubi și fii indiferent față de ceea ce se află în mâinile oamenilor și oamenii te vor iubi.” (Ibn Majah 4102)
- „Făcând comparație, asemănarea dintre mine şi alți Profeți de dinaintea mea este precum cea a unui om care își construiește o casă frumoasă, căreia îi lipsește o cărămidă într-un colț. Oamenii ar merge în jurul ei și s-ar minuna de frumusețea ei, dar ar spune: «Numai dacă ar fi fost pusă o cărămidă în acest loc!» Așadar, eu sunt acea cărămidă și sunt ultimul dintre Profeți.” (Al-Bukhari 3342)
- „Celui care îndepărtează suferinţele unui frate dintre suferinţele lumii, Allah îi va îndepărta o suferinţă dintre suferinţele din Ziua Învierii; iar celui care aduce uşurare celui împovărat, Allah îi va aduce uşurare în această viață și în Viaţa de Apoi; celui care acoperă greşelile unui musulman, Allah îi va acoperi greşelile în această viaţă şi în Viaţa de Apoi. Allah îl va ajuta pe robul Său, atât timp cât acesta îl ajută pe fratele său; celui care urmează o cale în căutarea cunoașterii, Allah îi va face ușoară calea către Jannah (Paradis) (...) iar celui care rămâne în urmă în ceea ce privește îndeplinirea de fapte bune descendența sa nobilă nu îi va fi de niciun folos.” (Muslim 2699)

- „Niciunul dintre voi nu crede (cu adevărat) până când nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine.” (Al-Bukhari 13)
- „Musulmanul este acea persoană de a cărui limbă şi mână musulmanii se află în siguranță, iar emigrantul este cel care se abține de la faptele pe care Allah le-a interzis.” (Al-Bukhari 10)
- „Dacă cineva îl nedreptățește pe un mu’ahid (nemusulman care locuiește într-un stat musulman sau în unul care are un tratat de pace cu un stat musulman) care se află sub protecția unui legământ cu musulmanii, îl privează de drepturile sale, îl împovărează cu mai mult decât poate suporta sau ia ceva de la el fără consimțământul său, voi interveni pentru el (pentru cel nedreptățit) în Ziua Judecății.” (Abu Dawud 3052)
- „Preamilostivul arată Milă celor care sunt milostivi. Așadar, arătați milă celor de pe Pământ, pentru ca să primiți milă din partea Celui aflat deasupra Cerurilor.” (Abu Dawud 4941)
- „Cel care înșală nu este dintre noi.” (At-Tirmidhi 1315)
- „Credincioşii, în dragostea, mila şi sentimentele pentru fratele lor, sunt precum un trup: dacă o parte a acestuia simte durere, atunci toate celelalte părţi ale corpului simt durere prin febră şi insomnie.” (Muslim 2586)
- „Toți sunteți păzitori și sunteți responsabili pentru turma voastră. Conducătorul este un păzitor și el este responsabil de oamenii aflați sub conducerea sa, bărbatul este un păzitor pentru membrii familiei sale și este responsabil pentru ei, femeia este păzitoare pentru casa soțului ei și pentru copiii lui și este responsabilă pentru ei. Fiecare dintre voi este un păzitor și fiecare dintre voi este responsabil pentru cei ce se află în grija lui.” (Al-Bukhari 4892)
- „Cel mai bun dintre credincioşi în ceea ce priveşte credinţa lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soţiile lor.” (At-Tirmidhi 1162)

- „Cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu soţia lui, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soţiile mele.” (At-Tirmidhi 3895)
- „Allah este Prea Îndurător și iubește îndurarea în toate chestiunile.” (Al-Bukhari 5678)
- „Cel care este lipsit de îndurare este lipsit de orice bine.” (Muslim 2592)
- „Semnele ipocritului sunt trei: atunci când vorbește, minte; atunci când face un legământ, îl încalcă; și atunci când îi este acordată încrederea, o trădează.” (Al-Bukhari 33)
- „Un semn al excelenței islamului unei persoane este faptul că ea abandonează ceea ce nu o privește.” (At-Tirmidhi 2317)
- „«În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, setea lui s-a întețit şi (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă şi (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia și lingea noroiul din cauza setei excesive. Omul şi-a spus: „Cu adevărat, acest câine suferă de sete așa cum am suferit și eu.” Şi a coborât el (din nou) în fântână, și-a umplut încălțămintea cu apă şi i-a dat să bea câinelui. Allah a apreciat fapta sa şi l-a recompensat cu iertarea păcatelor lui.» (Cei care ascultau) au spus: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar şi pentru tratamentul bun arătat față de animale?» (Profetul) a spus: «Da, este o răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.»” (Al-Bukhari 2466)
- „Nu veți intra în Paradis până când nu veți crede şi nu veți crede până când nu vă veți iubi unii pe alții. Să vă spun un lucru pe care, dacă îl veți face, vă veți iubi unii pe alții? Răspândiți salām (salutul de pace) printre voi.” (Muslim 54)
- „Nu este dintre noi cel care nu arată milă față de tinerii noștri nu îi respectă pe vârstnicii noștri.” (At-Tirmidhi 1920)

Cum îl descrie Nobilul Coran pe Trimisul lui Allah, Mohammed?

Nobilul Coran ne descrie personalitatea minunată a Profetului și modul în care acesta interacționa cu cei din jurul său, evidențiindu-se în același timp moralitatea, calitățile și umanitatea sa:

- Profetul a fost trimis ca o îndurare pentru lumi [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:107], și nu doar pentru musulmani.
- Profetul a avut un înalt caracter moral. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 68:4]

- Profetul a făcut tot ceea ce a putut pentru a-i călăuzi pe oameni și simțea o tristețe profundă atunci când observa rătăcirea lor, fapt pentru care Nobilul Coran a subliniat în mod repetat faptul că misiunea lui a fost aceea de a transmite Mesajul și a chema la islam, iar Allah Preaînaltul călăuzește pe cine dorește. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 11:12; 6:107; 18:110]
- Profetul le căuta scuze oamenilor și le trecea cu vederea greșelile. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:43]
- Profetul I-a cerut lui Allah Preaînaltul să îi ierte pe dușmanii Săi până când El, Preaînaltul și Preaslăvitul, i-a interzis să mai facă acest lucru. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:80]
- Profetul își făcea griji pentru dreptcredincioși și era milostiv și îndurător cu ei. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:128]
- Cu toate că Profetul se simțea uneori deranjat de faptul că unii oameni întârziau să plece din casa lui, el nu le spunea niciodată acest lucru din cauza timidității. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]
- Profetul era blând și îngăduitor. El își trata companionii cu blândețe, se sfătuia cu ei și le cerea părerea chiar și în cele mai dificile circumstanțe. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:159]

Nobilul Coran, miracolul etern al islamului

Ce reprezintă Coranul, care este cartea cea mai vândută și distribuită din lume și în care cred peste un miliard și jumătate de musulmani?

Coranul este Cartea Sacră a musulmanilor, care cred că:

- este Cuvântul lui Allah revelat Mesagerului Său, Mohammed, ca o călăuzire și o lumină pentru oameni;
- este ultima Carte Divină revelată;
- este protejată de orice modificare sau denaturare;
- atunci când robul citește și memorează versetele sale, punând în aplicare legile și învățăturile sale, el Îl adoră pe Allah Preaînaltul.

Prima revelație i-a fost transmisă Profetului pe când acesta avea vârsta de 40 de ani prin intermediul îngerului Jibril (Pacea fie asupra sa!). Primul

verset revelat a fost: „Citeşte! În Numele Domnului tău Care a creat (tot ceea ce există).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 96:1], iar restul versetelor au continuat să fie revelate de-a lungul a douăzeci și trei de ani, în funcție de evenimentele și situațiile cu care se confruntau musulmanii.

Nobilul Coran este împărțit în 114 Sure (capitole), care abordează diferite subiecte în diferite feluri, însă toate au în comun retorica și elocvența limbii arabe, precum și faptul că au drept scop călăuzirea oamenilor și chemarea acestora la adorarea numai a lui Allah Preaînaltul.

Printre subiectele pe care Nobilul Coran le abordează se numără următoarele:

1. afirmă Unicitatea lui Allah Preaînaltul și respinge atribuirea oricărui tip de parteneri Lui;
2. relatează poveștile Profeților (Pacea fie asupra lor!) și ale națiunilor anterioare;
3. cheamă la contemplarea vastului Univers și a creaturilor din jurul nostru și vorbește despre nenumăratele Binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra noastră;
4. clarifică legile, poruncile și interzicerile religioase;
5. descrie calitățile credincioșilor și comportamentul moral al acestora, avertizând împotriva răului comportament;

6 vorbește despre Ziua Judecăţii și despre soarta celor care fac bine și a celor care fac rău;

7 îi educă pe credincioși explicând diferite situații cu care s-au confruntat Profetul și companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!).

În cele ce urmează, vom enumera câteva dintre calitățile și caracteristicile Nobilului Coran.

Miracolul memorării sale:

Allah Preaînaltul a numit pecetea Cărților Sale „Coranul (Recitarea)”, ceea ce este o indicație a faptului că aceasta este recitată și păstrată în inimi. În multe versete, El a numit-o, de asemenea, „Cartea”, ceea ce este o indicație a faptului că aceasta a fost scrisă și păstrată în linii (pagini). Nobilul Coran a fost păstrat prin aceste două căi. Astfel, atunci când Profetului îi era revelat ceva din Coran, el le poruncea companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să îl scrie în prezența sa și să îl memoreze atunci când îl auzeau din gura lui. Recitarea oricui memorează Coranul nu va fi acceptată dacă nu se potrivește cu ceea ce este scris și ceea ce este scris nu va fi acceptat dacă nu se potrivește cu ceea ce a fost memorat din gura Mesagerului lui Allah.

Teologii creștini recunosc contradicțiile din Biblie și le justifică invocând multitudinea de surse, scrierea ei în etape diferite și natura indirectă a revelației sale, susținând că existența acestora este normală. Cu toate acestea, ei consideră că aceasta conține călăuzirea pentru omenire.

Pe de altă parte, Nobilul Coran este lipsit de orice fel de contradicții sau erori, iar acest lucru poate fi recunoscut numai de către o persoană cu mintea deschisă. Aceasta se datorează faptului că el este Cuvântul literal al

lui Allah, care a fost preluat și înregistrat chiar din gura Profetului Mohammed, fără a se adăuga sau omite ceva, iar musulmanii adepți ai diferitelor Școli de Jurisprudență sunt cu toții de acord cu până la ultimul cuvânt conținut de acesta.

Nobilul Coran a fost păstrat și transmis de la o generație la alta de-a lungul timpului în cel mai înalt grad de precizie și exactitate în scrierea, modul de pronunțare, recitarea, memorarea și modul de transcriere a acestuia în cărți. Nicio literă nu a fost adăugată sau omisă. Oricine poate cumpăra o copie a acestuia chiar și în cel mai îndepărtat loc, precum China sau Africa, pentru a o compara cu manuscrisele Coranice scrise în urmă cu peste o mie de ani, păstrate în muzeele din întreaga lume, pentru a descoperi astfel realitatea uimitoare. De asemenea, modul de pronunțare a literelor și cuvintelor sale, precum și regulile și principiile de recitare ale acestora sunt aceleași și nu s-au schimbat în ciuda trecerii timpului și a diferențelor dintre limbi. Astfel, nu există nicio diferență între recitarea unui copil din Indonezia și cea a unui învățat din Mecca de acum mai bine de o mie de ani. Nobilul Coran spune: „Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:82], indicând faptul că Allah Preaînaltul și-a asumat responsabilitatea de a îl prezerva. El spune, de asemenea: „Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul şi Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9]

Miracolul retoric și psihologic:

Cel care recită Coranul cu concentrare va constata că acesta i se adresează în mod direct și personal, vorbindu-i și dezbătând cu el. Mai surprinzător este faptul că acesta îi precedă gândurile și le abordează ca și cum i le-ar citi chiar înainte ca el să se gândească măcar la ele.

Cu toate că un artist poate desena un ochi care pare că îl urmărește pe cel care îl privește, cum poate o carte să urmărească gândurile unui cititor și să le prevadă, sau să răspundă întrebărilor lui înainte ca acesta să și le pună, luând în considerare diferențele dintre cititori, dintre culturile lor și circumstanțele vieții?

Nobilul Coran are capacitatea extraordinară de a determina înclinațiile omului și de a-i revela secretele, explicând slăbiciunile lui într-un mod care îi poate părea dur cititorului la prima vedere, însă acest lucru se datorează faptului că el (Coranul) trezește sufletul, adresându-le minții și inimii întrebări pe care omul le-a tot amânat și de răspunsul cărora a tot fugit.

Când unul dintre noi citește Coranul și vede poveștile diferitelor națiuni și caracteristicile lor, cunoscându-le secretele, gândurile, psihologia, greșelile unora dintre ei și salvarea unora dintre ei, el ia o pauză pentru a se gândi și a reflecta, recalculându-și deciziile cu privire la toate chestiunile. Apoi, el continuă să citească pentru a vedea mai multe versete, povestiri și exemple, unul după altul, iar Coranul se apropie puțin câte puțin de inima sa fără ca el să își dea seama, până când acesta devine o oglindă a sufletului său, arătându-i realitatea, slăbiciunile, defectele, capacitățile și oportunitățile sale. Atunci, Coranul va pătrunde profund în sufletul cititorului până într-acolo încât acesta va mărturisi că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah.

Astfel, de fiecare dată când sufletul său se simte disperat și neputincios, el găsește alinare în Cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Spune: «O, voi robii Mei, care aţi întrecut măsura în defavoarea voastră (aţi săvârşit păcate împotriva voastră înșivă, prin exagerările voastre), nu deznădăjduiţi în privinţă Îndurării lui Allah (în privința Iertării Sale)!» Allah iartă toate păcatele (celor care se căiesc şi cred, afară de politeism). El este Al-Ghafūr

(Atoateiertătorul faţă de cei care se căiesc), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

Atunci când se simte confuz sau simte un conflict interior puternic și simte nevoia să recurgă și să se întoarcă la cineva, el găsește alinare în Cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Şi dacă te vor întreba robii Mei despre Mine, (spune-le că) Eu sunt aproape, răspund rugii celor care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă, dar şi ei să-Mi răspundă şi să creadă în Mine. Poate că ei vor fi bine călăuziţi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:186]

Atunci când simte că viața i-a scăpat de sub control și că nu mai este capabil să o readucă pe făgașul corect, omul găsește alinare și ajutor în Cuvântul lui Allah Preaînaltul din Nobilul Coran: „Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce este în putinţa lui. El are ca răsplată ceea ce şi-a agonisit (faptele bune) şi împotriva lui ceea ce a dobândit (faptele rele). Domnul nostru, nu ne pedepsi pe noi, dacă am uitat sau am greşit! Domnul nostru, nu ne împovăra pe noi cu grea povară, aşa cum i-ai împovărat pe cei dinaintea noastră. Domnul nostru, nu ne împovăra pe noi cu ceea ce nu putem îndura! Şi şterge-ne nouă greşelile noastre şi iartă-ne pe noi şi fii Milostiv cu noi! Tu eşti Ocrotitorul nostru, ajută-ne pe noi să izbândim asupra celor necredincioşi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

Will Durant, unul dintre cei mai importanţi istorici ai civilizației, a recunoscut impactul Nobilului Coran și poziția privilegiată a acestuia asupra oamenilor cu mintea deschisă (Civilizații istorisite, 13/68-69) spunând: „Timp de treisprezece secole, Coranul a umplut memoria, a stârnit imaginația, a modelat caracterul și probabil că a calmat intelectul a sute de milioane de oameni. El le-a dat sufletelor simple cea mai ușoară credință și cea mai puțin mistică, lipsită de ritualuri, idolatrie și preoțime. Mesajul său a ridicat nivelul moral și cultural al adepților săi, a promovat ordinea

socială și unitatea, a inculcat igiena, a împuținat superstițiile și cruzimea, a îmbunătățit condiția sclavilor, i-a acordat celui inferior demnitate și mândrie și a produs printre musulmani un grad de sobrietate și cumpătare care nu a mai fost egalat nicăieri în lumea omului alb. Acesta i-a învățat pe oameni cum să accepte fără a se plânge dificultățile și limitările vieții și, în același timp, i-a stimulat către cea mai uimitoare expansiune din istorie. El a definit religia în termeni pe care orice creștin ortodox sau evreu i-ar putea accepta: „Cuvioșia nu stă în a vă întoarce feţele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah şi în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte şi în Profeţi, a da din avere – în pofida iubirii pentru ea – rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului (care nu mai are bani pentru a se întoarce acasă), cerșetorului şi pentru răscumpărarea robilor, a împlini rugăciunea, a da caritatea anuală obligatorie, a-şi ţine legământul dacă s-a legat, a fi răbdător la nenorocire, la rău şi în momentele de primejdie. Aceştia sunt cei drepți, aceştia sunt cei evlavioși!" [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:177]"

Will Durant a spus:„Timp de treisprezece secole, Coranul a umplut memoria, a stârnit imaginația, a modelat caracterul și probabil că a calmat intelectul a sute de milioane de oameni. El le-a dat sufletelor simple cea mai ușoară credință și cea mai puțin mistică, lipsită de ritualuri, idolatrie și preoțime."

Surat Al-Fatihah:

Aceasta este cea mai măreață Sură din Nobilul Coran, fiind repetată de musulmani în cadrul tuturor rugăciunilor lor. Înțelesul acesteia este următorul:

Explicația Surei Al-Fatihah

بسم الله الرحمن الرحيم

Încep în Numele lui Allah Cel Prea Măreț și Prea Îndurător.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Îl preamăresc pe Allah și Îl laudă toate Atributele Sale, actele și binecuvântările aparente și ascunse, cu dragostea și adorarea care I se cuvin. Rabb (tradus aici „Stăpân") se referă la Allah Cel Atotputernic, Creatorul, Domnul, Cel care îi înzestrează pe robii Săi cu cele de trebuință și Orânduitorul. Cuvântul „lumilor" se referă la tot ceea ce există în afară de Allah Preaînaltul (include, printre altele, lumea ființelor umane, cea a djinnilor, cea a îngerilor și cea a animalelor).

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Sensul numelui de Ar-Rahman este mai cuprinzător, întrucât în Mila lui Allah sunt incluși atât credincioșii, cât și necredincioșii, în vreme ce Ar-Rahīm se referă în mod specific numai la cei credincioși.

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

El este Singurul Judecător în Ziua Judecății.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

Noi numai pe Tine te adorăm și nu asociem pe nimeni cu Tine în adorare. Căutăm, de asemenea, numai ajutorul și sprijinul Tău în toate chestiunile noastre, pentru că puterea de decizie Îți revine integral numai Ție.

اهدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

O, Allah, călăuzește-ne și arată-ne Calea cea Dreaptă și ajută-ne să aderăm la ea până la întâlnirea cu Tine.

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

Aceasta este Calea către care Tu i-ai călăuzit pe Profeți și pe oamenii drepți care cunosc adevărul și îl urmează.

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلاَ الضَّالِّين

Ține-ne departe de calea celor pe care Tu Te-ai mâniat pentru că ei știu adevărul, dar au ales să nu îl urmeze și, de asemenea, ţine-ne departe de calea celor care au pierdut calea către adevăr din cauza ignoranței și a modificărilor pe care le-au făcut în religia lor.

آمين

O, Allah, răspunde (rugii mele)!

De unde a apărut Coranul?

Atunci când vorbim despre Nobilul Coran sau despre Mohammed, oamenilor le vin în minte întrebări logice precum:
„De ce ar trebui să acceptăm versiunea musulmanilor cu privire la aceste incidente?" „Nu avem dreptul să ne punem întrebări cu privire la ele?"

Istoricii sunt de acord cu privire la faptul că Nobilul Coran le-a fost transmis oamenilor de către un bărbat arab, care nu știa nici să scrie, nici să citească și care s-a născut în Mecca în secolul al VI-lea, iar numele său era Mohammed ibn Abd Allah... cărțile autentice de istorie certificând aceste lucruri. Putem citi în mod clar în această Carte (Nobilul Coran) că ea nu este opera celui care ne-a transmis-o (Profetul Mohammed), ci este Nobilul Cuvânt al lui Allah revelat, iar rolul lui Mohammed a fost numai acela de a îl

transmite și de a îl explica oamenilor, fără a adăuga și fără a omite nimic din acesta.

Este posibil ca Mohammed, Mesagerul islamului, să îl fi inventat sau să îl fi învăţat din altă parte sau de la altcineva, iar apoi să îl fi rescris și să îl fi dat oamenilor?

Acestea sunt întrebări permise și logice care apar în mintea oricui nu a citit niciodată Nobilul Coran și nici nu a studiat biografia lui Mohammed și viața sa.

Un lucru pe care îl știm și care a fost confirmat de istorie este acela că mulţi autori și gânditori obișnuiau să imite munca altora, să le-o fure și apoi să și-o însușească. În acest caz, de ce i-ar atribui cineva munca sa altcuiva?

Printre lucrurile care ridică întrebări este și acela că, dacă el și-a dorit să își sporească autoritatea și controlul asupra oamenilor atribuindu-I Coranul lui Allah, atunci de ce nu a pretins că toate cuvintele sale erau de la Allah?!

Este logic să spunem că el a inventat Coranul și I l-a atribuit lui Allah Preaînaltul pentru a-și stabili autoritatea asupra oamenilor și pentru a-și înălța statutul și onoarea, în timp ce găsim în aceeași Carte că Allah îi face reproșuri, călăuzindu-l și corectându-l atunci când greșește?

Nobilul Coran îi face reproșuri lui Mohammed cu privire la unele chestiuni ținând de viața sa privată și publică. Acesta îl admonestează cu privire la viața sa de familie, îi critică în mod blând anumite decizii pe care le ia în calitate de conducător și îi face reproșuri cu privire la abordarea sa în a-i invita pe oameni la islam.

Spre exemplu, odată, un om orb dintre companionii lui Mohammed a mers la Profet în timp ce acesta era ocupat în a-i invita la islam pe unii dintre liderii tribului Quraiș. Omul orb nu știa că Profetul Mohammed era ocupat,

așa că a strigat către el: „Învață-mă din ceea ce ai fost învățat de către Allah!” Omul a insistat în cererea lui, iar Profetul s-a încruntat, sperând că acesta va aștepta până când va termina ceea ce făcea. Profetul Mohammed s-a întors cu spatele la acel om orb și nu i-a răspuns, iar Coranul a relatat incidentul și l-a înregistrat în istorie. El a descris acest incident cu exactitate și în mod detaliat, explicând modul în care Profetul Mohammed s-a încruntat și l-a lăsat fără răspuns pe acel om orb. Nobilul Coran nu s-a oprit acolo, ci a continuat cu un reproș la adresa Profetului și cu o avertizare clară ca acest lucru să nu se mai repete vreodată într-un Capitol numit după acel incident, Surat ‘Abasa (El s-a încruntat) [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 80:1-11] Apoi, ori de câte ori acel om orb venea la Mesagerul lui Allah, el îi spunea: „Bine ai venit, cel cu privire la care Domnul meu mi-a reproșat!”, după care își întindea haina pentru ca acesta să se așeze pe ea.

Coranul a menționat câteva cazuri de reproșuri și călăuziri care i-au fost adresate Mesagerului lui Allah într-un fel în care unii dintre noi s-ar putea simți deranjați dacă le-ar fi adresate în public... Astfel, ar face cineva publice greșelile sale și le-ar înregistra în istorie într-o astfel de manieră dacă scopul său ar fi acela de a-și înălța statutul?!

Istoria atestă mai multe situații în care Mohammed a trecut prin momente dificile în timp ce aștepta Revelația care să confirme veridicitatea și poziția sa sau nevinovăția sa și a familiei sale, iar aceasta întârzia să apară.
Un exemplu în acest sens este acela în care niște oameni aparținând poporului său, care l-a torturat și a arătat dușmănie față de el, le-au cerut ajutorul unor învățați evrei pentru a distruge chemarea sa la islam.
Aceștia le-au spus să îi adreseze trei întrebări, iar dacă Mohammed răspundea, atunci era un Profet adevărat, iar dacă nu răspundea, atunci nu era un Profet. Ei au făcut întocmai, iar el le-a spus (înfruntându-i): „Vă voi

răspunde mâine.”
După aceea, Revelația nu a venit decât la cincisprezece zile de la acea întâmplare, iar dușmanii Profetului treceau pe lângă el și îl batjocoreau pentru faptul că nu le-a răspuns la întrebări, lucru care i-a provocat o mare supărare. Astfel, Revelația care răspundea la întrebările primite a venit după cincisprezece zile, ea conținând, de asemenea, și o călăuzire coranică pentru Mohammed: „Şi nu spune (niciodată) în privinţa unui lucru: «Eu voi face asta mâine!» ~ Decât (adăugând): «Dacă voieşte Allah!» (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:23-24]
Acea întârziere a fost o lecție pe care Allah Preaînaltul i-a dat-o Profetului Mohammed.
Dacă Mesagerul islamului și-a dorit să își sporească autoritatea și controlul asupra oamenilor atribuindu-I Coranul lui Allah, atunci de ce nu a pretins că toate cuvintele sale erau de la Allah?!

Acuzațiile repetate:

În mod surprinzător, biografia Profetului Mohammed poate fi considerată ca fiind cea mai clară dovadă a veridicității sale.

Cum ar fi putut un om care nu știa să scrie și să citească și care trăia printre oameni care nu știau să scrie și să citească, un om care muncea păstorind oile sau făcând comerț pentru a-și întreține familia, care nu avea nicio legătură cu învățații și care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții sale (până la vârsta de 40 de ani) în aceste condiții, să vină dintr-odată și să îi vorbească poporului său despre lucruri de care acesta nu mai auzise niciodată? El i-a informat pe oameni cu privire la poveștile națiunilor de dinaintea lor și la istoria începuturilor creației, cu privire la detaliile vieții Profeților anteriori (Pacea fie asupra lor!) și legile uimitoare care acoperă toate sferele vieții.

Acest fapt i-a șocat profund pe dușmanii lui, care au început să se gândească la ce acuzație ar fi putut inventa împotriva lui pentru a-i îndepărta pe oameni de chemarea sa!

Ei au observat că era imposibil să pretindă că Nobilul Coran era o invenție a lui Mohammed, pentru că l-au auzit recitând din el și și-au dat seama că nu erau cuvintele sale și nici cele ale unei alte ființe umane. De asemenea, nu puteau pretinde că el l-a învățat de la altcineva, deoarece a trăit printre ei și cunoșteau detaliile vieții sale. De aceea, l-au acuzat de un lucru și de opusul său în același timp. Uneori, spuneau că s-a inspirat din cărțile și poveștile națiunilor vechi, iar alteori spuneau că era o invenție de-a lui. Alteori, spuneau că el își povestea doar visele. Atunci când au eșuat în a dovedi pretinderile lor, ei au spus că Mohammed era doar un magician, un poet sau chiar un om nebun!

Aceasta este aceeași poveste cu nume diferite. Nu l-a acuzat poporul său pe Moise (Pacea fie asupra sa!) că era un magician? Nu l-a acuzat poporul său pe Isus (Pacea fie asupra sa!) că era un om nebun?

Această situație se repetă în cazul fiecărui om care dă o mărturie falsă și simte că nu își poate argumenta declarația, el este capabil să spună orice și să lanseze orice acuzație doar pentru a-și susține minciuna, însă oamenii nu îl vor crede niciodată, cu excepția celor care doresc să îl creadă!

De ce nu îl considerăm a fi pur și simplu un geniu?

Toată lumea este de acord cu faptul că Allah Preaînaltul a înzestrat mintea omului cu un potențial și o creativitate extraordinare. Cu toate acestea, nu este normal ca mintea să aibă anumite limitări în ceea ce privește productivitatea și creativitatea sa? În plus, chiar dacă mintea mărturisește existența unui Creator Atotputernic și faptul că Dreptatea Lui cere existența

unei alte vieți în care toată lumea să își primească răsplata, fie bună sau rea, poate ea da detalii și descrie cu exactitate alte lucruri cu privire la care nu există dovezi?

Cel care citește Nobilul Coran descoperă că acesta explică limitele credinței în mod detaliat. El descrie în cele mai mic detaliu cum anume a început creația și cum se va sfârși, descrie Paradisul și binecuvântările sale, Iadul și torturile sale, precum și numărul porților sale și numărul de îngeri care îl păzesc, subliniind chestiuni detaliate cu privire la realitatea omului și a Universului... Prin urmare, pe care teorie mentală s-au bazat toate aceste detalii?

Cu adevărat, astfel de detalii nu pot proveni din intelectul și geniul uman. Fie sunt o minciună și o invenție, fie ele reprezintă Adevărul care a venit prin Revelație.

Multe dintre informațiile cu privire la Univers care au fost menționate în Nobilul Coran au fost dovedite de știința modernă, care nu a contrazis niciunul dintre lucrurile menționate de acesta.

Este posibil ca Nobilul Coran să își aibă originea în Cărțile anterioare pe care el doar le-a reformulat?

Să ne oprim un moment pentru a reflecta: este posibil ca Mohammed să fi obținut aceste informații din Scripturile Profeților anteriori (Pacea fie asupra lor!)?

Dacă ignorăm faptul că Mohammed nu știa să scrie și să citească, iar majoritatea poporului său nu știa să scrie și să citească, faptul că nu avea nicio legătură cu învățații și cu oamenii Scripturilor (evreii și creștinii) – cu excepţia unuia pe care l-a cunoscut în prezența rudelor sale în timpul unei călătorii pe când era doar un copil – sau faptul istoric care confirmă că

învățații dintre oamenii Cărții (evreii și creștinii) își ascundeau cunoștințele în acele vremuri pentru a-și păstra statutul, acestea (cunoștințele) nefiind disponibile...

Dacă ignorăm toate acestea, lucrul de care își dă seama oricare cercetător este acela că Nobilul Coran nu este de acord cu tot ceea ce este scris în Cărțile evreilor și ale creștinilor. Mai degrabă, acesta a venit să corecteze multe informații greșite (cele modificate de unii învățați ai religiei) și să completeze anumite povestiri, dezvăluind cunoștințele care erau păstrate în secret, explicând greșelile cu privire la credință sau erorile comportamentale pe care le-au atașat unii învățați la religia Profeților (Pacea fie asupra lor!), în timp ce aceasta nu are nicio legătură cu ele. Nobilul Coran este plin de astfel de exemple. Prin urmare, este posibil ca, știind toate acestea, el (Profetul Mohammed) să fi fost un student al lor (al învățaților evrei și creștini) și să fi luat informații de la ei ?!

O realitate istorică distinctivă

Niciun cercetător lipsit de prejudecăți nu va putea să nu se oprească pentru a reflecta îndelung... nu a fost Mesagerul islamului, Mohammed, un arab?

Nu ne-a informat istoria că arabii contemporani cu el nu aveau niciun talent demn de laudă, cu excepția elocvenței și a poeziei? Astfel, singurele talente ale lor erau poezia și literatura, pentru care organizau conferințe, congregații și festivaluri, iar un trib putea dobândi onoare sau dezonoare din cauza unei poezii care vorbea despre el!

Acesta a fost cazul tuturor Profeților anteriori (Pacea fie asupra lor!). Atunci când adversarii lor nu au avut de ce să îi acuze, ei au pretins că erau magicieni sau nebuni.

Cărțile de istorie și literatura ne informează că, dacă la acel moment un arab spunea o poezie, poporul său se grăbea să îl provoace, căutându-i greșelile, completându-i lipsurile și combătându-l cu propria metodologie. Aceasta era esența competițiilor lor și o demonstrație a forței și a excelenței lor.

Atunci, cum ar fi putut Mohammed să meargă la cei care îl considerau dușmanul lor cel mai mare și care nu au precupețit niciun efort în a lupta împotriva lui, a-l ataca și a-i descuraja pe oameni să răspundă chemării lui, și să îi provoace să producă ceva similar cu Nobilul Coran sau măcar cu o mică parte din el?! Ei nu au putut să răspundă acestei provocări decât prin tăcere și prin evitarea confruntării.

Nu i-a fost teamă lui Mohammed că prin această provocare avea să aprindă furia lor, iar ei aveau să își folosească abilitățile unice din domeniul în care dețineau cea mai multă cunoaștere pentru a îl înfrunta în mod individual sau colectiv și a atesta în fața oamenilor falsitatea a ceea ce adusese (conform pretinderilor lor)?!

Să presupunem că a făcut aceasta pentru că era conștient de potențialul poporului său, dar cum a putut să lanseze această provocare pentru toate generațiile viitoare până în Ziua Învierii, spunând că ele nu vor putea produce nimic asemănător Coranului, nici chiar dacă se vor uni pentru a face aceasta?

Acesta este un risc imens pe care niciun om nu și l-ar asuma, cu excepția celui al cărui inimă este plină de certitudine cu privire la ceea ce spune... și așa s-a întâmplat. Niciunul dintre membrii tribului Quraiș sau liderii elocvenței nu a putut să producă ceva similar cu Nobilul Coran sau măcar cu o mică parte din el. Această realitate continuă din acel moment și până în zilele noastre. Oricine a încercat sau a luat hotărârea de a face acest

lucru de-a lungul timpului a eșuat în mod lamentabil, devenind bătaia de joc a poporului său și o sursă de batjocură, sarcasm și dispreț.

Fiecare dintre noi are ultimul cuvânt

Toate acestea fiind spuse, ultimul cuvânt cu privire la Nobilul Coran și la poziția față de acesta îi aparține fiecăruia dintre noi, acesta provenind din experiența personală în citirea, studierea și reflectarea asupra lui, după alegerea traducerii corecte în limba lui, dacă nu este arab.

Nobilul Coran ne spune că dovada cea mai măreață a veridicității Profeției lui Mohammed se află în ceea ce intră în inima și în mintea noastră drept rezultat al recitării și al înțelegerii sensurilor Nobilului Coran: „Oare nu le este lor de ajuns că Noi ţi-am trimis ţie Cartea care le este recitată? Întru aceasta este îndurare şi pomenire pentru un neam (de oameni) care vor să creadă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:51]

Acesta îi invită pe toți oamenii la citirea și la reflectarea asupra versetelor sale, precizând că nu se abțin de la a face acest lucru decât cei peste inimile cărora sunt lacăte. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:24]

Care este adevărul cu privire la adorare în islam?

Are nevoie Allah Preaînaltul de adorarea noastră?

Allah Preaînaltul nu are nevoie de adorarea și de faptele noastre bune, iar succesul și mântuirea în islam nu constă doar din ritualuri și formalități, ci din servitutea față de Allah și credința în El, care trebuie să se reflecte în comportamentul robului prin măreția sufletului și a manierelor sale, precum și prin strădania în serviciul societății umane, făcând eforturi pentru progresul ei.

Are nevoie Allah Preaînaltul de adorarea noastră?

Allah Preaînaltul nu are nevoie de adorarea și de faptele noastre bune, iar succesul și mântuirea în islam nu constă doar din ritualuri și formalități, ci din servitutea față de Allah și credința în El, care trebuie să se reflecte în comportamentul robului prin măreția sufletului și a manierelor sale,

precum și prin strădania în serviciul societății umane, făcând eforturi pentru progresul ei.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:
„Eu nu i-am creat pe djinni şi oameni decât pentru ca ei să Mă adore. ~ Eu nu voiesc de la ei întreținere şi nici nu voiesc ca ei să Mă hrănească pe Mine. ~ Ar-Razzāq (Înzestrătorul, Întreținătorul), Stăpânul puterii, Al-Matīn (Cel Statornic, Cel Ferm, Preaputernicul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56-58]

Atunci când unii oameni s-au simțit încurcați și au pus întrebări cu privire la direcția corectă spre care trebuie efectuată rugăciunea - și aceasta pentru că în islam rugăciunea se face în timp ce omul se îndreaptă spre Mecca - li s-a spus că realitatea religiei se află în sinceritatea credinței, în faptele bune și în a-i aduce beneficii omenirii, nu în a se întoarce către Est sau Vest. Li s-a spus: „Cuvioșia nu stă în a vă întoarce feţele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah şi în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte şi în Profeţi, a da din avere – în pofida iubirii pentru ea – rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerșetorului şi pentru răscumpărarea robilor, a împlini rugăciunea a da caritatea anuală obligatorie, a-şi ţine legământul dacă s-a legat, a fi răbdător la nenorocire, la rău şi în momentele de primejdie. Aceştia sunt cei drepți, aceştia sunt cei evlavioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:177]

Nobilul Coran subliniază în mod repetat că aceia care se străduiesc în ceea ce privește adorarea și religia lor o fac numai în beneficiul și pentru salvarea lor, iar aceia care nu cred vor avea de pierdut, pentru că Allah nu are nevoie de noi și de adorarea noastră: „Şi cel care se luptă (cu propriul sine şi cu poftele sale) nu se luptă decât pentru sine, căci Allah este mult prea înstărit ca să aibă nevoie de lume.” [Traducerea sensurilor Nobilului

Coran, 29:6]

Stâlpii islamului:

Cele mai importante acte de adorare ale islamului sunt următoarele:

1 credința și recunoașterea cu sinceritate a servituții față de Allah și a ascultării față de Mesagerul Său, Mohammed, mărturisind că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah

2 efectuarea rugăciunilor obligatorii.

3 oferirea carităţii anuale obligatorii celor care au dreptul la aceasta.

4 postul din luna Ramadan.

5 pelerinajul la Casa lui Allah pentru cei apți din punct de vedere fizic și financiar.

Care este scopul obligațiilor și al încercărilor?

Această întrebare continuă să fie repetată, chiar dacă sub diferite forme. Unii oameni se pot întreba: „De ce ne-a creat Allah cu gură, dinți și burtă pentru a mânca, iar apoi ne-a poruncit să postim? Și de ce a creat plăcerile și frumusețea, iar apoi ne-a poruncit să ne plecăm privirea și să fim cașți?” Alții mai îndrăzneți s-ar putea întreba chiar: „De ce ne-a binecuvântat cu putere și apoi ne-a poruncit să nu le facem rău altora și să nu îi asuprim?”

În realitate, această chestiune este foarte clară din perspectiva islamică. Allah le-a dat tuturor oamenilor capacități și potențiale pe care să le controleze, și nu care să îi controleze pe ei. Astfel, Allah ți-a dat un cal pe care să îl călărești și să îl conduci, și nu ca să te călărească și să te conducă el pe tine. Trupurile și potențialul nostru sunt caii noștri, care au fost creați pentru ca noi să îi conducem, să îi controlăm și să îi folosim în momentul, locul și modalitatea corectă, și nu invers.

Așadar, este clar că statutul și excelența omului depind de capacitatea lui de a își controla dorințele și de a își direcționa potențialul către ceea ce este benefic. Prin aceasta, Allah a distins ființele umane și a pregătit încercările pentru ele... și pentru acest scop ne-a creat Allah.

Nobilul Coran spune: „Cu adevărat, Noi l-am creat pe om din nutfah (picături provenite de la ambele sexe, aflate în interiorul pântecelui) amestecată. Vrem să îl încercăm (prin poruncile şi interzicerile pe care Noi i le-am impus): astfel, Noi l-am făcut pe el cu auz (capabil să audă versetele Noastre) şi cu vedere (capabil să vadă Semnele şi Dovezile Noastre). ~ Cu adevărat, Noi i-am arătat lui (cu claritate) Calea (adevărului şi a falsității, a binelui şi a răului), fie că el va fi (credincios şi) recunoscător (dacă alege calea binelui) sau (necredincios şi) nerecunoscător (dacă alege calea răului).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 76:2-3]

Toate nenorocirile și suferințele care îl afectează pe om nu sunt decât o încercare pentru dezvoltarea spiritualității, a moralității și a credinței lui, precum și pentru a îi aminti care este scopul și poziția lui în această viață, după cum spune Nobilul Coran: „Vă vom încerca cu puțină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete şi de roade, dar binevesteşte celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: «Noi

suntem ai lui Allah şi noi la El ne întoarcem.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:111-156]

Astfel, această viață lumească este spațiul pe care îl avem la dispoziție pentru a avansa și pentru a ne întoarce la credință și la un comportament moral. Chiar dacă Allah Preaînaltul ne-a oferit oportunități frecvente pentru a ne întoarce la Calea cea Dreaptă și a ne corecta comportamentul, El nu ne-a obligat să facem aceasta, ci ne-a lăsat uşa deschisă pentru a alege noi înșine ce ne dorim să facem. El ne-a călăuzit spre dezvoltarea Pământului și spre a-i aduce beneficii omenirii, învățând din greșelile noastre și întorcându-ne la El și căindu-ne pentru păcatele noastre ori de câte ori pierdem Calea cea Dreaptă. Nobilul Profet Mohammed a spus: „Dacă nu aţi fi comis păcate, Allah v-ar fi înlocuit cu oameni care să păcătuiască şi care să îi ceară iertare, iar El i-ar fi iertat.” (Muslim 2749)

statutul și excelența omului depind de capacitatea lui de a își controla dorințele și de a își direcționa potențialul către ceea ce este benefic...

Rugăciunea (as-salāh)

Poate că te-ai întrebat vreodată care este adevărul cu privire la anumite scene pe care le-ai văzut în mod direct sau pe rețelele de socializare în care unul sau mai mulți musulmani se îndreaptă către o anumită direcție și încep să aplece și să se prosterneze, ca și cum ar fi rupți de lumea din jurul lor.

Așadar, ce presupune rugăciunea musulmanilor?

Rugăciunea ocupă un loc important în islam, deoarece reprezintă cea mai importantă modalitate prin care omul se poate apropia de Allah Preaînaltul, Îl poate adora și I se poate supune, după cum El, Preaînaltul și Preaslăvitul, i-a poruncit Mesagerului Său: „(...) prosternează-te şi apropie-te (de Domnul tău, prin ascultarea Poruncilor Sale)!" [Traducerea sensurilor

Nobilului Coran, 96:19]. Din acest motiv, ea este considerată a fi al doilea stâlp al islamului, după cele două mărturisiri de credință.

Profetul Mohammed a spus: „Islamul este construit pe cinci stâlpi: mărturisirea că nu există divinitate demnă de adorare în afară de Allah şi că Mohammed este Trimisul Său, efectuarea rugăciunii (as-salāh) (...)” (Al-Bukhari 8)

Un musulman este răsplătit pentru rugăciunea sa în funcție de măsura în care și-a îndepărtat inima și mintea în timpul rugăciunii de chestiunile lumești, de concentrarea și de sinceritatea supunerii sale față de Allah și a apropierii față de El într-un mod care îi oferă sufletului liniște și pace. Aceasta se datorează faptului că rugăciunea era cea care îi oferea Profetului Mohammed cea mai multă pace și liniște.

Astfel, Nobilul Coran ne îndeamnă să îndeplinim rugăciunea, iar îndeplinirea rugăciunii în adevăratul sens al cuvântului presupune participarea tuturor membrelor, a minții, a inimii și a sufletului la aceasta. Dacă îndeplinim această condiție, rugăciunea devine un ajutor pentru noi în a face fapte bune și în a ne abține de la faptele rele și distructive, pentru că pomenirea lui Allah și întoarcerea la El sunt cele mai mărețe fapte pe care omul le poate săvârși.

Allah Preaînaltul spune: „Recită ceea ce ţi s-a revelat din Carte şi îndeplinește rugăciunea! Rugăciunea împiedică de la ceea ce este ruşinos şi de la ceea ce este oprit. Iar pomenirile lui Allah sunt lucru şi mai mare, iar Allah ştie ce faceţi voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:45]

Cel care crede că rugăciunea este doar un exercițiu fizic, precedat de spălare și curățare, se înşală amarnic. Ceea ce vede el dintre mișcările rugăciunii sunt acțiuni și cuvinte care au drept scop slăvirea Măreției lui Allah Preaînaltul și preamărirea Lui în inimi. Primul cuvânt menționat de cel

care se roagă atunci când își ridică mâinile este „Allahu Akbar” (Allah este Prea Măreţ!), după care acesta se apleacă plin de umilință și spune, conștientizând Măreția lui Allah și recunoscându-și slăbiciunea în fața Sa: „Subhāna Rabbī-al-‘Ažīm” (Slavă Domnului meu, Cel Prea Măreţ!). Apoi, el se prosternează căutând apropierea lui Allah și răspunsul la suplicațiile lui, își plasează fruntea și nasul pe pământ și spune: „Subhāna Rabb al-’A‘lā” (Slavă Domnului meu, Cel Preaînalt!), adresându-I suplicații și rugi. Astfel sunt toate acțiunile și cuvintele rugăciunii, care nu presupune doar mișcări și murmurări, ci este un moment important prin intermediul căruia credinciosul se apropie de Domnul său, Căruia Îi datorează existența și succesul.

Allah Preaînaltul a făcut obligatorii pentru musulmani cinci rugăciuni zilnice. Acestora le este permis să le realizeze în orice loc, deși este încurajată îndeplinirea lor în moschei, pentru ca musulmanii să se cunoască unii pe alții, pentru ca unitatea lor să fie consolidată și pentru ca ei să colaboreze unii cu alții în chestiunile lor religioase și lumești.

Islamul a încurajat, de asemenea, îndeplinirea rugăciunilor voluntare (care nu sunt obligatorii) ori de câte ori un musulman simte că are energia necesară pentru a face aceasta.
Musulmanii își fac rugăciunile în direcția sanctuarului Ka‘bah, care este o clădire în formă de cub construită din pietre. Avraam - părintele Profeților - (Pacea fie asupra sa!) a fost primul care a construit-o în Mecca, în vestul Peninsulei Arabice, iar Profeții (Pacea fie asupra lor!) au făcut pelerinaj la ea. Musulmanii știu că aceasta este doar o clădire din pietre care nici nu le aduce vreun beneficiu și nici nu le dăunează cu nimic, însă Allah Preaînaltul a poruncit ca rugăciunile să fie îndeplinite în direcția ei, astfel încât musulmanii să fie uniți într-o singură direcție.

Adhan (chemarea la rugăciune):

Chemarea la rugăciune are drept scop anunțarea oamenilor că a intrat timpul pentru rugăciune și invitarea lor la moschee.
Aceasta reprezintă o modalitate de pomenire și preaslăvire a lui Allah Preaînaltul, pregătindu-i pe musulmani pentru a participa la rugăciune prin următoarele cuvinte:

1. Allahu Akbar (de patru ori): Allah este Prea Măreț
2. Ash-hadu al-lā ilāha illa Allah (de două ori): Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah
3. Ash-hadu anna Mohammadan rasūlu Allah (de două ori): Mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah
4. Hayya 'ala as-Salāh (de două ori): Grăbiți-vă la rugăciune!
5. Hayya 'ala al-falāh (de două ori): Grăbiți-vă la izbândă!
6. Allahu Akbar (de două ori): Allah este Prea Măreț
7. Lā ilāha illa Allah: Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah

Caritatea anuală obligatorie (az-zakāh)

Suntem cu toții convinși de faptul că trebuie să existe o soluție pentru bogăția exagerată și sărăcia extremă, precum și de faptul că diferența imensă dintre cei bogați și cei săraci reprezintă motivul declinului societății, al creșterii infracționalității și al dezintegrării. Multe sisteme economice, teorii filosofice și diferite legislații au încercat să rezolve această problemă, însă, cum abordează islamul acest subiect?

Allah Preaînaltul le-a impus musulmanilor bogați plata anuală a 2,5% din averile și bunurile lor celor săraci și nevoiași, făcând din aceasta cel de-al treilea stâlp al islamului.

Caritatea anuală obligatorie nu este o favoare pe care cei bogați le-o fac celor săraci, ci, mai degrabă, este dreptul celor săraci asupra averii celui

bogat, iar ei trebuie să îl primească fără a fi nevoiți să îl ceară și fără a se simți umiliți.

Această sumă (2,5%) este minimul pe care fiecare musulman bogat trebuie să îl plătească celor săraci. Însă, în ceea ce privește maximul de caritate pe care o pot oferi, musulmanii au ușa deschisă pentru a se întrece unul cu altul în acest sens. Rezultatele unei astfel de generozități se vor reflecta în sporirea bogăției și a sănătății, a călăuzirii și a fericirii, iar în Ziua de Apoi omul va primi răsplata pentru aceasta și nenumărate binecuvântări.

Nobilul Coran menționează că aceia care își cheltuiesc cu generozitate averea pentru a obține Mulțumirea lui Allah sunt asemeni unui grăunte de grâu plantat care produce șapte spice și în fiecare spic sunt o sută de grăunți, devenind astfel șapte sute de grăunți, iar Allah poate spori aceasta și mai mult în funcție de sinceritatea celui care dă și de intenția sa, căci, cu siguranță, Allah este Cel mai Generos și Cunoaște adevărul cu privire la toate chestiunile: „Pilda acelora care dau (din) averea lor pe calea lui Allah este ca pilda grăuntelui care face şapte spice şi în fiecare spic sunt o sută de grăunți, căci Allah înmulțește (răsplata) celui care voieşte El. Allah este Wāsi‘ (Cel Infinit, Atotcuprinzătorul, Cel Care-Şi este de ajuns), ‘Alīm (Atoatecunoscătorul, Omniscientul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:261]

Nobilul Coran afirmă că plata carității anuale obligatorii către cei nevoiași purifică sufletul și o recomandă spunându-i nobilului Mesager: „Ia din bunurile lor milostenie, prin care să-i curățești şi să-i binecuvântezi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

El ne informează, de asemenea, că acela care își risipește averea și se abține de la plata carității și de la ajutorarea celor săraci și nevoiași este cel

care va avea de pierdut, deoarece își interzice astfel lui însuși adevărata fericire în viața lumească și în Viața de Apoi.

Nobilul Coran spune: „Iată că voi sunteţi chemaţi să cheltuiți pe calea lui Allah (în lupta împotriva adversarilor Săi şi pentru victoria religiei Sale). Şi unii dintre voi sunt zgârciți (cu această cheltuială), iar acela care este zgârcit este zgârcit numai spre paguba lui însuşi. Allah este de ajuns pentru Sine, iar voi sunteţi săraci. Iar de vă veţi întoarce (de la credinţa la care vă cheamă Mohammed), El vă va înlocui cu un alt neam şi apoi aceia nu vor fi asemenea vouă (vă va nimici pe voi şi va veni în urma voastră un alt neam, care va crede în Allah şi se va călăuzi după orânduiala Lui şi nu va fi zgârcit ca voi)." [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:38]

Prin punerea în aplicare a acestui stâlp măreț al islamului este îndeplinit conceptul de securitate socială și stabilitate dintre membrii societății. Atunci când cei bogați plătesc caritatea anuală obligatorie beneficiarilor de drept, averea încetează să se mai strângă doar în câteva mâini. Din acest motiv, într-o epocă din istoria musulmanilor timpurii, cei care plăteau caritatea obișnuiau să circule de colo-colo în căutarea celor care aveau nevoie de ea, dar nu găseau pe nimeni.

Plata carităţii anuale obligatorii naște sentimente de afecțiune și armonie pentru că oamenii au, în general, o predispoziție de a-i plăcea pe cei care le fac un bine. Astfel, membrii societății musulmane devin atât de apropiați încât aceștia se aseamănă cu cărămizile unei clădiri, ce se sprijină reciproc unele pe altele, iar infracțiuni precum furtul și jaful tind să scadă.

Pelerinajul (al-hajj)

În majoritatea religiilor există o călătorie rituală prin care oamenii își manifestă adorarea și răspunsul la chemarea Creatorului lor. Cu toate acestea, cea mai populară și mai măreață astfel de călătorie, în ceea ce privește numărul anual de pelerini, este cea din islam. În fiecare an, mai mult de trei milioane de musulmani se întâlnesc într-un loc restrâns pentru a realiza această călătorie sacră.

Ce reprezintă pelerinajul în islam?

Pelerinajul este al cincilea stâlp al islamului și trebuie efectuat o dată în viață de fiecare musulman în putere, care își poate permite acest lucru.

El reprezintă o călătorie minunată, prin intermediul căreia dispar toate diferenţele dintre oameni, fie că este vorba de cele de clasă, naționalitate, avere sau rasă. Toți oamenii sunt egali, stând unii alături de alții, îmbrăcând

aceeași bucată de pânză și rostind proclamația care descrie realitatea relației dintre rob și Domnul său: „Labbaik Allāhumma Labbaik. Labbaika la-Sharika Laka labbaik. Inna al-Hamda wan-niʻmata Laka wa-l-Mulk. La sharika Lak.” (Aici sunt, o, Allah, în slujba Ta, aici sunt. Aici sunt, în slujba Ta! Tu nu ai niciun partener. Toată slava şi adorarea Ţie Ţi se cuvin! A Ta este Stăpânirea, Tu eşti Cel fără egal şi nu ai parteneri!)

Hajj-ul reprezintă o călătorie spirituală în care musulmanul îndeplinește condiții, acțiuni și rostește cuvinte având drept scop realizarea tuturor formelor de pomenire a lui Allah Preaînaltul și demonstrarea smereniei și a nevoii de El, căutând iertarea și răsplata Sa. Profetul Mohammed a spus:

„Înconjurarea Casei (Kaʻbah) și sāʻi (mersul între Safā și Marwah) din timpul Hajj-lui au drept scop pomenirea lui Allah.” (Ibn Abu Shaiba 15334)

Postul (as-siyam)

Noi toţi îi admirăm pe cei care se controlează și se abţin de la mâncare sau de la alte lucruri pentru a-și menține sănătatea sau pentru a pierde greutate, ori pentru a urma indicațiile unui medic și considerăm a fi o

realizare capacitatea de a-și controla dorinţele pentru a atinge un scop mai măreț și mai important.

Musulmanul care postește se antrenează pentru a-și controla sinele și dorințele în timp ce urmează Poruncile Domnului său Preaînțelept.

Postul este al patrulea stâlp al islamului, care îi cere omului să se abțină de la orice rupe postul - mâncare, băutură și relații sexuale - din zorii zilei (timpul de început al rugăciunii Fajr) până la asfințit (timpul de început al rugăciunii Maghrib), în fiecare zi a lunii Ramadan, care este a noua lună a calendarului islamic lunar.
Nobilul Coran ne spune că postul le-a fost prescris și națiunilor anterioare, însă într-un mod diferit. Cu toate acestea, scopul lui a fost întotdeauna același, și anume atingerea servituții față de Allah și a pietății.
Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran: „O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul, așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

Musulmanului care își controlează dorințele permise pentru un anumit de număr de ore în timpul zilelor din luna Ramadan i se va părea mai ușor să le evite pe cele nepermise în restul anului. Profetul i-a avertizat pe cei care nu își schimbă și îmbunătățesc comportamentul atunci când postesc spunând că nu vor obține niciun beneficiu de pe urma postului lor. El a spus: „O persoană care nu renunță la vorbele și acțiunile mincinoase (în timp ce postește) trebuie să știe că Allah nu are nevoie ca ea să renunțe la mâncarea și băutura sa.” (Al-Bukhari 1804)
Foamea și setea persoanei care postește o stimulează să îi ajute pe cei săraci și nevoiași, care nu mănâncă și nu beau nu din proprie inițiativă, ci din cauza faptului că nu au posibilități, și aceasta pentru că ea a experimentat câteva dintre suferințele prin care trec acești oameni.

Familia în islam

Putem spune fără a ne teme că greșim că multe familii din zilele noastre sunt doar grupuri de indivizi care au chei de la aceeași casă.

Din păcate, mulți bărbați scapă de căsătorie pentru a evita orice responsabilitate față de soție sau copii, spunând: „De ce să nu caut să îmi satisfac plăcerile și dorințele fără a-mi asuma astfel de responsabilități?”

Deși această problemă a devenit mai răspândită în zilele noastre, ea există încă de la începuturile istoriei. În realitate, ea este o tendință naivă de egoism și de căutare a beneficiului personal, care este distructivă și are efecte negative asupra indivizilor și a societății.

Din aceste motive, islamul i-a acordat o mare importanță și grijă „familiei”, sistemului său, drepturilor sale și obligațiilor față de membrii săi, deoarece în islam familia este centrul conștientizării, al educației și al creșterii, iar prin construirea, reformarea și atingerea obiectivelor sale este obținută reformarea întregii societăți.

Această atenție și grijă devin evidente în multe dintre regulile islamului, printre care:

1. Islamul a subliniat importanța căsătoriei și a formării unei familii:

- Islamul susține principiul căsătoriei în sensul formării unei familii și o consideră a fi una dintre practicile cele mai meritorii, precum și unul dintre obiceiurile Profeților și ale Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!). Atunci când unii companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) și-au exprimat dorința de a se dedica numai adorării lui Allah, rugându-se întreaga noapte, postind pe fiecare zi și refuzând să se căsătorească, Profetul le-a spus: „Cu adevărat, eu postesc și întrerup postul, efectuez rugăciunea din noapte și dorm, de asemenea, și mă căsătoresc cu femei. Iar cel care nu urmează Sunnah (Tradiția) mea nu este dintre ai mei.” (Al-Bukhari 4776)
- Printre nenumăratele și măretele binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra fiilor lui Adam (Pacea fie asupra sa!) se numără și dragostea și tandrețea pe care El le-a pus între soți, după cum este menționat în Nobilul Coran: „Și printre Semnele Lui (este acela) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]
- Islamul le poruncește adepților săi să le faciliteze căsătoria celor care doresc să se căsătorească și le promite acestora (celor care doresc să se căsătorească) ajutorul lui Allah. Profetul a spus: „Există trei (tipuri

de) oameni care au dreptul la ajutorul lui Allah (pe care Allah îi va ajuta cu siguranță).” Printre aceștia, el l-a menționat pe: „Acela care se căsătorește pentru a-și proteja castitatea.” (At-Tirmidhi 1655)

- De asemenea, islamul le poruncește tinerilor să se căsătorească, deoarece căsătoria este modalitatea corectă de a își satisface dorințele sexuale care se află la apogeu la vârsta lor.

2. Islamul le-a acordat respect tuturor membrilor familiei, bărbați și femei deopotrivă:

Islamul le impune părinților responsabilitatea creșterii și educării copiilor. Mesagerul lui Allah a spus: „Toți sunteți păzitori și sunteți responsabili pentru turma voastră. Conducătorul este un păzitor și el este responsabil de oamenii aflați sub conducerea sa, bărbatul este un păzitor pentru membrii familiei sale și este responsabil pentru ei, femeia este păzitoare pentru casa soțului ei și pentru copiii lui și este responsabilă pentru ei. Fiecare dintre voi este un păzitor și fiecare dintre voi este responsabil pentru cei ce se află în grija lui.” (Al-Bukhari 853)

3. Islamul încurajează onorarea părinților și poruncește exprimarea respectului și a aprecierii faţă de ei, îngrijindu-i și arătându-le supunere până la moarte:

Indiferent de cât de mult a crescut fiul sau fiica, este obligatoriu ca ei să își asculte părinții și să se poarte cu ei cu bunătate. Allah Preaînaltul leagă acest lucru de adorarea Sa și interzice nepolitețea față de părinți, chiar și numai prin rostirea unui singur cuvânt lipsit de respect: „Și Domnul tău a orânduit să nu-L adori decât pe El și să te porți frumos cu părinții tăi, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le zice lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 17:23]

4. Islamul poruncește apărarea drepturilor copiilor, tratarea cu dreptate și cheltuirea în mod egal pentru nevoile lor:
Mesagerul lui Allah a spus: „Este un păcat suficient pentru un om să îl neglijeze pe cel care se află în grija lui." (Abu Dawud 1692)

El a spus cu privire la îngrijirea și cheltuirea pentru fiice în mod particular: „Cel care își asumă responsabilitatea creșterii fiicelor sale și le tratează cu bunătate, (să știe că) acestea vor fi un scut pentru el împotriva Focului Iadului." (Al-Bukhari 5649)

5. Islamul le cere musulmanilor să păstreze legăturile de rudenie: Aceasta înseamnă că musulmanul trebuie să păstreze o relație bună cu rudele din partea mamei și a tatălui, tratându-le cu bunătate. Islamul consideră menținerea legăturilor de rudenie ca fiind una dintre cele mai mărețe fapte prin care se poate obține apropierea de Allah Preaînaltul și avertizează împotriva ruperii acestor legături, pe care o consideră un păcat major. Mesagerul islamului a spus: „Cel care rupe legăturile de rudenie nu va intra în Paradis." (Muslim 2556)

Statutul femeii în islam

O privire rapidă asupra anunțurilor de televiziune, a panourilor publicitare de pe stradă sau a coperților de revistă ne dezvăluie crima atroce pe care civilizația materialistă a comis-o împotriva femeii, pe care o vede doar ca pe un obiect, o marfă sau o distracție care stârnește dorințele și plăcerile.

De fapt, aceasta este doar o altă fațetă a denigrării femeii și a considerării ei ca fiind o sursă de plăcere sau o marfă pentru vânzare și cumpărare, ea (denigrarea femeii) fiind și mai accentuată în societățile primitive.

Femeia, care a suferit o lungă perioadă de nedreptate și asuprire, nu a făcut decât să iasă dintr-o situație nefericită pentru a intra într-una și mai rea, în ciuda eforturilor ei.

De la apariția islamului, acum mai bine de o mie patru sute de ani, acesta a creat o adevărată renaștere împotriva ideologiilor și a tratamentelor nedrepte care au oprimat femeia. De asemenea, el a adoptat legi și reguli care protejează drepturile și statutul femeii, pentru ca aceasta să poată trăi o viață plină de onoare și să își poată îndeplini în cel mai bun mod cu putință rolul pe care îl are în această viață.

Astfel, unul dintre cele mai lungi capitole ale Nobilului Coran este numit „Femeile", iar aceasta se datorează faptului că el conține reguli și principii detaliate cu privire la femei și drepturile lor. Allah Preaînaltul menționează în Nobilul Coran poveștile multor femei evlavioase, numind unul dintre capitolele acestuia după Maria, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!).

Prin urmare, islamul a venit pentru a schimba atitudinea bărbatului față de femeie, pentru ca ea să își redobândească identitatea cu care Allah Preaînaltul a creat-o, și anume aceea de ființă umană și nu o marfă, un partener de viață și nu numai de noapte, și o sursă de liniște și afecțiune pentru soțul ei, nu una de dorință și distracție pentru toți bărbații.

Exemple de reguli islamice cu privire la respectarea drepturilor femeii:

- Islamul le acordă femeilor dreptul de a-și alege soții și pune asupra lor mare parte din responsabilitatea creșterii copiilor, după cum a spus

Profetul: „(...) Femeia este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari 853)

- Islamul le acordă femeilor dreptul de a-și păstra numele de fată. Astfel, femeia nu își schimbă numele de familie cu cel al soțului ei, după căsătorie; dimpotrivă, ea își păstrează numele de fată și, astfel, își păstrează legătura cu tatăl și familia ei.
- În islam, este stabilită dreptatea absolută între bărbați și femei în diverse chestiuni, inclusiv tranzacțiile financiare. Profetul a spus: „Femeile sunt jumătățile gemene ale bărbaților.” (Abu Dawud 236)
- Islamul instaurează asupra bărbatului datoria de a cheltui pentru acele femei care au dreptul la sprijinul său, precum soția, mama și fiicele sale, fără a încerca să le facă să simtă că le face un favor.
- Islamul le acordă femeilor dreptul la moștenire, prin alocarea de cote echitabile alături de bărbați, care, însă, diferă în anumite circumstanțe, în funcție de gradul de rudenie și obligațiile financiare pe care trebuie să le îndeplinească. Este superficial ceea ce fac unii oameni, care se concentrează doar asupra cazurilor în care cota femeii este mai mică decât cea a bărbatului, în timp ce ignoră obligațiile financiare pe care Allah Preaînaltul i le-a impus bărbatului, cum ar fi obligația de a cheltui pentru soţia lui. Islamul este un sistem complet și echilibrat care nu avantajează pe cineva în detrimentul altcuiva.
- Islamul subliniază importanța ajutorării femeilor aflate în dificultate și care au nevoie de sprijin, chiar dacă acestea nu le sunt rude, și îi încurajează pe adepții săi să îndeplinească astfel de acte nobile, care sunt considerate a fi fapte de seamă în fața lui Allah Preaînaltul. Profetul a spus: „Cel care are grijă de o văduvă sau de o persoană nevoiaşă este asemeni celui care luptă pentru cauza lui Allah, sau a celui care își petrece fiecare noapte în rugăciune, fără oboseală, și postește în fiecare zi.” (Al-Bukhari 5661)

În timp ce unii acuză islamul de asuprirea femeii și încălcarea drepturilor sale sau de incompatibilitate cu cerințele civilizației moderne, constatăm că

75% dintre creștinii care s-au convertit la islam într-o țară dezvoltată, cum ar fi Marea Britanie, sunt femei, care au luat această decizie mai ales după ce au învățat regulile islamului și legile sale cu privire la căsătorie și familie! (THE INDEPENDENT, 6-11-2011)

Islamul le impune musulmanilor să aibă grijă de următoarele categorii de femei:

- **Mama: Profetul a spus:** „Cine are trei fiice și este răbdător cu ele, le dă de mâncare, le dă să bea și le îmbracă din banii lui, (să ştie că) ele vor fi un scut pentru el împotriva Focului Iadului în Ziua Învierii.” (Ibn Majah 3669).
- **Fiica: Profetul a spus:** „Cine are trei fiice și este răbdător cu ele, le dă de mâncare, le dă să bea și le îmbracă din banii lui, (să ştie că) ele vor fi un scut pentru el împotriva Focului Iadului în Ziua Învierii” (Ibn Majah 3669).
- **Soția: Mesagerul lui Allah a spus:** „Cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele” (At-Tirmidhi 3895).

Nu este loc pentru conflictul dintre sexe în islam:

Conflictul dintre sexe nu există în islam; nu există nevoia unei rivalități acerbe între bărbaţi şi femei pentru îndeletnicirile lumești și nici nu se impune necesitatea lansării unui atac împotriva oricăruia dintre ei, într-o încercare de a-i discredita, de a le aduce prejudicii, de a critica sau de a găsi vreo vină unuia dintre ei.

Cum ar putea cineva să lupte împotriva jumătății sale gemene?! După cum a spus nobilul Mesager, femeile sunt jumătățile gemene ale bărbaților, iar relația dintre ei este una de completare reciprocă, fiecare dintre aceștia compensând deficiențele celuilalt în construirea societății musulmane.

Nobilul Coran descrie acest concept unic de completare reciprocă spunând: „(...) ele vă sunt veşmânt vouă, iar voi le sunteţi veşmânt lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:187]

Ceea ce bărbatul poate considera la prima vedere a fi o slăbiciune a femeii este un alt fel de forță pe care el nu o are, dar de care familia are nevoie. Pe de altă parte, ceea ce femeia poate considera a fi o slăbiciune a unui bărbat poate fi o demonstrație a unui tip de capacitate care ei nu i se potrivește, însă este necesară pentru o viață și o comunitate drepte.

Nu ar fi avut niciun sens ca Allah să creeze omenirea cu două sexe (bărbat și femeie), iar apoi cineva să spună: „Cele două sexe trebuie să se potrivească în absolut tot.”
Când unii bărbați și-au dorit să le fi fost date drepturile care le-au fost date femeilor, iar unele femei și-au dorit să le fi fost date drepturile care le-au fost date bărbaților, Nobilul Coran a fost revelat pentru a le spune: „Nu râvniți la ceea ce Allah a dăruit (cu Harul Său) unora dintre voi mai mult decât altora. Bărbații vor avea parte de ceea ce au agonisit și femeile vor avea parte de ceea ce au agonisit. Deci rugați-vă lui Allah pentru Harul Său.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:32]
Astfel, islamul a oferit un loc onorabil atât femeilor, cât și bărbaților, și i-a înzestrat pe fiecare cu trăsături și roluri distinctive, prin care să se străduiască să câștige Răsplata lui Allah Preaînaltul și să atragă Mulțumirea Lui asupra lor. Nu oferă întâietate niciunuia dintre sexe. Mai degrabă, țintește spre binele fiecărui individ în parte, în particular, și al societății, în

general.

Relația dintre bărbat și femeie:

De-a lungul istoriei, organizarea și controlul relației dintre bărbat și femeie a depins de obiceiurile și etica fiecărei națiuni. Astfel, eforturile și alegerile fiecărei națiuni au variat de la una la alta și, de asemenea, au variat în cadrul aceleiași națiuni odată cu trecerea timpului. Cu toate acestea, cărțile de istorie și antropologie (știință care se ocupă cu studiul originii, evoluției și variabilității biologice a omului, în corelație cu condițiile naturale și social-culturale) au înregistrat că unii oameni nu au văzut nicio problemă în nuditatea completă și haosul sexual, alții le-au tratat pe femeile lor ca pe niște prizoniere, obligându-le să îmbrace așa-numitele „centuri de castitate”, care le acopereau părțile private și aveau o încuietoare din fier pentru a le împiedica să întrețină relații sexuale cu alte persoane decât soții lor, alții le-au impus acoperirea numai bărbaților, alții au impus numai acoperirea anumitor părți ale corpului și așa mai departe.

Majoritatea acestor societăți – în special cele care au atins un anumit nivel de civilizație – au observat că această problemă necesită un sistem și legi care să o guverneze, astfel încât viața să nu se transforme într-o junglă în care să nu existe nimic care să îl distingă pe om de animale.

Majoritatea acestor societăți – în special cele care au atins un anumit nivel de civilizație – au observat că această problemă necesită un sistem și legi care să o guverneze, astfel încât viața să nu se transforme într-o junglă în care să nu existe nimic care să îl distingă pe om de animale.

Natura relației dintre femeie și bărbat în islam:

Relația dintre bărbat și femeie în islam nu este o invenție a oamenilor limitată de factori geografici și istorici, ci este un sistem complet, potrivit pentru toate timpurile și locurile, care a fost revelat de către Allah Preaînaltul în Nobilul Coran și transmis omenirii de către Profetul Mohammed.

Natura acesteia diferă în funcție de relația femeii în raport cu bărbatul, după cum explică islamul.

Regulile care guvernează relația dintre un bărbat și femeile care îi sunt îngăduite pentru căsătorie:

1 **Plecarea privirii:** Allah Preaînaltul le poruncește atât femeilor, cât și bărbaților să își coboare privirea, pentru că aceasta păstrează modestia și păzește onoarea, în vreme ce privirile pătimașe duc, de regulă, către păcate, după cum spune Nobilul Coran: „Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este Bineștiutor a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor (...)” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31].

2 **Modestia în vorbire:** Atunci când discută cu o femeie străină chestiuni care țin de domeniul muncii sau cel al cunoașterii, bărbatul trebuie să recurgă la politețe și la modestie în vorbire și să evite orice cuvânt sau gest ce pot duce la stimularea sexuală.

3

Purtarea hijab-ului - îmbrăcămintea modestă a femeilor musulmane: Allah Preaînaltul le porunceşte doar femeilor, nu şi bărbaților, să poarte hijab, pentru că femeile, în mod particular, se bucură de o frumusețe naturală și de o atractivitate care i-ar putea împinge cu ușurință pe bărbați să cadă în păcate. După cum putem observa, încă din cele mai străvechi timpuri și până în zilele noastre, femeile au fost exploatate pentru satisfacerea dorințelor bărbaților și nu invers, iar acest lucru îl putem vedea în mod clar în mass-media de astăzi. Hijab-ul presupune acoperirea întregului corp al femeii, cu excepția feței și a mâinilor, în fața bărbaților care nu le sunt mahram.

În funcție de relația lui în raport cu femeia, bărbatul poate face parte din una dintre următoarele categorii:

1

Poate fi soțul ei: Nimic nu expune mai bine natura relației dintre soț și soție decât Nobilul Coran, care îl descrie pe fiecare dintre ei ca fiind un „veșmânt" pentru celălalt, dezvăluind imaginea excelentă a unei uniuni fizice, emoționale și mentale perfecte: „(...) Ele vă sunt veșmânt vouă, iar voi le sunteți veșmânt lor (...)" [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:187]

2

Poate fi o rudă cu care ea nu se poate căsători (mahram): Prin „mahram" se înțelege orice rudă de sex masculin cu care femeia nu se poate căsători niciodată în timpul vieții sale. Există treisprezece astfel de rude, printre care se numără: tatăl, bunicul, fiul, fratele, unchiul din partea tatălui și cel din partea mamei, fiul fratelui sau al surorii etc.

Femeia poate apărea în fața acestor rude fără a se acoperi complet, ci îmbrăcând hainele sale normale.

3 **Poate fi un străin pentru ea:** Aici se încadrează orice bărbat care nu face parte din niciuna dintre categoriile de bărbați mahram menționate mai sus.
to them, as He says: 'How could it be that He who has created should not know all? He is above all comprehension, yet is all-aware.' (67: 14)

De ce a prescris islamul purtarea hijab-ului în fața bărbaților străini?

- Pentru ca femeia să își poată continua misiunea în societate, în domeniul științific și academic, în cea mai bună manieră posibilă, și, în același timp, să-și păzească onoarea și castitatea.
- Pentru a reduce posibilitatea tentațiilor, cu scopul purificării societății, pe de o parte, și al protejării onoarei femeilor, pe de altă parte.
- Pentru a determina bărbații care nu își coboară privirea să se controleze și să le trateze ca pe ființe umane civilizate și educate, iar nu ca pe niște obiecte sexuale care au ca scop unic tentarea și stimularea bărbaților.

Regulile islamice cu privire la mâncare și băutură

Întrebarea cea mai frecventă pe care o pun cei care doresc să descopere islamul este următoarea: „De ce este interzis consumul de alcool și cel al cărnii de porc?”

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să specificăm unele lucruri importante:

Nobilul Coran le-a permis musulmanilor să se beneficieze de tot ceea ce există pe Pământ. Există un verset coranic care spune în mod clar că Allah Preaînaltul a creat totul pe Pământ astfel încât să putem beneficia de acesta. [A se vedea Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:29]

Astfel, toate tipurile de mâncare sau băutură sunt permise, cu excepția celor care au fost interzise în Nobilul Coran din cauza daunelor pe care le

produc asupra sănătății sau a minții. Poate că vă interesează să aflați mai multe despre interzicerea consumului de alcool sau al cărnii de porc.

Carnea de porc:

Interzicerea consumului cărnii de porc a fost menționată în mod clar în Nobilul Coran, deși porcul nu era cunoscut printre arabi la acel moment. Unii nemusulmani pot fi surprinși și pot critica această interzicere, însă ea nu le-a fost dată în mod exclusiv musulmanilor, ci există și în iudaism, după cum este binecunoscut. Dovezile textuale cu privire la acest lucru sunt evidente în Vechiul Testament. Cu toate acestea, ceea ce ne uimește și mai tare este faptul că mulți învățați în domeniul teologiei afirmă că porcul este interzis, de asemenea, pentru creștini, existând dovezi clare în acest sens în Noul Testament, care a fost modificat ulterior.

Pe de altă parte, Allah Preaînaltul ne încearcă prin interzicerea anumitor lucruri dintre nenumăratele celelalte pe care le-a făcut permise pentru a ne testa credința și supunerea față de El, la fel cum l-a încercat pe Adam (Pacea fie asupra sa!) atunci când i-a permis să mănânce din toți copacii din Paradis, cu excepția unuia singur.

Substanțele amețitoare și băuturile alcoolice:

Combaterea epidemiilor și a bolilor care distrug viața umană și adoptarea de legi și sisteme care protejează sănătatea oamenilor și viețile lor sunt considerate a fi cele mai importante activități ale țărilor și guvernelor, iar orice dezechilibru în acestea ar avea efecte teribile asupra indivizilor și a societății.

Ați putea fi surprinși să aflați că, în conformitate cu studiile autentice, așa cum sunt rapoartele Organizației Mondiale a Sănătății 11/02/2011 și studiile efectuate de Universitatea Oxford și publicate în revista Nature

275-483 (15 martie 2012), numărul victimelor provocate anual de consumul de alcool este mai mare decât cel provocat de SIDA, malaria și tuberculoza pulmonară la un loc, și aproape de trei ori mai mare decât numărul victimelor tuturor războaielor, actelor de genocid și terorismului din același an. În continuare sunt câteva cifre menționate de aceste studii în rapoartele Organizației Mondiale a Sănătății.

În doar un an în Marea Britanie:

- Aproximativ un milion de crime violente au fost legate de consumul de alcool. În opinia victimelor, jumătate din totalitatea infracțiunilor violente sunt legate de consumul de alcool.
- Numai pentru consumul de alcool, sunt angajate aproximativ 7 milioane de persoane pentru serviciile de urgență, acest lucru costându-i pe contribuabili aproape 650 de milioane de lire sterline anual.
- Cheltuielile generale pentru crimele și incidentele cauzate de alcoolism sunt suportate de contribuabili și variază între 8 și 13 miliarde de lire sterline pe an.
- Anual, mai mult de 2,5 milioane de persoane mor din cauza alcoolului și 320.000 dintre ele sunt tineri cu vârste cuprinse între 15 și 29 de ani. Acest număr reprezintă 9% din decesele anuale înregistrate în rândul acestor grupuri de vârstă.
- Studiile efectuate în America arată că, anual, 700.000 de studenți sunt atacați de alți studenți care se îmbată.
    - Raportul realizat în anul 2001 arată că 80% dintre infracțiunile violente comise de tineri în Estonia sunt legate de consumul de alcool.
    - Alcoolul este cauza principală a unui sfert din totalitatea crimelor comise în lume.

- Toate rapoartele și datele Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) le solicită tuturor țărilor să adopte legi și măsuri stricte care să reducă sau să prevină astfel de rele cauzate zilnic de consumul de alcool.

Ce spune Nobilul Coran despre substanțele amețitoare și băuturile alcoolice?

Islamul nu a așteptat rapoartele Organizației Mondiale a Sănătății pentru a descoperi efectele dezastruoase ale alcoolului asupra persoanelor și a societății și aceasta datorită faptului că Acela care l-a creat pe om (Allah Preaînaltul) știe ce este cel mai potrivit pentru viața lui și pentru societate.

La apariția islamului, arabii erau deja foarte atașați de alcool și de substanțele amețitoare, acestea fiind cea mai mare bucurie a lor cu care se lăudau și pentru care și-ar fi cheltuit întreaga avere.

Nobilul Coran a abordat această problemă într-un mod unic, logic și drept. Astfel, acesta nu a interzis complet consumul de alcool încă de la începutul islamului, pentru că era larg răspândit în rândul oamenilor, prin venele cărora curgea, ci a afirmat că există unele beneficii ale alcoolului, precum bucuria temporară și confortul care îi înlătură durerile și îngrijorările celui care bea, însă, cu toate acestea, efectele psihologice, comportamentale și de sănătate ale alcoolului asupra indivizilor și a societății sunt dezastruoase, fiind imposibilă evitarea acestora. Nobilul Coran spune:

„Ei te întreabă (o, Mohammed) despre vin (khamr) și despre maysir (jocurile de noroc). Spune: «În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:219]
După aceea, atunci când credința a prins rădăcini în sufletele oamenilor,

Nobilul Coran a interzis complet alcoolul și a afirmat că este doar una dintre lucrările diavolului pe care acesta le folosește pentru a provoca vrăjmășie între oameni și pentru a-i distrage de la obiectivele nobile și cu adevărat importante. Nobilul Coran le-a adresat oamenilor următoarea întrebare cu privire la consumul de alcool: „Oare nu vă veţi opri voi (de la acestea)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:91]
Toți musulmanii care au auzit întrebarea Nobilului Coran au răspuns: „Ne-am oprit... ne-am oprit!”
Apoi, ei au vărsat tot alcoolul pe care îl aveau pe străzi, răspunzând astfel Poruncii lui Allah Preaînaltul din Nobilul Coran.

Diferența dintre islam și realitatea anumitor musulmani

Care este această contradicție terifiantă? Un lucru cu care sunt de acord majoritatea celor care studiază islamul este acela că el cheamă la cel mai bun comportament, la a depune eforturi pentru dezvoltarea Pământului și la a aduce beneficii omenirii, răspândind pacea printre oameni. Apoi, ei se uită în jurul lor și găsesc exemple de oameni care se pretind a fi musulmani însă sunt departe de toate acestea. Este posibil ca acești oameni să fie adepții acestei religii a adevărului?

Într-adevăr, acest lucru provoacă disperare și confuzie și are nevoie de câteva clarificări:

- Nu toți cei care se pretind a fi musulmani sau sunt născuți într-o familie de musulmani sunt musulmani devotați care aplică toate învățăturile islamului. Mulți oameni din jurul nostru au multe

deficiențe și abateri de la adevărul islamului și al învățăturilor sale și există mulți musulmani care nu știu nimic despre islam, cu excepția numelui său.

- Nu este corect sub nicio formă să relaționăm erorile oamenilor cu religiile și dogmele lor. Astfel, nu este corect să spunem că tirania lui Hitler se datorează religiei sale, sau că creștinismul cheamă la violență deoarece Hitler era creștin, sau că ateismul cheamă la omorârea oamenilor deoarece Iosif Stalin a ucis zeci de milioane de oameni și el a fost un ateu! Toate aceste afirmații sunt departe de subiectivitate, acuratețe și adevăr.
- Există multe modele de musulmani de a căror măreție, moralitate și realizări în toate sferele vieții dau mărturie toți oamenii. Ei au pus în aplicare în viețile lor realitatea islamului și spiritul păcii, cunoașterii și al progresului. Istoria a înregistrat realizările lor în toate părțile lumii, din estul Indiei până în vestul Spaniei, iar acestea influențează în mod pozitiv viața noastră modernă, reprezentând un far pentru civilizația din zilele noastre. Astăzi, există o mulțime de modele demne de urmat și oameni de știință musulmani care muncesc în serviciul progresului omenirii în toate domeniile științei și al civilizației, dar, din păcate, mass-media occidentală nu i-au prezentat niciodată publicului și nu și-au îndreptat camerele către ei!
- Nimeni nu ar respinge medicina modernă și nu ar refuza tratamentul medical doar pentru că a întâlnit câteva exemple rele de medici. Nimeni nu ar lupta împotriva educației și nu i-ar împiedica pe copiii săi să studieze doar pentru că a întâlnit niște profesori răi care au trădat principiile acestei profesii nobile. Prin urmare, concluzia finală ar trebui să se bazeze pe realitatea unei chestiuni și nu pe exemplele rele care sunt legate de ea
- Lucrul uimitor este că, în ciuda atacurilor duse împotriva islamului de către cei care se pretind a fi musulmani sau de către dușmanii islamului, mulți oameni continuă să vadă imaginea originală și corectă

a acestei religii și în fiecare zi oameni din diferite colțuri ale lumii continuă să îmbrățișeze islamul.

Un unghi diferit

De câte ori nu ați ezitat să luați o decizie și să profitați de o oportunitate și încă vă învinovățiți pentru acea ezitare?

Cea mai măreață onoare a omului este libertatea și capacitatea sa de a lua o decizie care îi este benefică fără teamă sau ezitare.

Dacă determinarea în fața confruntărilor și depășirea obstacolelor și a impedimentelor sunt considerate a fi dovezi ale curajului, iar cel care dă dovadă de acesta este demn de laudă, atunci curajul cuiva de a lua decizii pe care le consideră de folos pentru sinele lui și curajul de a recunoaște că se afla în direcția greșită atunci când adevărul devine evident pentru el, sunt mai mărețe și mai vrednice de laudă decât primul. Acest lucru se datorează faptului că omul câștigă victoria împotriva propriei vanități și egoism, ale căror efecte pot fi observate în sufletul și personalitatea lui.

Așa cum v-ați oferit ocazia de a cunoaște caracteristicile islamului din sursele sale, continuați prin a vă face favorul de a reflecta la ceea ce ați citit.

Dacă acum puteți aprecia splendoarea acestei religii și frumusețea ei, însă aveți nevoie să vă aprofundați cunoștințele cu privire la ea și să puneți întrebări cu privire la realitatea islamului, la virtuțile și excelența sa, atunci aveți multe subiecte cu privire la care puteți citi, purta conversații și întreba. Cu toate acestea, ar trebui să priviți islamul dintr-un unghi diferit de acum înainte.

Modern Guide
Birmingham UK
Tel: +441214399144
www.thisislam.info
www.modern-guide.com
info@modern-guide.com